ΕΤΟΣ Β'.— ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.— ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 28 (94) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 3-03 ΚΥΡΙΑΚΗ, 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

MILANO
Πωλειται στα Φαρμακεια

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ 50ΕΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

Μὲ βάσιν τὸν **Σίδηρον** καὶ τὴν **Κίναν** συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἰατροὺς ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον ἀνανεωτικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρωνύοντας ἐξ ἑλονοσίας ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀσθενείας.

Ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καὶ δίδει **Δύναμιν, Ζωὴν** καὶ **Ὑγείαν.**

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
- ΟΜΟΝΟΙΑ -

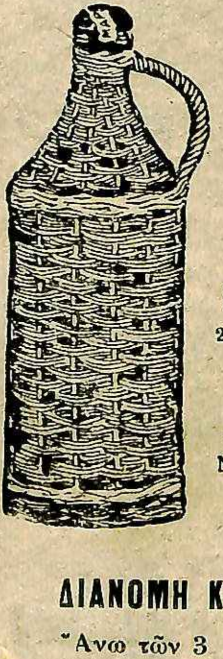

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ὁ καλλίτερος ἐπιτραπέζιος ΟΙΝΟΣ ἀπὸ Σταφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ
ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΛΕΥΚΟΣ
ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
2 1)2 καὶ 5 ὀκάδων
ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 ὀκᾶς καὶ 100 δραμίων.
Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10
ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
Ἄνω τῶν 3 δαμιτζανῶν
ΠΡΑΤΗΡΙΑ :
ΑΘΗΝΩΝ : ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 6
Τηλέφ. 14-34
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-88

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ
Ἰατρὸς Μαιευτὴρ—Γυναικολόγος
Ἐπιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου
Ἐπισκέψεις : 4-6 Ὁδὸς Τζώρτζη 12
Πλατεία Κάνιγγος

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ
Γραφεῖα : Ὁδὸς Νοταρᾶ 60
(Ὄπισθεν Δημ. Θεάτρου) Ἐν Πειραιεῖ

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ" ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Ἡ μεγαλυτέρα ἐκδοτικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς ποὺ κρατεῖ εἰς ἐπικοινωνίαν ὅλους τοὺς Ἕλληνας τοῦ νέου κόσμου

«Ἡμερήσιος Ἐθνικὸς Κῆρυξ» «Κυριακάτικος» καὶ «Μηνιαῖος»

Ὁ «Κυριακάτικος» κυκλοφορεῖ παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες. Εἰς τὰς σελίδας του ἀντικατοπτρίζεται ὅλη ἡ ἐνδιαφέρουσα καὶ πολυθόρυβος Ἀμερικανικὴ ζωὴ εἰκονογραφημένη, μὲ τὰς ἐκκεντρικότητας τῶν ἑκατομμυριούχων της, μὲ τὰς ἐρωτικὰς περιπετείας τῆς ἀριστοκρατίας της, μὲ τὰς κατακτήσεις καὶ τὰς ἐπιτυχίας τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν της, μὲ τὰ θαύματα τῶν ἐφευρετῶν της, μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας της καὶ μὲ τὰς εἰς ὅλας τὰς ἐπιδόσεις προόδους τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅσοι παρακολουθοῦν τὸν «Κυριακάτικον» παρακολουθοῦν καὶ τὴν ζωὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς, ὅσον μακρὰν καὶ ἐὰν εὑρίσκωνται.

Ὁ «Μηνιαῖος» θαῦμα καλλιτεχνικῆς ἐμφανίσεως καὶ συμπλήρωμα ἀπαραίτητον κάθε Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης. Αἱ σελίδες του πλούσιαι εἰς ἐπίκαιρα θέματα καὶ ζητήματα τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του.

Τὰς ἐκδόσεις τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» τῆς Νέας Ὑόρκης συμπληρώνει τὸ Ἡμερολόγιόν του μὲ τὰς ὑπερτετρακοσίας σελίδας του, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουν ἀληθινὴν ἐγκυκλοπαίδειαν.

Τὸ Ἡμερολόγιον τιμᾶται ἀντὶ ἑνὸς μόνον δολλαρίου χρυσόδετον.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται διὰ κάθε ἔκδοσιν ἢ ὅλας μαζὺ εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Βουλῆς ἀρ. 18.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην Ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α.
Ὧραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 7 62 Παλαιόν

«ΒΟΤΡΥΣ»
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 57.500.000
Κεντρικὸν Πρατήριον ὁδ. Ἀθηνᾶς 53
Οἶνοι χῦμα : λευκοί, ἐρυθροί, γλυκεῖς, μοσχάτοι.
Οἶνοι εἰς φιάλας : Ἐπιτραπέζιοι, ἐπιδόρπιοι, ὀρεκτικοί, τονωτικοί.
Βερμοὺτ ἐκ παλαιοῦ Μοσχάτου οἴνου.
Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.
Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἴνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.
ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ κέντρα καταναλώσεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9 - Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ"

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας ὡς τὸ μόνον περιοδικὸν Μόδας καὶ ἐργοχείρων τὸ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ».

ΤΟ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ» ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ 50—60 μεγάλας σελίδας, περιέχει : Σχέδια ἐργοχείρων πάσης φύσεως εἰς φυσικὸν μέγεθος· μοντέλλα φορεμάτων, ἀσπρορρούχων καὶ παιδικῶν ἐνδυμάτων· μουσικὰ τεμάχια καὶ ἐν γένει ὅλην ἐνδιαφέρουσαν τὰς γυναῖκας. Εἶνε συνεπῶς τὸ μόνον ἀπαραίτητον διὰ τὰς Ἑλληνίδας περιοδικόν. Κυκλοφορεῖ τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ πωλεῖται πρὸς 7 δρ. τὸ τεῦχος. Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ ἐτησίως δρ. 75, ἐξωτερικοῦ σελλίνια 10.

Ἰδιοκτήτης-διευθυντὴς **Ε. Κ. Μαρκαντώνης.** Γραφεῖα - σχεδιαστήρια : **Ἐργαστήρια Κεντημάτων Προϊκῶν καὶ Πλισσεδῶν** Ἑρμοῦ-Κορνάρου 3, Ἀθῆναι.

BLACK FLAG

Μπλὰκ
ΦΛΑΓΚ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
εἰς παγκοσμίαν διάδοσιν
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
οὗτινος τὰ 40 ΕΤΗ ὑπάρξεως ἀποτελοῦσι τρανὴν ἐγγύησιν τελειότητος καὶ ὑπεροχῆς.
ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ
δι' ἁπλῆς εἰσπνοῆς τῶν ψεκαζομένων ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μορίων ΥΓΡΟΥ ἢ ΚΟΝΕΩΣ
Μυρωδιὰ Κίτρου καὶ ὁλοσχερὴς ἀπουσία δηλητηριωδῶν ἢ ἀδρανῶν συστατικῶν.
Ζητεῖτε τὰ Κόκκινα Δοχεῖα μὲ τὴν Μαύρην Σημαίαν ἅτινα πωλοῦνται παντοῦ εἰς ποικιλίαν μεγεθῶν καὶ τιμῆς.
THE BLACK FLAG Co OF BALTIMORE
Γεν. Ἀντ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ ΦΩΚΑΣ & Σια
Ἠπείρου 45 - Τηλ. 11-71
«ΗΧΩ» Σταδίου 8

Κυρία,
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἕνα καινούργιο καὶ μοδέρνο φόρεμα; Βάψατε μόνη τὸ παληό σας μὲ Γερμανικὴν βαφὴν ὑφασμάτων
ARTI
καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παληὸ καὶ βαμμένο. Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικὰ καὶ Φαρμακεῖα. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΚΥΡΙΑΙ
Ἐξαλείφει τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὁποῖα γηράσκουν τὸ πρόσωπόν σας Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμφάνισιν τῶν ρυτίδων.

Δρ Λ. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Νοσήματα δέρματος, τριχωτοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικά
Σολωμοῦ 52α 3 - 6 μ. μ.

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβὲς
ΑΝΤΙ-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Πωλεῖται παντοῦ
Χονδρικὴ καὶ λιανικὴ πώλησις
Καταστήματα :
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάρη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 2[illegible] - 68 Τηλ. 13 - 45 νέον

ODO-RO-NO

Ἀπαραίτητον διὰ τὰς
ΚΥΡΙΑΣ
&
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ
Οἰκονομία ἐνδυμάτων — Καθαριότης.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

ΕΤΟΣ Β΄.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 28 (94)
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2.50

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : *Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5*
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

Απο Οτι Βλεπω Και Ακουω

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Στὰ γραφεῖα μας γινόταν πρὸ ἡμερῶν συζήτησις γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον προκαλοῦν εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τὰ ἀνέκδοτα ποιητῶν, συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐξέθεταν σχετικῶς τὰς ἀπόψεις τους καὶ συμφωνοῦσαν ὅτι πράγματι ὁ κόσμος ἀρέσκεται στὸ διάβασμα τῶν φιλολογικῶν ἀνεκδότων Τότε καὶ ὁ νεαρώτερος τῶν παρευρισκομένων, μέλλων μυθιστοριογράφος μὲ πολλὰς ἀξιώσεις, ὁ ὁποῖος ὅσον οὔπω τελειώνει τετράτομο μυθιστόρημα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ βομβαρδίσῃ τὸ σύμπαν, εἶπε ἀπορῶν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ κοινοῦ :

— Μὰ τί τὸν ἐνδιαφέρει, ἐπιτέλους, τὸν κόσμο τί κάνουμε ἐμεῖς ;

……

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Ἕνας ναύτης τῆς καταπλευσάσης Μοίρας τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου ἀνήρχετο εἰς Ἀθήνας μὲ τὸν σιδηρόδρομον, ταξειδεύων πρώτην θέσιν, ἐνῷ τὸ εἰσιτήριόν του ἦτο τρίτης Φαίνεται ὅτι ὁ ναύτης, λόγῳ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, εἶχε κάνει λάθος εἰς τὴν θέσιν, πρᾶγμα ποὺ ἐζημίωνε τὴν Ἑταιρίαν μίαν δραχμήν. Ὁ ἁρμόδιος ὅμως εἰσπράκτωρ, εὐσυνείδητος ὅπως εἶνε εὐσυνείδητοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἰς παρομοίας περιπτώσεις, ἤθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ πληρώσῃ τὴν διαφοράν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν Ἰταλὸν καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ περὶ τίνος πρόκειται, ὅταν τὸ τραῖνο ἔφθασεν εἰς τὴν Ὁμόνοιαν, τὸν ἐβούτηξε, κυριολεκτικῶς, ἀπὸ τὸν γιακᾶν καὶ τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ Σταθμαρχεῖον, πρὸς ἐπίτευξιν συνεννοήσεως καὶ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς εὐσυνειδησίας του πρὸς τὸν Σταθμάρχην του... Καὶ ἔτσι, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ μίαν δραχμὴν ἡ Ἀγγλικὴ Ἑταιρία Πάουερ, ἐδοξάσθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἡ ἀθάνατος Ἑλληνικὴ φιλοξενία!...

……

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Νά κ' ἕνας γυναικεῖος θρίαμβος : Ἡ Ἀμερικανὶς μὶς Ἤρχαρτ διῆλθεν ἐναερίως τὸν Ἀτλαντικὸν εἰς χρονικὸν διάστημα 22 περίπου ὡρῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε ἀλλόφρονες ἐξ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν τῆς συμπατριώτιδός των καὶ τῆς ἑτοιμάζουν ἀληθινὴν ἀποθέωσιν, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν της. Μὲ τὴν δεσποινίδα Ἤρχαρτ συμβαίνει τὸ ἑξῆς περίεργον : ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτηριστικῶν της μὲ τὸν Λίντμπεργκ εἶνε τόσον καταπληκτικὴ ὥστε τὴν ἔχουν βγάλει «ὁ θηλυκὸς Λίντμπεργκ». Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως σωστὰ δικαιολογεῖται ἡ προσωνυμία της αὐτή, διότι καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν συνηγωνίσθη ἐπιτυχῶς τὸν διάσημον ἀεροπόρον, ἀφοῦ αὐτὸς διῆλθε τὸν Ἀτλαντικὸν εἰς 36 ὥρας, ἐνῷ ἐκείνη τὸν διῆλθε μόνον εἰς 22 !...

……

ΤΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

Ἀπὸ τὶς τελευταῖες «Nouveles Litteraires» τοῦ Παρισιοῦ παραλαμβάνουμε τὸ ἀκόλουθο ἄγνωστο καὶ χαριτωμένο ἀνέκδοτο τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ Ἐρίκου Χάϊνε.

Κάποτε, ὅταν πειὰ ὁ Χάϊνε εἶχε γίνει Γάλλος πολίτης, ἐπέστρεφε στὴν Γερμανία. Στὰ σύνορα οἱ ἀποσκευές του, ἐπειδὴ τὰ ἔργα του εἶχαν ἀπαγορευθῇ, ἐρευνήθησαν ἀπὸ τοὺς τελωνοφύλακες.

— Μὰ τί γυρεύετε ἐπὶ τέλους ; ρώτησε ὁ ποιητὴς ἕναν τελωνοφύλακα.

— Μήπως ἔχετε κανένα ἀπηγορευμένο βιβλίο.

— Ἀπηγορευμένο βιβλίο; ξανάπε ὁ ποιητής. Ἔχω πολλὰ μάλιστα!...

— Καὶ ποῦ τὰ ἔχετε ;

Τότε ὁ ποιητὴς ὑψώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὸ μέτωπό του, εἶπε :

— Ἐδῶ μέσα, φίλε μου!...

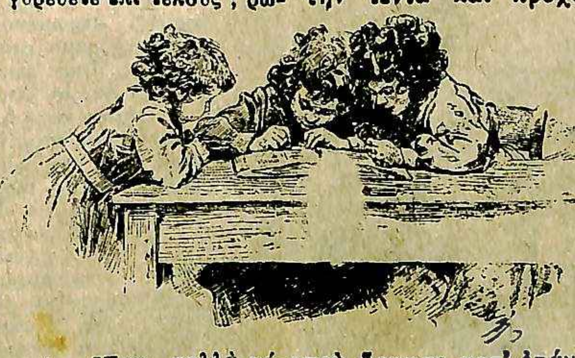

Η ΑΜΥΓΔΑΛΕΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΩΝ

Ὅλα τὰ ἀπρόοπτα συμβαίνουν —ποῦ ἀλλοῦ ;— στὴν Ἀμερική. Ἰδοὺ ἀκόμα ἕνα:

Στὸ ζωολογικὸ κῆπο «Πάρκο τοῦ Φραγκλίνου» τῆς Μασαχουσέτης, ἕνας ἱπποπόταμος εἶχε πάθει ἀπὸ ἐρεθισμὸ τῶν ἀμυγδαλῶν του.

Οἱ κτηνίατροι τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ποὺ τὸν ἐξήτασαν εἶπαν ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ μασσὰζ τῶν ἀμυγδαλῶν του ἐπὶ ἀρκετὲς μέρες.

Ποιὸς ὅμως θὰ τὸ ἔκανε ; Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του μέσα στὸ τεράστιο στόμα τοῦ ἱπποπόταμου, μὲ κίνδυνο νὰ μὴ τὸ βγάλῃ γερό ;

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπὶ τέλους τὸ ἀνέλαβε ἕνας ἀπ' τοὺς φύλακας τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου, ὁ πιὸ τολμηρός.

Εὐτυχῶς ὁ ἱπποπόταμος ἐστάθηκε ὅλες τὶς ἡμέρες μὲ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ τοῦ ἔκαναν μασσάζ. Καὶ ὅταν ἔγινε καλὰ δὲν ἤθελε πειὰ νὰ δεχθῇ τροφὴ παρὰ μόνο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ του.

ΑΠ' ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ἀπ' τὴ Νότιο Ἀφρικὴ μᾶς ἔρχεται μιὰ πληροφορία, ποὺ ἀποδεικνύει ποιὰν ἐπίδρασι ἐξασκεῖ ἡ μουσικὴ καὶ στὰ ἄγρια θηρία ἀκόμα.

Ἕνας χρυσοθήρας εἶχεν ἐγκατασταθῇ μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ ζοῦσε εἰρηνικώτατα μὲ τὴ γυναῖκα του.

Μιὰ νύχτα, ποὺ ἔκανε πολλὴ ζέστη, ἡ νέα γυναῖκα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἐβγῆκε ἀπ' τὴν τέντα καὶ προχώρησε λίγο πρὸς τὰ ἔξω. Ἀνάπνεε ἥσυχα τὸ δροσερὸ ἀέρα τῆς νύχτας, ὅταν ἐξαφνα φάνηκε ἕνα μεγάλο λιοντάρι ποὺ ὥρμησε κατ' ἐπάνω της καὶ τὴν ἀνέτρεψε.

Νεκρὴ σχεδὸν ἀπὸ τὸν φόβο της, παρ' ὀλίγον ἡ φτωχὴ γυναῖκα νά ἐγκαταλειφθῇ στὰ νύχια τοῦ θηρίου. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ θυμήθηκε πῶς εἶχε ἀκούσει νὰ λένε γιὰ τὰ ἄγρια θηρία, ὅτι τὰ γοητεύει κανεὶς μὲ τὸ τραγοῦδι.

Ἄρχισε τότε νὰ ψάλλῃ ἕνα τραγοῦδι γλυκὸ καὶ θλιβερό, ἔπειτα ἕνα ἄλλο, ἔπειτα τρίτο χωρὶς τὴν παραμικρὴ διακοπή, ἐνῷ τὸ λιοντάρι ἔκπληκτο στὴν ἀρχὴ καὶ ὕστερα κυριολεκτικῶς καταμαγευμένο ἀπ' τὴν ἀπρόοπτη ἐκείνη μελωδία, τὴν ἄκουε χωρὶς νὰ κινῆται μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στὸ στῆθος της.

Ἐν τῷ μεταξὺ κάτι φαίνεται πῶς ἔννοιωσε ὁ σύζυγος καὶ φάνηκε στὴν ἔξοδο τῆς σκηνῆς μὲ μιὰ καραμπίνα στὸ χέρι. Εἶδε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ἡ γυναῖκα του καὶ δὲν ἐδίστασε: ἐπυροβόλησε καὶ ἐσκότωσε τὸ λιοντάρι.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟ ΖΑΠΠΕΙΟ

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ μουσικὲς τελειώνουν, ποὺ ἡ ὀθόνη τοῦ κινηματογράφου διπλώνεται, καὶ τὸ κῦμα τοῦ κόσμου σκορπιέται πρὸς τὶς ἐξόδους, τὸ νυχτερινὸ Ζάππειο, ποὺ εἶχε, ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη, κλειστὰ τὰ μάτια του, ἀρχίζει νὰ τ' ἀνοίγῃ σιγὰ-σιγά, καὶ νὰ κοιτάζῃ, ἐλευθερωμένο, τὸ νυχτερινὸν οὐρανό. Μιὰ μυστικὴ δροσιὰ ἀρχίζει νὰ κατηφορίζῃ ἀπὸ πέρα, καὶ νὰ σαλεύῃ τὰ κοιμισμένα φύλλα : ἔρχεται ἡ στιγμὴ τοῦ ξυπνήματος τῶν ἀδιόρατων παλμῶν τῶν δέντρων, τῆς μυστικῆς λειτουργίας τῶν χυμῶν, καὶ τῆς πλατειᾶς ἀναπνοῆς τῶν φύλλων... Γύρω, οἱ ἄνθρωποι εἶνε λιγοστοί, καὶ ὅσο πάει ἀραιώνουν. Δὲ μένουν παρὰ οἱ συστηματικοὶ ξενύχτηδες, ποὺ περπατοῦν στὴν τύχη, ἀκούγοντας τὸν ἦχο τῶν βημάτων τους. Ὁ οὐρανὸς εἶνε γεμᾶτος ἄστρα, τὰ νυχτοπούλια, ποὺ καὶ ποῦ, βγάνουν τὶς ἄναρθρες καὶ θλιβερὲς φωνές τους, ἡ νύχτα τ' ἀγκαλιάζει ὅλα σὰ γνώριμη καὶ φίλη, ποὺ ξαναβρίσκει ὅ,τι ἀγαποῦσε καὶ τοῦ ρίχνει στοργικὲς ματιές.

Ἐδῶ οἱ ὀλίγοι ρωμαντικοὶ περιπατηταί, ἐκεῖ ὁ νυσταλέος σκοπὸς χωροφύλαξ, παρέχει κανένα παραστρατημένο ἐρωτικὸ ζευγάρι...

Στὸν ἀνακτορικὸ κῆπο τραγουδοῦν τ' ἀηδόνια...

Μέσα σ' ὅλη αὐτὴ τὴ γαλήνη καὶ τὴν ἠρεμία, μέσα στὴν γλύκα τῆς θερινῆς νύχτας ποὖναι γεμάτη κελαδισμοὺς κι' ἀστέρια, προβάλει σὰν ἀνορθογραφία, ἡ σκιὰ τοῦ ἀλήτη.

Εἶνε ὁ φτωχός, ὁ δυστυχισμένος, ὁ ἄστεγος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει τίποτε, ποὺ δὲν ἔχει κανένα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Προχωρεῖ, πιάνει ἕνα πάγκο καὶ κοιμᾶται...

Εἶνε τὸ στῖγμα, ἡ ἀσχημιά, ἡ ἀθλιότης τῆς φτώχειας μέσα στὴν νυχτερινὴ ποίησι τοῦ πάρκου... Ὁ ἀλήτης !...

Ποιὸς ξέρει ὅμως ἂν δὲν κοιμᾶται πιὸ εὐχάριστα ἀπὸ κείνους ποὺ ἔχουν μαλακὰ κρεββάτια καὶ κουνουπιέρες !...

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ἐξεδόθη ἡ «*Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη*» τοῦ μηνὸς Ἰουνίου μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Τέλλου Ἄγρα, Ἀναγνωστοπούλου, Συλβίου, κλπ. Ἐπίσης εἰς τὸ ἴδιον φύλλον δημοσιεύεται καὶ ἕνα γαλλικὸ ποίημα τοῦ κ. Μήτσου Παπανικολάου.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Διάλογος πρὸ ἀναγειρομένου καλλιμαρμάρου μεγάρου.

— Τί εἶνε αὐτά ;

— Μάρμαρα τῆς Πεντέλης.

— Καὶ εἶνε καλά ;

— Περίφημα ! Τὰ φέρνουν ἀπ' τὴν Εὐρώπη !

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ Βεσκὴρ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ τί εἴδους σύμμαχο εἶχε γιὰ τὴν νύχτα αὐτή...

Τοιμαζότανε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι νὰ τοῦ χαϊδέψῃ τὸ πηγοῦνι, ἀντὶ ἄλλης εὐχαριστήσεως γιὰ τὸ κατόρθωμά του, μὰ δὲν πρόφτασε.

Ὁ Βεσκὴρ τῆς ἔρριξε μιὰ ἀνεξήγητη ματιά, πήδησε ἔξω μὲ εὐστροφία πιθήκου καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Ἡ Λόρα ἀπέμεινε ἐμβρόντητη!...

Ἡ Λόρα παρέμεινε μερικὰ δευτερόλεπτα γεμάτη ἀγωνία καὶ τρόμο...

Τί εἶχε γίνει ὁ Βεσκήρ;

Δὲν ἤξερε σὲ τί ν' ἀποδώσῃ τὴν ξαφνικὴ αὐτὴ ἐξαφάνισή του. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο σκέφθηκε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κατέβῃ στὴν αἴθουσα.

Ἔσκυψε ἔξω νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ ξανάμπῃ μέσα ἀνήσυχη. Εἶχε ἀκούσει κάποιο ὕποπτο θρόϊσμα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Προφυλακτικὰ τώρα ἔσκυψε πάλι, κύτταξε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδε μὲ φρίκη τὰ φωτεινὰ μάτια ποὔχε δεῖ καὶ τὴν προηγούμενη νύχτα, νὰ τὴν κυττάζουν, ψηλὰ ἀπ' τὴν ἄκρη τῶν κεραμυδιῶν. Συγχρόνως ἄκουσε ἕνα γρήγορο χτύπημα φτερῶν καὶ μιὰ μεγάλη νυχτερίδα, ἡ νυχτερίδα τῆς περασμένης νύχτας φτερούγισε στὸν ἀέρα κράζοντας ἀπαίσια...

Ἡ Λόρα ἔσφιξε τὸ χρυσὸ της σταυρὸ κι' ἔμεινε κυττάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἕνα μέρος τοῦ οὐρανοῦ εἶχε ξανοίξει ἀπὸ τὰ βαρειὰ μαῦρα φθινοπωρινὰ σύννεφα. Ἕνα πλῆθος ἀστέρια ἔλαμπαν στὸ στερέωμα. Τὸ ἀντίκρυσμά τους, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατί, γέμισε τὴν ψυχή της μ' ἐλπίδα.

Στηρίχθηκε στὸ παράθυρο κι' ἔμεινε κυττάζοντας τ' ἀστέρια, ἀναπνέοντας συγχρόνως τὴ δροσερὴ νυχτερινὴ αὔρα τοῦ ἀγροῦ.

Ἔτσι καθὼς κύτταζε, αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ λύνωνται, τὸ κορμί της νὰ βαραίνῃ, τὰ βλέφαρά της νὰ κλείνουν. Νόμισε, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς τ' ἄστρα γινόντουσαν πιὸ πολλὰ καὶ πιὸ φωτεινά, πὼς ἡ ἀχτίδες τους κατέβαιναν ὥς τὸ μέρος της, σὰν μιὰ φωτεινή, ἀσημένια σκάλα, ποὺ φεγγοβολοῦσε...

Ἔτσι μισοκοιμισμένη σχεδόν, σὰν μέσα σ' ὄνειρο, παραλογισμένη, αἰσθάνθηκε μιὰ ἀλλόκοτη γοητεία καὶ θέλησε ν' ἁπλώσῃ τὰ χέρια της ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, πρὸς τὸ ἀσημένιο αὐτὸ δίχτυ ποὺ ἁπλώνοταν ἀπ' τὸν οὐρανό. Αἰσθανόταν μέσα στὸ ἀλλόκοτο βύθισμά της τὴν ἐπιθυμία νὰ πιαστῇ ἀπ' τὸ ἀσημόπλεχτο αὐτὸ δίχτυ, καὶ ν' ἀφεθῇ νὰ παρασυρθῇ μακρυὰ ἀπ' τὸ κατηραμένο μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόταν.

Ἂν καὶ μισοκοιμισμένη νόμιζε ὡστόσο πὼς ἄκουγε κάποια φωνὴ νὰ τὴν καλεῖ κοντά της, μιὰ φωνὴ σὰν γνώριμη ποὺ τὴν ἔκανε συγχρόνως καὶ νὰ φοβᾶται...

Ἔτσι βυθισμένη στὴν παράξενη χαύνωσί της, μισοναιρευομένη, χωρὶς θέλησι, μὴ ξέροντας τί κάνει ἅπλωσε τὰ χέρια της ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τοιμάζοταν ν' ἀφήσῃ καὶ τὸ σῶμα της στὸ κενόν, ὅταν ἕνα οὔρλιαχτὸ π' ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω τὴν ἔκαμε νὰ τιναχτῇ καὶ νὰ συνέλθῃ.

Φοβισμένη κύτταξε ἀμέσως γύρω της. Στὸ δωμάτιο δὲν ἦταν κανείς. Εἶδε ὅμως ἀπέναντί της, μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ κόκκινα, φωτεινὰ μάτια νὰ τὴν κυττάζουν ἐπίμονα καὶ κατάλαβε ἀμέσως τί κίνδυνο διέτρεξε, σὲ τί γοητεία εἶχε βυθισθῇ.

Ποιὸς φώναξε ὅμως ἔτσι ἢ μᾶλλον ποιὸς οὔρλιαξε ἔτσι ἄγρια καὶ τρομαγμένα τὴν τελευταία στιγμή;

Στὸ οὔρλιαχτὸ αὐτὸ χρωστοῦσε τὴ σωτηρία της. Ἔσκυψε καὶ κύτταξε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Εἶδε ἐκεῖ τὸν Βεσκὴρ νὰ στέκῃ, μὲ τὸ βλέμμα γυρισμένο πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα.

Ὄρθια μπρὸς στὸ τραπέζι, τὸν κύτταζε ν' ἀνάβη τὴ φωτιά...

Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴν εἶχε σώσει ὁ κτηνάνθρωπος αὐτὸς ἀπ' τὴν ἐπίδρασι τοῦ Μαύρου Βρυκόλακα.

Ἡ καρδιά της πλημμύρισε ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Τοῦ χρωστοῦσε τὴ ζωή της, τοῦ χρωστοῦσε κάτι πιὸ πολὺ ἀπ' τὴ ζωή της, τοῦ χρωστοῦσε τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς της!

Θέλοντας νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κατέβῃ κάτω ἔσκυψε πρὸς τὸν Βεσκὴρ γιὰ νὰ τοῦ γνέψῃ ν' ἀνέβῃ. Εἶδε τότε ὅτι ὁ κτηνάνθρωπος κρατοῦσε στὰ χέρια του τὸ δεύτερο, μεγάλο, χάλκινο μανουάλι τῆς ἐκκλησίας τοῦ νεκροταφείου. Τὸ εἶχε πάρει γιὰ ὅπλο; Ἔτσι τοὐλάχιστον φαινότανε καὶ πραγματικῶς ἦταν τρομερὸ ὅπλο στὰ χέρια του τὸ βαρύ, χάλκινο ἐκεῖνο κηροπήγιο...

Πρὶν προφτάσῃ νὰ τοῦ μιλήσῃ, ὁ Βεσκὴρ τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς. Ἡ Λόρα κατάλαβε. Μὲ τὸ ὅπλο ποὺ κρατοῦσε δὲν μποροῦσε ν' ἀνέβῃ ἀπ' τὸ παράθυρο. Ἔκλεισε τότε μὲ προσοχὴ τὰ παραθυρόφυλλα, κατέβηκε στὴν αἴθουσα, πῆρε μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη, βγῆκε στὴν αὐλὴ καὶ τοῦ ἄνοιξε.

Ὁ Βεσκὴρ μπῆκε μέσα κι' ἀφοῦ ξανάκλεισαν, πέρασαν στὴν αἴθουσα. Ἐκεῖ ὁ κτηνάνθρωπος τῆς ἔδειξε τὸ βαρὺ μανουάλι, κυττάζοντάς την ἐκφραστικά, σὰν νἄθελε νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

Ἡ Λόρα κατάλαβε. Καὶ συγκινημένη καθὼς ἦταν ἀπ' τὸ προηγούμενο ἐπεισόδιο τὸν χάϊδεψε στὴν πλάτη καὶ τοὔδειξε τὸ τζάκι; Ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει σχεδὸν ἐν τῷ μεταξὺ κ' ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνάψουν καὶ νὰ τὴν διατηρήσουν ὥς τὸ πρωΐ.

Ὁ Βεσκὴρ δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ὑποδείξῃ γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Λόρα. Ἔσκυψε στὸ τζάκι, φύσηξε τὰ μισόσβυστα ξύλα κ' ἔκαμε τὴ φωτιὰ νὰ ξανανάψῃ, καὶ νὰ λαμπαδιάσῃ πρόσχαρη! Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Λόρα στέκοταν ὄρθια μπρὸς στὸ τραπέζι καὶ τὸν παρακολουθοῦσε, νοιώθοντας τώρα πὼς ἦταν κάπως ἀσφαλὴς ἀπέναντι τῶν κινδύνων ποὺ τὴν τριγύριζαν.

Μπρός της βρίσκοταν τὸ τραπέζι στρωμένο, μὲ τὰ λιγοστὰ τρόφιμα πάνω σ' αὐτό. Δὲν εἶχαν προφτάσει νὰ γκίξουν ἀκόμα τίποτε.

Τῆς ἦρθε τότε ἡ σκέψι νὰ πεταχτῇ μιὰ στιγμὴ στὴν κάμαρά της καὶ νὰ πάρῃ ἕνα δεύτερο κουτὶ σιγάρων ποὺ τὸ εἶχε ἀφημένο ἐκεῖ. Ἄφησε τὸν Βεσκὴρ μπρὸς στὸ τζάκι κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ μικρὴ σκάλα.

Ὅσο ὅμως ἐπλησίαζε ἐκεῖ τόσο ἡ καρδιά της ἔτρεμε περισσότερο καὶ τόσο τὸ βῆμα της γινότανε πιὸ ἀσταθές. Εἶχε ἕνα τρομερὸ συναίσθημα.

Ὅταν ἔφθασε μπρὸς στὴν πόρτα, ἔννοιωσε κάποιο φόβο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ μὴ μπῇ μέσα καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω. Πῆρε ὅμως θάρρος καὶ προχώρησε.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι της ἔπιασε τὸ σταυρὸ ποὺ ἦταν κρεμασμένος στὸ στῆθος της καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἔπιασε τὴν πόρτα ἀπὸ τὸ πόμολο καὶ τὴν ἄνοιξε...

Δὲν ἐπροχώρησε ὅμως. Ἔρριξε πρῶτα μιὰν ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸ δωμάτιο καὶ ὅταν βεβαιώθηκε πὼς δὲν ἦταν κανεὶς μέσα, ἐμπῆκε...

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ τραπέζι ὅπου εἶχε ἀφίσει τὰ τσιγάρα της γρήγορα-γρήγορα, τὰ πῆρε κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ ἀμέσως...

Μὰ ἄξαφνα ἄκουσε πίσω της ἕνα μικρὸ θόρυβο... Στάθηκε ἀκίνητη στὴ θέση της, παγωμένη, μὴν τολμῶντας νὰ στραφῇ καὶ νὰ κυττάξῃ...

Νόμιζες πὼς εἶχε ἀπολιθωθῇ...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ συνέλθῃ κι' ἕνα σατανικὸ γέλοιο ἀντήχησε ἀπὸ τὴν ἴδια διεύθυνση...

Μηχανικὰ ἡ Λόρα μέσα στὸν ἀπερίγραπτο τρόμο της ἔφερε τὸ χέρι της πρὸς τὸ σταυρό της καὶ τὸν ἔτεινε ἐμπρός. Καὶ σὰν ἡ χειρονομία της αὐτὴ νὰ τῆς ἔδωσε λίγο θάρρος στράφηκε καὶ κύτταξε...

Εἶδε τότε τὸν Μαῦρο Βρυκόλακα, τὸν τρομερὸ νεκροζώντανο, ἴδιον ὅπως τὸν εἶχε δεῖ τὴν περασμένη νύχτα νὰ στέκῃ ἀντίκρυ στὸν τοῖχο καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ γελῶντας σαρκαστικά...

Ἡ Λόρα ἔσφιξε μὲ περισσότερη δύναμη τὸ σταυρό της στὰ χέρια της σὰ νὰ φοβόταν μήπως παραλύσει ἀπὸ τὸ φόβο της καὶ τὸν ἀφήσει...

Ὁ Μαῦρος Βρυκόλακας τὸν εἶδε καὶ μι' ἀστραπὴ μανίας πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ὡστόσο προσποιήθηκε τὸν ἀδιάφορο καὶ τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ στριγγή:

— Τί τὸ σφίγγεις στὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ σιχαμερὸ παιχνίδι;... Ἔννοια σου δὲν θὰ σὲ προστατεύει πάντοτε... Νομίζεις πὼς θὰ μοῦ ξεφύγῃς ὡραία μου;... Ἔ, μὴν τὸ φαντάζεσαι αὐτό... Στὸ τέλος θὰ γίνῃς δική μου, τὸ ἀκοῦς δική μου,... δική μου!... Κανεὶς ὥς τώρα δὲν μοῦ ξέφυγε! Οὔτε καὶ σύ, μάθε το, δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς!...

Ἡ Λόρα τὸν ἄκουγε ἀμίλητη... Τὰ λόγια του χαράζοντουσαν μέσα στὸ μυαλό της...

Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ κατάματα.

Ἄξαφνα τὸ πρόσωπό του ἄλλαξε ἔκφραση καὶ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἔφυγε ἀπ' αὐτὸ ἡ προηγουμένη του σκληρότης... Κάποια γλυκύτης εἶχε ἁπλωθῇ στὰ χαρακτηριστικά του...

Ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ τῆς εἶπε μαλακώνοντας τὴ φωνή του;

— Πέταξέ το λοιπόν! Δὲν θὰ σοῦ κάνω κανένα κακό... Μὴ μὲ φοβᾶσαι.

Δὲν ξέρω τ' εἶν' αὐτὸ ποὺ θέλω ἀπὸ σένα... Ὄχι, δὲν θέλω τὸ αἷμα σου... Δὲν τὸ θέλω... Δὲν εἶνε μὲ σένα τὸ ἴδιο πρᾶγμα σὰν τοὺς ἄλλους... Θέλω νὰ σὲ κάνω δική μου... Ναί, δική μου... Ἂν τὸ θέλῃς καὶ σὺ αὐτό, θὰ σὲ κάνω νὰ ζήσῃς αἰώνια, θὰ σὲ κάνω πανίσχυρη, θὰ σὲ κάνω δυνατή, τὸ θέλεις;... Θέλεις νὰ γίνῃς δική μου; Πές μου!...

Ἡ Λόρα ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ. Ἤθελε ἴσως ν' ἀπαντήσῃ μὰ ἡ φωνή της δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ λάρυγγά της.

Βλέποντάς την ἔτσι ἄφωνη ὁ Βρυκόλακας, ἄλλαξε πάλι ἔκφραση, ξαναπῆρε τὴν σκληρότητά του καὶ τῆς εἶπε ἄγρια, δυνατά:

— Ἄκουσε, ὡραία μου: Ἂν δὲν δεχθῇς αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, ἀλλοίμονό σου!... Ἀλλοίμονό σου!... Θὰ σ' ἐκδικηθῶ!.. Κ' ἡ ἐκδίκησή μου δὲν θὰ εἶνε σὰν τῶν ἀνθρώπων!... Δέχεσαι;... Δὲν ἀπαντᾷς;... Ἀλλοίμονό σου τότε!... Ἀλλοίμονό σου!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PAUL REBOUX

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

— Καλὴ μέρα, εὐτυχισμένε ἰδιοκτῆτη!

Ἔτσι ἐχαιρέτησα τὸν φίλο μου μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι εἶχε ἐπὶ τέλους κατορθώσει ν' ἀγοράσῃ, ὅπως ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ καιρό, τὴν μικρὴ χαριτωμένη βίλλα ποὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος τοῦ εἶχα ὑποδείξει ἐπάνω στὸν γήλοφο τῆς Βὶλλ ντ' Ἀβραίκ.

— Ἰδιοκτήτης; εἶπεν ὁ φίλος μου. Ἀλλοίμονο ὄχι. Οὔτε τὴν φορὰ αὐτὴ δὲν κατώρθωσα νὰ ἀγοράσω τὴν βίλλα. Ἡ δυὸ γεροντοκόρες πάλι πιαστήκανε μεταξύ τους... Εἶνε ἀδύνατον, φίλε μου, νὰ συμφωνήσουν ἔστω καὶ μιὰ φορὰ στὴν ζωή τους... Ὅταν ἡ μία δέχεται νὰ πουλήσουν τὴ βίλλα, ἡ ἄλλη ἀρνιέται. Καὶ ὅταν ἡ ἄλλη ἀλλάξῃ γνώμη, τότε μετανοεῖ ἡ πρώτη καὶ ἀρνιέται νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιο. Περίεργο! Πρωτοφανές! Καταπληκτικό! Ὅταν σκέπτεται κανεὶς ὅτι εἶνε ἀδελφὲς καὶ ὅτι ἔχουν ζήσει ὅλη τὴν ζωή τους πάντα μαζύ...

— Ἐμένα δὲν μὲ ξαφνιάζει καθόλου τὸ πρᾶγμα γιατὶ ξέρω τὴν ἱστορία τους. Σ' ὅλη τὴν ζωή τους ἔζησαν ἔτσι σὰν δυὸ ἔχιδνες ποὺ ὀρθώνονται διαρκῶς ἡ μία ἐναντίον τῆς ἄλλης. Γιὰ νὰ παρηγορηθῇς λοιπὸν ποὺ δὲν μπόρεσες ν' ἀγοράσῃς τὴν βίλλα τους, ποὺ τόσο πολὺ σοῦ ἔχει μπῆ στὸ μάτι, θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τους... Ἄκουσε!... Θυμᾶσαι ὅταν σὲ πρωτοπῆγα νὰ ἰδῇς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς βίλλας, θυμᾶσαι ποὺ σοῦ ἔδειξα μιὰ παληά, παμπάλαια φωτογραφία κιτρινισμένη ἀπ' τὴν πολυκαιρία ποὺ παρίστανε δυὸ δεσποινίδες μὲ φορέματα ἀπὸ ταφτά, δυὸ δεσποινίδες μὲ τὸ ἴδιο ἀνάστημα, μὲ ὅμοια ἔκφρασι προσώπου, ὅμοια στόματα, ὅμοια μάτια, ὅμοιες μύτες, ὅμοια πηγούνια καὶ μὲ ὅμοιο ὕφος ρεμβῶδες;

— Ναί, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου, ἀλλὰ τί σχέσι ἔχουν αὐτά!..

— Ἔχουν μεγάλη σχέσι: Ἡ δυὸ ἐκεῖνες δεσποινίδες τῆς φωτογραφίας εἶνε ἡ σημερινὲς γεροντοκόρες δίδες Σομπραίκ, ἡ ἰδιοκτήτριες τῆς ἐπαύλεως ποὺ τόσον καιρὸ ἐπιθυμεῖς νὰ τὴν κάνῃς κτῆμα σου. Καὶ ξέρεις ποιὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῶν διαφωνιῶν καὶ τῶν φιλονεικιῶν αὐτῶν, τῶν ὁποίων ὑποφέρεις σὺ τὶς συνέπειες σήμερα; Ἄκουσε λοιπὸν ν' ἀπορήσῃς...

Ἡ ἔπαυλις εἶνε ἰδιοκτησία τους ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Τοὺς τὴν ἐκληροδότησε κάποιος θεῖος τους ποὺ πέθανε ἀνύπανδρος καὶ ἄκληρος. Προτοῦ τὸν κληρονομήσουν ζοῦσαν φτωχικὰ—πάντοτε μαζὺ κι' ἡ δυὸ—ἀπ' τὴν μέτρια σύνταξι τοῦ πατέρα τους, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ναπολέοντος 3ου ἦταν γραμματεὺς στὸ Δημαρχεῖο τῶν Παρισίων. Ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν ἦταν πολὺ μορφωμένη γυναῖκα καὶ πρὸ πάντων καλὴ νοικοκυρὰ καὶ ὑπερβολικὰ οἰκονόμα. Αἴ, λοιπόν, δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς: Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χαρίσματα τῆς μητέρας τους εἶνε ἡ αἰτία τῆς σημερινῆς γκρίνιας καὶ τῶν φιλονεικιῶν τῶν δυὸ δεσποινίδων Σομπραίκ. Ἡ μητέρα τους λοιπὸν ἔδινε μαθήματα μουσικῆς στὴν γειτονιὰ καὶ συγχρόνως ἐφρόντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ τους, ἔπλενε, μαγείρευε, σιδέρωνε καὶ ἔραβε τὰ ροῦχα της, καὶ τὰ ροῦχα τῶν κοριτσιῶν της. Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔσοδά τους ἦταν πάντοτε μέτρια. Ὅπως δὲ συμβαίνει σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες ποὺ ὁ προϋπολογισμός τους δὲν ἀφίνει περιθώρια, ἡ μακαρίτισσα κυρία Σομπραὶκ δὲν ἀγόραζε φορέματα παρὰ μόνο γιὰ τὴν μεγάλη της κόρη τὴν Φερνάνδη. Ἡ δεύτερη, ἡ Μαργαρίτα φοροῦσε πάντοτε τὰ *«ἀποφόρια»* τῆς μεγάλης ποὺ ἡ νοικοκυρὰ καὶ χρυσοχέρα μητέρα τους κατώρθωνε νὰ τὰ μεταποιῇ μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα.

Ἡ μικρὴ Μαργαρίτα ὅμως μέσα στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ὑπέφερε γι' αὐτὰ ποὺ γινόταν εἰς βάρος της. Καί, νὰ ποῦμε τὴν μαύρη ἀλήθεια, δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο. Γιὰ σκέψου! Φοροῦσε πάντοτε πανωφόρια ποὺ τὰ μανίκια τους ἦταν ὑπερβολικὰ κοντὰ γιὰ νὰ μὴ φαίνεται ὅτι εἶχαν τριφθῇ ἀπ' τὴν προηγούμενη τους χρῆσι. Φοροῦσε διαρκῶς φουστάνια ποὺ τὰ προσεκτικὰ καὶ ὑπομονητικὰ πλυσίματα τῆς μαμᾶς δὲν κατώρθωναν νὰ τὰ ἀπαλλάξουν ἀπὸ τοὺς λεκέδες καὶ τὰ ξεθωριάσματα. Γιατὶ ὅλη αὐτὴ ἡ προτίμησις πρὸς τὴν Φερνάνδη; Κ' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ μέσ' στὴν ψυχὴ τῆς Μαργαρίτας ἐρίζωσε ἕνα πικρὸ παράπονο καὶ μιὰ μνησικακία ἐναντίον τῆς Φερνάνδης, ἡ ὁποία σημειωτέον ἔδειχνε ἕνα προκλητικὸ καμάρι γιὰ τὸ προνόμιό της. Κάθε τόσο ἔλεγε:

— Τὸ γκρενὰ φόρεμά μου ἀρχίζει νὰ παληώνῃ... Ὅπου νἆνε θὰ τὸ κληρονομήσῃς, μικροῦλα μου Μαργαρίτα.. Τί νὰ σοῦ κάνω; Ἂν ἦσουν σὺ ἡ πρωτότοκη, θὰ ἔκανα ἐγὼ ὅτι κάνεις ἐσὺ σήμερα. Ἀλλὰ βλέπεις ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγαλείτερη κι' ἐσὺ ἡ μικρότερη. Ἔτσι κανόνισε τὰ πράγματα ἡ μητέρα Φύσις.

Ἡ Μαργαρίτα δάγκανε τὰ χείλη της, γυρίζοντας τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ ἄλλο μέρος χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

Τί μποροῦσε νὰ πῇ καὶ τί μποροῦσε νὰ κάνῃ, ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλησε ἡ μητέρα Φύσις καὶ ἔτσι ἐπέβαλαν τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τοῦ σπιτιοῦ; Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε ν' ἀναπτυχθῇ μέσα της μιὰ μεγάλη μνησικακία ἐναντίον τῆς προνομιούχου ἀδελφῆς της...

Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔμεινε ὡς ἐκεῖ.

Ἡ μητέρα Φύσις, ὡς γνωστόν, ἔχει καὶ ἰδιοτροπίες:

Ὅταν ἔγινε δέκα ὀχτὼ χρονῶν ἡ Μαργαρίτα ἄρχισε νὰ πετάῃ μπόϊ καταπληκτικό. Εἶχε πάρῃ πρόωρο ἀνάπτυξη, ὅπως λένε. Ψήλωνε, ψήλωνε διαρκῶς. Ἦρθε μέρα μάλιστα ποὺ ἔφτασε στὸ ἀνάστημα τὴν ἀδελφή της καὶ ἦρθε καὶ ἄλλη μέρα ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες ποὺ τὴν πέρασε.

Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχε ἴσως δυσάρεστες συνέπειες ἂν ἡ μακαρίτισσα κυρία Σομπραίκ, ἡ νοικοκυρὰ καὶ μορφωμένη κυρία Σομπραὶκ ποὺ λογικευόταν σὰν φιλόσοφος, δὲν ἐσκεφτόταν ἔτσι:

«Τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Φερνάνδη ἦταν ψηλότερη ἀπὸ τὴν Μαργαρίτα φοροῦσε ἐκείνη τὰ καινούργια φορέματα καὶ ὅταν ἐπάλιωναν τὰ μεταποιούσαμε γιὰ τὴν ἄλλη. Τώρα ἡ Μαργαρίτα εἶνε ψηλότερη ἀπ' τὴν Φερνάνδη. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ φορέματα γιὰ νὰ κοντύνουν κονταίνουν, ἀλλὰ ὅταν εἶνε κοντὰ δὲν μακραίνουν μὲ κανέναν τρόπο, τὰ καινούργια ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς θὰ τὰ φορᾷ ἡ Μαργαρίτα καὶ τὰ ἀποφόρια της θὰ τὰ δίνω τῆς Φερνάνδης».

Ἔτσι καὶ ἔγινε.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἡ Φερνάνδη εἶδε τὴν Μαργαρίτα νὰ φορᾷ καινούργια φορέματα πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της.

Καὶ ἡ φοῦρκα της καὶ ἡ μνησικακία της δυνάμωσαν ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες εἶδε πὼς εἶχε καταδικασθῇ ὁριστικὰ πειὰ νὰ ὑφίσταται αὐτὴ τώρα τὸν ἐξευτελισμὸ νὰ φορᾷ τ' ἀποφόρια τῆς μικρότερης.

Ἀπὸ τότε μιὰ βαθειά, ὑπόκωφη καὶ ἄγρια ζηλοτυπία ἐχώρισε τὶς δυὸ ἀδελφές. Γιὰ τὸ παραμικρὸ φιλονεικοῦσαν, καὶ ἔφθασαν πολλὲς φορὲς στὰ χέρια.

— Τί ἔχουν αὐτὰ τὰ παληοκόριτσα καὶ τρώγονται ἔτσι σὰν νἆνε ἀπὸ δυὸ χωριά; ἔλεγε κάθε τόσο ἡ μητέρα τους.

Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἔχθρα ἐκείνη τῶν κοριτσιῶν της, τὰ ὁποῖα φυσικὰ ἀπέφευγαν νὰ τῆς φανερώσουν τὴν πραγματική, τὴν βαθύτερη αἰτία, γιατὶ ἤξεραν ὅτι ἡ μητέρα τους δὲν ἀστειευόταν.

Ὅπως ἡ Φερνάνδη ἄλλοτε, ἔτσι καὶ ἡ Μαργαρίτα τώρα ὄχι μόνο δὲν προσπαθοῦσε νὰ κατευνάσῃ τὴν φοῦρκα τῆς μεγαλείτερης γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ ποὺ ὑφίστατο, ἀλλὰ κάθε τόσο ἔριχνε νερὸ στὴν φωτιά.

— Ὅταν σκέπτομαι, ἔλεγε στὴν ἀδελφή της ὅτι ὁ Θεὸς διορθώνει τὶς ἀδικίες καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς καὶ ταπεινώνει τοὺς ψωροπερήφανους, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ δοξάζω τὸ ὄνομά του. Εἶδες; Μιὰ φορὰ καμάρωνες ποὺ φοροῦσες ἐσὺ πάντα τὰ καινούργια καὶ μοῦ τὸ χτυποῦσες. Ἐγὼ ὅμως τώρα δὲν καταδέχομαι νὰ σοῦ τὸ χτυπήσω.

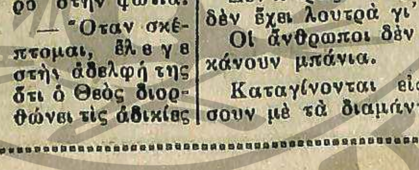

Ἔτσι, ἡ δυὸ ἀδελφὲς πέρασαν ὅλη τὴν νεανική τους ἡλικία, καλλιεργῶντας ἕνα βαθὺ καὶ ἔντονο μῖσος μεταξύ τους. Καὶ ὅταν πέθανε ἡ μητέρα τους ἄφησαν τὸ μῖσος αὐτὸ νὰ ξεσπάσῃ καὶ νὰ ἐκδηλώνεται διαρκῶς καὶ μὲ τὴν παραμικρότερη ἀκόμη ἀφορμή. Ἐπειδὴ ἡ σύνταξις ποὺ ἔπερναν ἦταν πολὺ μέτρια, ζοῦσαν ἀναγκαστικῶς μαζύ. Δὲν παντρεύθηκε οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη. Ἔχω τὴν ὑπόνοια κι' ἂν παρουσιαζόταν στὴν μιὰ εἴτε στὴν ἄλλη, εἴτε καὶ στὶς δυὸ μαζὺ ἡ εὐκαιρία νὰ παντρευθοῦνε θὰ ἀπέκρουαν καὶ τὸ πιὸ ζηλευτὸ συνοικέσιο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴ χωρίσουν καὶ χάσουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ γκρινιάζουν καὶ νὰ βασανίζουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι, μολονότι τὰ ἔσοδά τους εἶνε ἀρκετὰ καὶ μολονότι τοὺς δίνεται εὐκαιρία μὲ τὸ πούλημα τῆς βίλλας νὰ μείνῃ ἡ κάθε μιὰ χωριστὰ δὲν ἀποφασίζουν νὰ τὴν πουλήσουν.

Ὁ φίλος μου ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ἱστορία μου, εἶπε συμπερασματικά.

— Καὶ ἔτσι ἐγὼ δὲν μπορῶ νἀγοράσω μιὰ βίλλα ποὺ μ' ἀρέσει, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἐδῶ καὶ πενῆντα χρόνια ἡ μακαρίτισσα κυρία Σομπραὶκ ἦταν καλὴ νοικοκυρὰ καὶ οἰκονόμα.

PAUL REBOUX

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΣΚΥΛΛΟΙ

Ἡ Σιουντὰν-Νουέβα—ἡ Νέα πόλις—τῆς Παραγουάης εἶνε μιὰ πόλις πραγματικῶς νέα.

Ἡ Σιουντὰν Νουέβα μεγαλώνει κάθε μέρα, γιατὶ εὑρέθησαν ἐκεῖ κοντὰ μεγάλα ἀδαμαντωρυχεῖα καὶ χιλιάδες νέοι κάτοικοι τρέχουν κάθε μέρα.

Στὴν καινούργια αὐτὴ πόλι βρίσκεται καὶ τὸ πρωτοτυπώτερο ἵδρυμα, ἕνα δημόσιον λουτρόν.. .... σκύλλων.

Τὸ ἵδρυμα αὐτὸ ἐργάζεται θαυμάσια κι' ἐξασφαλίζει μεγάλα κέρδη κι' ὁ λόγος εἶνε ὁ ἑξῆς:

Στὴν Νέα Μόλι συνέρρευσαν, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους καὶ πολυάριθμοι μεταλλευταί, ποὺ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ Κλόνταϋκ, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν μαζί τους καὶ τοὺς σκύλλους τους, σκύλλους τοὺς ὁποίους ἐσυνήθισαν νὰ περιποιοῦνται ξεχωριστά, γιατὶ στὴν ἐρημιὰ τοῦ Κλόνταϋκ ἦσαν οἱ φύλακες τῆς ζωῆς τους.

Δὲν πειράζει τώρα ἂν ἡ Νέα Πόλις δὲν ἔχει λουτρὰ γι' ἀνθρώπους.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ κάνουν μπάνια.

Καταγίνονται εἰς τὸ νὰ πλουτίσουν μὲ τὰ διαμάντια.

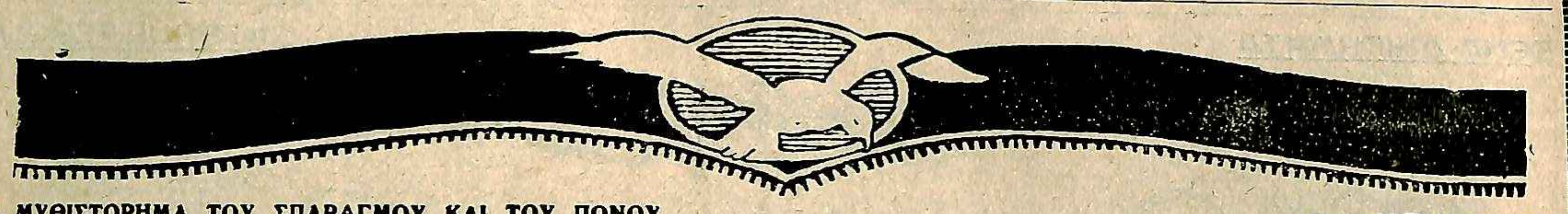

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ !...»

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ γράμμα ἤτανε σύντομο καὶ λίγο ψυχρό, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνησύχησε καθόλου. Φαντάστηκε ὅτι θὰ τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ γάμο τους. Καὶ στὴ σκέψι της αὐτὴ τὴν ἐνίσχυε τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου τοῦ δικαστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς εἶχε ἐπιταχύνει τὰ πράγματα. Τῆς ἔγραφε ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναία : κι' αὐτὸ ὅμως τὸ δικαιολογοῦσε ἐκείνη: Θὰ εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν μετὰ τὸ γάμο τους τὶς κακολογιὲς καὶ τὶς διαβολὲς τοῦ κόσμου.Γιὰ ποιὸ λόγο ὅμως ὁ θάνατος τοῦ δικαστοῦ εἶχε σχέσι μὲ τὸ γάμο τους, αὐτὸ δὲ σκοτιζότανε νὰ τὸ μάθῃ...

Ἔτσι, γεμάτη εὔθυμες σκέψεις, ἔτρεξε ἐπάνω νὰ ντυθῇ καὶ σὲ λίγο κατέβηκε κάτω στολισμένη σὰ λουλοῦδι. Ποτέ της δὲν εἶχε ντυθῇ μὲ περισσότερη προσοχή. Προφασίστηκε ὅτι θὰ πήγαινε νὰ ψωνίσῃ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ράμτζυ. Μὰ ὁ πατέρας της εἶπε ὅτι κι' αὐτὸς θὰ πήγαιν' ἐκεῖ. Ἔζευξαν λοιπὸν τὸ ἁμάξι, ἀνέβηκαν μαζὶ καὶ ξεκίνησαν.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ ἕνα ἐμπορικό, ἡ Καίτη κατέβηκε καὶ εἶπε στὸν πατέρα της νὰ μὴν τὴν περιμένῃ γιὰ νὰ γυρίσουν μαζί, γιατὶ θὰ ἔκανε μερικὲς παραγγελίες.

— Καλά, μὴν ἀργήσῃς μόνο νὰ γυρίσῃς στὸ σπίτι, τῆς ἀπάντησε ὁ Καίσαρας.

Μόλις ἔστριψε τὸ ἁμάξι στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἐκείνη ἄρχισε νὰ βαδίζῃ γρήγορα διευθυνομένη πρὸς τὸ Πὸρτ-Μοῦαρ...

. . . .

Μόλις εἶδε τὸ Φίλιππο στὴν κατωφερειὰ τοῦ λόφου νὰ τὴν περιμένῃ, ἔτρεξε καὶ τὸν ἐφίλησε. Τοῦ πέρασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ τραβηχτῇ πίσω, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ τῆς ἀνταπόδωσε τὸ φίλημα. Τὴν ἔπιασε ἔπειτα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κατέβηκαν μαζὶ στὴν ἀκροθαλασσιά.

— Χάρηκα πολὺ ποὺ ἦρθες, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ ἐκεῖνος.

— Φαντάστηκες ποτὲ πὼς δὲν θαρχόμουν ; τοῦ ἀπήντησε.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν ὁλόκληρο ἕνα γέλιο καὶ ἡ φωνή της τραγοῦδι.

— Ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ, Καίτη, συνέχισε διστάζοντας ὁ Φίλιππος. Κάτι πολὺ σοβαρό...

— Ἔτσι, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Πολὺ σοβαρὸ λοιπόν ;

Ἡ Καίτη, καθὼς μιλοῦσε, γελοῦσε καὶ κοκκίνιζε μαζί. Δὲν ἤξερε τί ἔμελλε νὰ τῆς πῇ ὁ Φίλιππος. Δὲν μάντευε τί ἦταν αὐτὸ τὸ τόσο σοβαρό. Γιὰ νὰ παρατείνῃ ὅμως τὴν γλυκειὰ προσδοκία της ὥς ὅτου νὰ τὸ ἀκούσῃ, ἔκανε πὼς ἐπρόσεχε στ' ἄλλα πράγματα γύρω της. Κυττοῦσε πέρα τὴ θάλασσα κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοὺς κάμπους. Ἔβλεπε κάτω στὸ δρόμο τὶς ἄλλες κοπέλλες ποὺ περνοῦσαν πρόσχαρες καὶ γελαστές, γυρίζοντας φορτωμένες ἀπὸ τὰ χωράφια. Ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ Φίλιππο, ποὺ τοῦ τὸ ἔσφιγγε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ.

— Πρέπει νὰ κάτσῃς ἥσυχα ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃς.

— Ὤ! θὰ κάτσω φρόνιμα, πολὺ φρόνιμα... Μὰ κύτταξε πέρα τὴ θάλασσα τί ὥμορφη ποὺ εἶνε...

Ὁ Φίλιππος, βλέποντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ ἀλλοιῶς νὰ τὸν προσέξῃ, σοβαρεύτηκε ἀπότομα καὶ τῆς εἶπε σ' ἕνα τόνο σχεδὸν αὐστηρό :

— Κάτσε ἥσυχα, Καίτη. Πρέπει νὰ σοβαρευθῇς... Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω σοβαρά... Ἔχω πολὺ σπουδαῖα πράγματα νὰ σοῦ ἀνακοινώσω...

Ἐκείνη ἔγειρε μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνησι τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε :

— Λοιπόν, κύριε, πέστε μου τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε...

— Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σοῦ πῶ, Καίτη, εἶνε τρομερό... Σφίξε τὴν καρδιά σου κι' ἄκουσέ με... Ὁ Πῆτος ζῇ!...

— Ὁ Πῆτος ζῇ ; Κ' ἔπειτα ;...

Πρόσχαρες καὶ γελαστὲς περνοῦσαν ἡ ἄλλες κοπέλλες...

Ὁ Φίλιππος ἔμεινε ἐμβρόντητος. Ἡ ἀταραξία μὲ τὴν ὁποία ἡ Καίτη πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, τὸν κατέπληξε.

— Μ' ἄκουσες τί σοῦ εἶπα ; τῆς ἐπανέλαβε. Ὁ Πῆτος ζῇ!... Ὁ Πῆτος ζῇ !... Εἶχε τραυματισθῇ σοβαρά, ἔγινε καλὰ κι' ἔρχεται...

Ἡ Καίτη κάρφωσε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἔντονη:

— Φίλιππε, μ' ἀγαπᾷς ;

— Σ' ἀγαπῶ!... Τὸ ξέρεις... Μὰ τί ὠφελεῖ αὐτὸ πειά ;... Ἀνήκεις στὸν Πῆτο... Τοὔχεις δώσει τὸ λόγο σου... Πῆγε στὰ ξένα νὰ πλουτίσῃ πρὸς χάρη σου... Σὲ λατρεύει... Ἂν δῇ τὄνειρό του νὰ χάνεται, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀπελπισία...

— Ἔ! λοιπόν, κ' ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ ! εἶπε ἡ Καίτη ἀποφασιστικά. Ἂν τοῦ ἔδωσα τὸ λόγο μου, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε γιατὶ τότε ἤμουν μιὰ μικρὴ ἄμυαλη κοπέλλα... Ἐνῷ τώρα εἶμαι γυναίκα... Τώρα ἀγαπῶ πραγματικὰ κι' ἀγαπῶ ἐσένα !...

Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἀφοσίωσις αὐτὴ τῆς Καίτης εἶχαν συγκινήσει τὸ Φίλιππο. Ὡστόσο προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ :

— Ἔχω κ' ἐγὼ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ Πήτου, Καίτη... τῆς εἶπε. Μ' ἄφισε ἐδῶ νὰ σὲ προσέχω... Θὰ ἦταν ἀτιμία ἐκ μέρους μου νὰ τὸν προδόσω...

— Ξέρω... Ξέρω !... εἶπε ἡ Καίτη. Πές' του πὼς ἐγὼ φταίω, πὼς ἐγὼ σ' ἔκανα νὰ μ' ἀγαπήσῃς... Πές' του ὅτι δὲ μπορούσαμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς, πὼς ἔτσι ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ...

— Σκέψου, Καίτη... θὰ σκοτώσουμε ἐγὼ τὸ φίλο μου κ' ἐσὺ τὸν ἄνθρωπο ποὺ σὲ λατρεύει... Κι' ἂν ἑνωθοῦμε μιὰ μέρα, θὰ μᾶς βασανίζῃ διαρκῶς ἡ σκέψις τοῦ κακοῦ ποὺ ἐκάναμε... Δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀντικρύσω κατὰ πρόσωπο τὸν ἄνθρωπο αὐτό... Θὰ πεθάνω ἀπὸ ντροπή...

— Μὴ τὸ λὲς αὐτό, Φίλιππε... Δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὸν Πῆτο, δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὸ λόγο ποὺ τοὔδωσα, δὲν μὲ μέλλει γιὰ τὸν κόσμο, δὲν μὲ μέλλει γιὰ τίποτε... Εἶσαι δικός μου, κ' εἶμαι δική σου... Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ποτὲ νὰ μοῦ φύγῃς... Δὲν μπορῶ... δὲν μπορῶ... Θυμήσου, μπορεῖς νὰ ξεχάσῃς... ἀντρούλη μου!...

Τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ τὸν ἔσφιγγε κοντά της. Κι' ὁ Φίλιππος ἦταν βαθειὰ συγκινημένος.

— Ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε. Δὲν μπορεῖς νὰ παντρευτῇς τὸν Πῆτο, δὲ μπορεῖς ὅμως οὔτε καὶ μένα νὰ παντρευτῇς.. Εἴμαστε δυστυχισμένοι ἄνθρωποι. Πρέπει νὰ τιμωρηθοῦμε... Οὔτε σὺ θὰ παντρευθῇς ποτέ, μὰ οὔτε κ' ἐγώ... Ἂς μὴ μιλοῦμε πειὰ γι' αὐτό... Ἂς χωρίσουμε κι' ἂς μὴ ξαναϊδοῦμε πειὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο...

Ἔξαφνα τὰ μάτια του βούρκωσαν.

— Γιατί νὰ σὲ γνωρίσω ; ψιθύρισε. Καλύτερα νὰ μὴν εἴχαμε ἀγαπηθεῖ ποτέ!...

— Μὴ τὸ λὲς αὐτό, Φίλιππε, εἶπε ἡ Καίτη. Σ' ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπᾷς κι' αὐτὸ φτάνει... Θὰ σ' ἀγαπῶ ὥς ποὺ νὰ πεθάνω.

— ἐγώ, ἀγάπη μου...

Ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, τὰ χείλη των ἑνώθηκαν σ' ἕνα παράφορο φίλημα ποὺ βάσταξε ὁλόκληρα λεπτά.

Ἔπειτα χώρισαν ἔξαφνα κ' ἔφυγαν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ στρέψουν τὸ κεφάλι τους πίσω, μὲ τὴν καρδιά τους ματωμένη ἀπὸ τὸν πόνο...

***

Ὁ Φίλιππος γύρισε σπίτι συντριμμένος, βαρύς, ἀπελπισμένος...

Ἀμέσως κάθησε μπρὸς στὸ γραφεῖο του, ἄνοιξε τὸ συρτάρι του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τ' ἀντίγραφα ποὔχε κρατήσει ἀπ' τὶς ἐπιστολές του στὴν Καίτη.

Πόσο τὴν ἀγαποῦσε ! Πόσο τρυφερὰ καὶ θερμὰ λόγια τῆς ἔγραφε !

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΗΣ

ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΑΡΑΠΟΠΟΥΛΟ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ζοῦσ' ἕνας βασιλῆας ποὺ εἶχε ἕναν πιστὸ καὶ ἀφοσιωμένο ὑπηρέτη ἀράπη. Ἐπειδὴ ὁ ἀράπης ἤτανε καλὸς στὴ δουλειά του, σκέφθηκε ὁ βασιλῆας : «Αὐτὸν τὸν ὑπηρέτη πρέπει νὰ τὸν παντρέψω ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσω». Τὸν πάντρεψε λοιπὸν καὶ τοὔδωσε ἕνα καλὸ κορίτσι.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο γέννησε ἡ γυναίκα τοῦ ἀράπη καὶ ἔκανε ἕνα ἀραπόπουλο. Τὴν ἄλλη μέρα γέννησε καὶ ἡ γυναίκα τοῦ βασιλῆᾶ καὶ ἔκανε μιὰ βασιλοπούλα, σὰν τὰ κρῦα νερά.

Τὸ βράδυ λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν ὁ βασιλῆας, ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέῃ :

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι ποὺ γέννησε ἀπόψε ἡ βασίλισσα θὰ πάρῃ ἄντρα της τὸ παιδὶ ποὺ γέννησε χθὲς ἡ γυναίκα τοῦ ἀράπη !

Ἔτσι μίλησαν οἱ μοῖρες ποὺ εἶχαν μοιράνει τὸ παιδὶ κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅ,τι λὲν αὐτὲς γίνεται πάντοτε. Ὁ βασιλῆας ὅμως ποῦ νὰ σταθῇ ἀπ' τὸν θυμό του !

— Μπᾶ, ἀκοῦς ἐκεῖ !... Νὰ πάρῃ ὁ γυιὸς τοῦ παληάραπα τὴν κόρη μου τὴν βασιλοπούλα! εἶπε.

Δὲν ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνειρό του σὲ κανέναν, ἀλλὰ κύτταξε νὰ βρῇ αἰτία γιὰ νὰ ξεπαστρέψῃ τὸ παιδὶ τοῦ ἀράπη. Ὅσο ἦταν μικρὸ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πειράξῃ. Σὰν ἔγινε ὅμως δώδεκα χρονῶν τὸ φώναξε μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ἔλα νὰ μοῦ κάνῃς ἕνα θέλημα.

— Μετὰ χαρᾶς ἀφέντη, βασιλέα μου ! ἀπάντησε τὸ παιδί.

— Νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ πᾷς στὸν Ἥλιο καὶ νὰ τοῦ πῇς νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησι.

— Στὶς προσταγές σου ! εἶπε τὸ παιδί.

Παίρνει τὸ γράμμα, πάει, πάει, δρόμο παίρνει, δρόμο ἀφίνει. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε τὸν ρωτοῦσαν :

— Ποῦ πᾷς παιδί μου ;

— Πάω νὰ βρῶ τὸν Ἥλιο. Κοντεύω νὰ τὸν φθάσω ;

— Στὸν Ἥλιο πᾷς, παιδάκι μου ; Ἔχεις καιρὸ ἀκόμη...

Τραβοῦσε τὸ καϋμένο τὸ παιδὶ τὸν δρόμο του. Καμμιὰ φορὰ ἔφθασε πειὰ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ βρισκότανε κι' ὁ Ἥλιος. Πάει κοντά του τὸ παιδὶ καὶ τοῦ λέει :

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἥλιος ;

— Ἐγὼ εἶμαι. Τί μὲ θέλεις;

— Μοῦ εἶπε ὁ ἀφέντης μου ὁ βασιλῆᾶς νὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ θέλει ἀπάντησι.

Διαβάζει ὁ Ἥλιος τὸ γράμμα καὶ λέει τοῦ παιδιοῦ :

— Νὰ πῇς στὸν βασιλῆᾶ, ὅτι : *εἶνε στὴν πλάκα γραμμένο καὶ θὰ τὴν πάρῃς.*

— Δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε ἄλλο;

— Ὄχι, αὐτὸ μονάχα ποὺ σοῦ εἶπα.

Φεύγει τὸ ἀραπόπουλο ἀπὸ τὸν Ἥλιο, πάει, πάει, μετὰ πολλὰ φθάνει στὸν τόπο του. Σὰν τὸν εἶδε ὁ βασιλῆᾶς νὰ γυρίζῃ πίσω, τἄχασε.

— Πῆγες στὸν Ἥλιο ; τοῦ λέει.

— Ἐπῆγα.

— Καὶ τί ἀπάντησι σοῦ ἔδωκε ;

— Μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶνε στὴν πλάκα γραμμένο καὶ ὅτι θὰ τὴν πάρω, λέει τὸ παιδὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ τί νόημα εἶχαν αὐτὰ ποὺ ἔλεγε.

— Καλά, ἀπάντησε ὁ βασιλῆᾶς.

Καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πάλι τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ξεπαστρέψῃ τὸ παιδί. Θυμήθηκε λοιπὸν πὼς σὲ μιὰν ἄλλη χώρα ζοῦσε ἕνας βασιλῆᾶς λεπρός, ποὺ στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ του ἦταν ἕνα πηγάδι ποὺ ἂν πλενότανε μὲ τὸ νερό του θὰ γινότανε καλά. Ὅποιος ὅμως κατέβαινε κάτω γιὰ νὰ βγάλῃ νερό, θἄβρισκε ἕνα θεριὸ ποὺ θὰ τὸν ἔτρωγε. Εἶχαν κατέβει ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι κι' ὅλους τοὺς εἶχε φάει τὸ θεριό.

— Ἄϊντε, σκέφθηκε, κι' ἀπὸ δῶ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ σίγουρα...

Ἀμέσως ἔπιασε κι' ἔγραψε στὸν ἄλλο βασιλῆᾶ ἕνα γράμμα ὅπου τοῦ ἔλεγε ὅτι τοῦ στέλνει ἕνα παιδὶ ποὺ εἶνε καλὸ καὶ ἄξιο νὰ τοῦ βγάλῃ τὸ νερό.

Ὕστερα φώναξε τ' ἀραπόπουλο.

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε, εἶσαι ἄξιο νὰ μοῦ κάνῃς ἕνα θέλημα ;

— Μετὰ χαρᾶς, ἀφέντη βασιλῆᾶ μου, τοῦ ἀποκρίθη τὸ παιδί.

— Νὰ πᾷς λοιπὸν στὸν τάδε βασιλέα καὶ νὰ τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα κι' ὅτι σοῦ πῇ νὰ τὸ κάνῃς.

Παίρνει τὸ παιδὶ τὸ γράμμα καὶ τὸ πάει στὸ λεπρὸ βασιλῆᾶ. Τὸ διαβάζει ἐκεῖνος καὶ λέει τοῦ παιδιοῦ :

— Εἶσαι παιδί μου ἄξιο, ὅπως λέει ὁ ἀφέντης σου, νὰ κατεβῇς στὸ πηγάδι, ν' ἀψηφίσῃς τὸ θεριὸ καὶ νὰ μοῦ φέρῃς τὸ νερό ;

Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ κατάλαβε πὼς ὁ ἀφέντης του τὸ εἶχε στείλει ἐκεῖ ἐπίτηδες γιὰ νὰ χαθῇ. Σκέφθηκε, σκέφθηκε, στὸ τέλος εἶπε :

— Ἐγὼ χαμένος γιὰ χαμένος εἶμαι. Ἂν δὲν μὲ φάει τώρα τὸ θεριό, θὰ βρῇ κάποιον ἄλλο τρόπο ὁ ἀφεντικός μου γιὰ νὰ μὲ ξεπαστρέψῃ.

— Θὰ κατέβω νὰ τὸ φέρω, λέει τοῦ βασιλῆᾶ.

Δώσανε τοῦ παιδιοῦ ἕνα κουβᾶ, τὸ δέσανε μ' ἕνα σκοινί, ἔκανε ἐκεῖνος τὸ σταυρό του καὶ κατέβηκε στὸ πηγάδι. Γιὰ τὴν καλή του λοιπὸν τύχη ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ θεριὸ κοιμόταν κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ πάρῃ τὸ νερό.

Καθὼς ὅμως ἐβούτηξε τὸ χέρι του μὲς στὸ νερὸ εἶδε πὼς ἔγινε ἄσπρο σὰν τὸ γάλα.

Μιὰ λαμπρὴ συνοδεία τοὺς ἀκολουθοῦσε

— Καλὲ τεῖνε τοῦτο ; λέει.

Πιάνει καὶ βουτιέται ὁλόκληρος μὲς στὸ νερὸ καὶ γίνεται ἄσπρος-ἄσπρος σὰν τὸ γάλα καὶ ὥμορφος σὰν τὸ καλύτερο βασιλόπουλο. Παίρνει τὸν κουβᾶ καὶ τὸ νερὸ καὶ πάει ἐπάνω στὸν βασιλῆᾶ. Μόλις τὸν εἶδε ἐκεῖνος ποὺ γύρισε πίσω, ἀπόρησε :

— Μπράβο, παιδί μου, εἶπε. Τόσοι καὶ τόσοι κατέβηκαν κι' ἔχασαν τὴ ζωή τους... Πῶς τὰ κατάφερες ἐσὺ νὰ τὴν γλυτώσῃς ;

Παίρνει τὸ νερὸ καὶ νίβεται κι' ἔπεσε ὅλη ἡ λέπρα ἀπὸ πάνω του, κ' ἔγινε ὅπως ἦταν πρὶν κι' ἀκόμα καλύτερος.

Ἀρχίζει πειὰ ν' ἀγκαλιάζῃ τὸ παιδί, καὶ νὰ τὸ φιλάῃ.

— Ἀπὸ τώρα, τοῦ λέει, ἐσὺ εἶσαι τὸ παιδί μου κι' ὁ διάδοχός μου κι' οὔτε θὰ φύγῃς πειὰ ἀπὸ κοντά μου.

Ἔμεινε λοιπὸν τὸ παιδὶ κοντὰ στὸν βασιλῆᾶ κι' ἐκεῖνος τὸν εἶχε σὰν γυιό του. Ἔφερε δασκάλους καὶ τὸ σπούδασε. Μεγάλωσε τὸ παιδί, πῆγε στὸ στρατό, γύρισε. Σκέφθηκε ὁ βασιλῆᾶς νὰ τὸ παντρέψῃ. Πιάνει καὶ στέλνει προξενειὸ σ' ἐκεῖνον τὸν βασιλῆᾶ τὸν πρῶτον ποὺ τοῦ εἶχε στείλει τ' ἀραπόπουλο. Ἐκεῖνος πειὰ σὰν εἶδε ποὺ τοῦ ζήτησε ἕνας τόσο μεγάλος βασιλῆᾶς τὴν κόρη του γιὰ τὸ διάδοχό του, δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Ποῦ νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του πὼς ὁ γαμπρὸς ἦταν τὸ ἀραπόπουλο.

Ξεκίνησε λοιπὸν ὁ βασιλῆᾶς μὲ τὴ γυναίκα του, καὶ μὲ τὸ διάδοχό του τ' ἀραπόπουλο νὰ πᾶν γιὰ τὸ γάμο. Μιὰ λαμπρὴ συνοδεία τοὺς ἀκολουθοῦσε. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφτασαν στὴν πρωτεύουσα τοῦ ἄλλου βασιλῆᾶ, ἐκεῖνος κατέβηκε ἀπ' τὸ παλάτι του κ' ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ γαμπρό του. Ποῦ νὰ ξέρῃ πὼς ὁ γαμπρός του ἦταν τ' ἀραπόπουλο. Ἐκεῖνο ὅμως τὰ θυμᾶται ὅλα.

Σὰν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ τὸν στεφανώσουν εἶπε τοῦ πεθεροῦ του :

— Θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ χάρι. Νὰ φωνάξῃς ἐπάνω ἐκεῖνον τὸν ἀράπη ποὺ ἔχεις κάτω μαζὶ μὲ τὴν γυναίκα του νὰ μ' εὐχηθοῦνε.

Ἀπόρησε ὁ βασιλῆᾶς. Γιὰ νὰ μὴν χαλάσῃ ὅμως τὸ χατῆρι τοῦ γαμπροῦ του τοὺς ἐφώναξε. Σὰν ἤρθανε ἐκεῖνοι κάτω τοὺς λέει τὸ βασιλόπουλο :

— Θέλω νὰ μ' εὐχηθῆτε τώρα ποὺ θὰ παντρευτῶ.

— Ἐμεῖς, παιδί μου, δὲν εἴμαστε ἄξιοι νὰ σ' εὐχηθοῦμε, νὰ εἶσαι ὅμως χιλιόχρονο καὶ νἄχῃς τοῦ Ἀβραὰμ τὰ ἀγαθά.

Ἔγινε ὁ γάμος, χορέψανε, γλεντήσανε, ἦρθε ἡ ὥρα νὰ κάτσουν νὰ φᾶνε. Πρὶν κάτσουν λέει τὸ παιδὶ τοῦ πεθεροῦ του :

— Πεθερέ μου, μιὰ χάρι ἀκόμα θέλω νὰ μοῦ κάνῃς. Νὰ βάλῃς τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου νὰ κάτσουνε στὸ τραπέζι.

— Πῶς παιδί μου, τοῦ λέει ὁ βασιλῆᾶς. Ὁ πατέρας σου ὁ βασιλῆᾶς κι' ἡ μάννα σου ἡ βασίλισσα δὲν εἶνε στὸ τραπέζι ;

— Αὐτοὶ δὲν εἶνε οἱ ἀληθινοὶ γονιοί μου, λέει τὸ βασιλόπουλο. Αὐτοὶ μ' ἀναστήσανε μονάχα καὶ μὲ κάνανε διάδοχό τους. Ὁ ἀληθινὸς πατέρας μου εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀράπης, ὁ ὑπηρέτης σου, καὶ ἡ μάννα μου ἡ γυναίκα του.

Καὶ κάθεται καὶ τοῦ τὰ λέει ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Κι' ἔτσι ἔγινε τὸ ἀραπόπουλο γαμπρὸς τοῦ βασιλῆᾶ, ὅπως εἶχανε πεῖ οἱ μοῖρες καὶ πῆρε τὴν κόρη του γυναίκα κι' ἔζησαν κι' αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

ΤΟΥ Γ. ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

Ὁ Ντυκλὸ ἐπιθεώρησε ἔτσι τὴν πρώτη γραμμὴ τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Ναπολέων, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ πρίγκηψ Κάρολος εἶχε κατορθώσει, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτός, νὰ μπῇ στὴ Ρατισβόννη, ἀποφάσισε, πρὶν βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Βιέννης, νὰ ἀνακαταλάβῃ τὴν πόλι αὐτή.

Ὁ ἐχθρὸς εἶχε ἕξη χιλιάδες στρατὸ καὶ ἀρκετὰ κανόνια. Γιὰ νὰ ἀνακαταληφθῇ ἡ πόλις, ἔπρεπε ὁ γαλλικὸς στρατὸς νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ σκάλες καὶ ὑπὸ τὸ φονικὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ νὰ ὁρμήσῃ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω στὰ τρομερά του ὀχυρώματα.

Ὁ Αὐτοκρότωρ, ἀνεβασμένος σ' ἕνα ὕψωμα ἀπέναντι ἀπὸ τὰ ὀχυρώματα, διέταξε τὸ στρατάρχη Λὰν νὰ διαβιβάσῃ τὴ διαταγὴ τῆς ἐπιθέσεως στὸ στρατάρχη Μοράν.

Ὁ Μορὰν γιὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς στρατιῶτες του, τοὺς ἐτοποθέτησε πίσω ἀπὸ μιὰ ἐγκαταλελειμμένη στάνη, ὅπου τοὺς ἔφεραν καὶ ὅσες ἀνεμόσκαλες βρῆκαν στὸ χωριό.

Κατόπιν διεβιβάσθη στοὺς στρατηγοὺς ἡ διαταγὴ νὰ ἐπιθεωρήσουν τὰ συντάγματά τους.

***

Νεώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς στρατηγοὺς ἦταν ἕνας τριαντάρης περίπου, λεπτοκαμωμένος, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά, σὰ γυναικεῖα, πάντοτε πρῶτος στὴ μάχη καὶ φημιζόμενος γιὰ τὴν ἀνδρεία του : ὁ στρατηγὸς Ντυκλὸ—ἢ μᾶλλον ὁ «βαρῶνος Ντυκλὸ» καθὼς τὸν ἀποκαλοῦσαν. Τὸν τίτλο αὐτὸν τὸν εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Αὐτοκράτορα, στὸ πεδίον τῆς μάχης τοῦ Ἐκμούλ.

Μόλις ἔλαβε τὴ διαταγὴ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ στρατό του, ὁ βαρῶνος Ντυκλὸ ἐκάλπασε ὥς τὴ στάνη καὶ ἀφοῦ χαιρέτησε τὸν Ἀετὸ ποὺ στόλιζε τὴ σημαία τοῦ συντάγματος, διέταξε :

— Ἀνοίξατε τὴ γραμμή !

Οἱ συνταγματάρχαι, γυρίζοντας πρὸς τοὺς στρατιῶτες τους, ἐπρόσταξαν :

— Ἡ δευτέρα γραμμή : δυὸ βήματα πίσω !... Παρουσιᾶστε ἄρμ !

Καὶ ὁ Ντυκλὸ προχώρησε στὸ μεταξὺ τῶν δύο γραμμῶν διάστημα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του.

Ἐπροχώρησε ἔτσι τὴν πρώτη γραμμή. Ἐγνώριζεν ὅλους τοὺς στρατιῶτες του μὲ τὄνομά τους. Καθὼς περνοῦσε μπροστά τους, τοὺς θύμιζε τὶς μάχες στὶς ὁποῖες εἶχαν διακριθεῖ.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ντυκλὸ ἦσαν ὅλοι του ἡλικίας μεταξὺ τριάντα καὶ πενῆντα ἐτῶν, μὲ ψαρὰ γένεια καὶ μουστάκια καὶ φημιζόντουσαν γιὰ τὴν πειθαρχία τους. Οἱ στρατηγοὶ τσακωνόντουσαν μεταξύ τους ποιὸς νὰ τοὺς πρωτοπάρῃ. Οἱ γέροι αὐτοὶ στρατιῶτες εἶχαν λάβει μέρος σ' ὅλες τὶς ἔνδοξες ἐκστρατεῖες τοῦ Ναπολέοντος. Πραγματικοὶ ἥρωες, περιμέναν καρτερικὰ ἐπὶ χρόνια τώρα γιὰ νὰ παρασημοφορηθοῦν. Μιλοῦσαν στὸν ἑνικὸ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Αὐτοκράτορα. Ἦσαν οἱ περίφημοι γρεναδιέροι τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς...

— Ἐσένα σὲ θυμοῦμαι ἀπὸ τὸ Θαβώρ, εἶπεν ὁ Ντυκλὸ σὲ κάποιο στρατιώτη.

— Μάλιστα, στρατηγέ μου... Τότες εἴσαστε λοχαγός...

— Ἐσένα, εἶπε στὸ διπλανό του, σὲ παρασημοφόρησε ὁ Αὐτοκράτωρ στὸ Μποῦργκος...

Ὁ γέρος στρατιώτης ἀνατρίχιασε ἀπὸ χαρά. Καὶ ἡ ἐπιθεώρησις ἐξακολούθησε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Κάθε τόσο, ὁ Ντυκλὸ σταματοῦσε εἴτε γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ σκοῦφο τοῦ ἑνός, εἴτε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ σακκίδιο τοῦ ἄλλου... Ὅταν ἔφθασε στὴν τετάρτη διμοιρία τοῦ πρώτου λόχου, σταμάτησε μπρὸς σ' ἕνα γεροστρατιώτη, στάθηκεν ἀκίνητος μπροστά του καὶ τὸν παρετήρησεν σκεφτικά.

Ὁ στρατιώτης αὐτὸς εἶχε ἀγαθότατο ὕφος. Κάθε ρυτίδα, στὸ πρόσωπό του, λὲς καὶ θύμιζεν ἀπὸ μιὰ ἐκστρατεία. Ὁ στρατηγὸς ἔσκυψε πάνω του ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐκύτταξε νὰ δῇ κατὰ πόσον ἡ περιβολή του ἦταν σύμφωνη μὲ τὸν κανονισμό. Μέτρησε τὰ κουμπιά, παρετήρησε τὸ τουφέκι του, τὸν ἐξήτασε μὲ δυὸ λόγια ἀπ' τὶς γκέτες ὥς τὸ κολλάρο.

— Δὲν εἶσαι καθαρός... τοῦ εἶπε. Καὶ σὲ τόνο αὐστηρὸ ἐπρόσθεσε : Γιατί δὲν σέβεσαι τὸν κανονισμό ; Ὁ Αὐτοκράτωρ σὲ τίμησε μὲ τὸ παράσημο τῆς Λεγεῶνος καὶ σὺ ἑτοιμάζεσαι νὰ πᾷς στὴ μάχη μὲ τὰ ὅπλα σου λασπωμένα ;...

Ὁ γέρος στρατιώτης χλώμιασε. Προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Ἔτρεμε σύγκορμα.

— Ἔλα τώρα..., εἶπε σὲ γλυκύτερο τόνο φωνῆς ὁ στρατηγός. Ἐμπρός... Σήκωσε τὸ κεφάλι... Τὸ χέρι ἴσιο.

Καί, νευριασμένος, ἐξακολούθησε τὴν ἐπιθεώρησι. Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἶχε τελειώσει καὶ διέταξε «Ἀνάπαυσις».

***

— Μιχάλη !... ψιθύρισεν ἕνας γρεναδιέρος.

Ὁ στρατιώτης στὸν ὁποῖον εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου παρατηρήσεις ὁ Ντυκλό, γύρισε :

— Ἔ, τί τρέχει ;

— Ἀστ' αὐτά. Ἔχεις φιλίες μὲ τὸ στρατηγό... Μὴ μοῦ λὲς ἐμένα... Ὡς κι' ὅταν σὲ μαλλώνει ἀκόμη, κυτταζόσαστε σὰν παληοὶ φίλοι...

Ὁ γέρος θύμωσε.

— Δὲ μ' ἀρέσουν ἡ κουβέντες, ξέρεις...

— Ἀστ' αὐτά, σοῦ λέω... Γιατί τὸ κρύβεις, βρὲ ἀδερφέ ;... Δὲ σὲ καταλαβαίνω... Θαρρεῖς πὼς οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουν ; Ὅλο κρυφομιλήματα εἴσαστε, στὶς γωνιές, παντοῦ !... «Μιχάλη» ἀπὸ δῶ, «Μιχάλη» ἀπὸ κεῖ !... Ἀμ' τὶς προάλλες ποὺ πληγώθηκες στὴ Σαραγόσσα ;... Μόλις τὄμαθε ὁ στρατηγός μας, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ σὲ δῇ...

Ἕνας ἄλλος ἐπρόσθεσε :

— Ξέχασες καὶ τἄλλο ; Τὴ νύχτα ποὔγιν' ἡ φοβερὴ ἐπίθεσις στὸ Λανσχούτ, δὲ σοὔδωκε κρασὶ νὰ κεράσῃς τὰ παιδιά ;...

— Δὲ γνωριζόμαστε, ἀπήντησεν ὁ γρεναδιέρος πεισματωμένα. Ἐγώ, λέει, φίλος ἑνὸς στρατηγοῦ, ἑνὸς βαρώνου τοῦ Αὐτοκράτορος... Δὲ μ' ἀφίνετε ἥσυχο, χριστιανοί μου !.., Δὲν εἴδατε πρωτήτερα ποὺ μὲ μάλλωσε ;

— Τὸ ἔκανε γιὰ τὰ μάτια. Ὅ,τι καὶ νὰ πῇς δὲ μοῦ βγάζεις ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὴν ἰδέα πὼς εἴσαστε παληοὶ φίλοι ἐσεῖς οἱ δύο.

Οἱ γρεναδιέροι διέκοψαν ἀπότομα τὴν ὁμιλία τους : εἶχεν ἀκουστεῖ μιὰ τυμπανοκρουσία ποὺ ἐσήμαινε «ἔφοδος» !

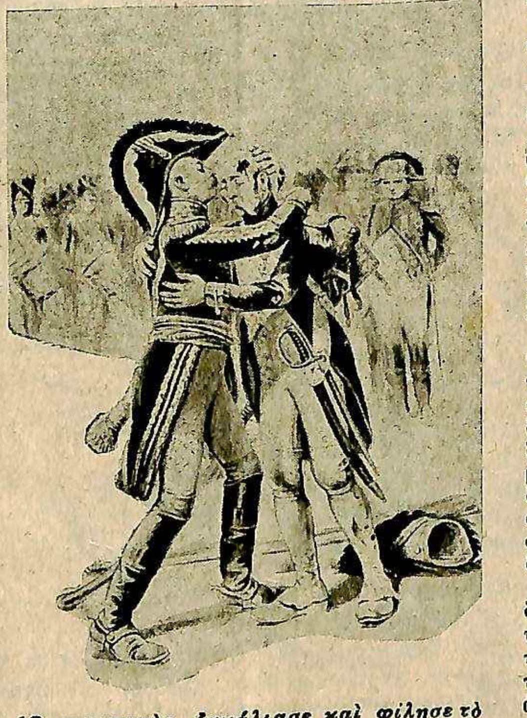

Ὁ στρατηγὸς ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὸ γέρο γρεναδιέρο

***

Ἡ ἀνεμόσκαλες μὲ τὶς ὁποῖες θὰ κυριευόταν ἡ πόλις, ἦσαν ριγμένες κατὰ γῆς, μπρὸς στὴ στάνη. Ὁ στρατάρχης Λὰν ζήτησε πενῆντα ἄνδρες γιὰ νὰ στερεώσουν τὶς σκάλες αὐτὲς στὸ χαντάκι. Ἀμέσως παρουσιάσθησαν αὐθορμήτως περισσότεροι ἀπ' ὅσους χρειαζ'τανε, κι' ὁ Λὰν ἀναγκάσθηκε νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσά τους ὅσους ἤθελε. Μόλις ὅμως οἱ πενῆντα αὐτοὶ γενναῖοι προχώρησαν πέρα ἀπὸ τὴ στάνη, μία ὁμοβροντία τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἔρριξε ὅλους νεκρούς.

Κατόπιν νέας ἐπικλήσεως τοῦ Λάν, ἄλλοι πενῆντα ξανασήκωσαν τὶς σκάλες καὶ ὥρμησαν πρὸς τὸ ὀχυρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Μιὰ καινούργια ὅμως ἐχθρικὴ ὁμοβροντία, τοὺς ἔρριξε κι' αὐτοὺς καταγῆς νεκροὺς ἢ βαρειὰ πληγωμένους...

Ὁ Λὰν τότε γύρισε καί, σπηρουνιάζοντας μὲ λύσσα τἄλογό του :

— Ντυκλό ! φώναξε. Δὲν μένει ἐλπὶς παρὰ μόνο στοὺς γέρους σου τοῦ Ἀούστερλιτς !...

Ὁ Ντυκλό, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὶς ἐχθρικὲς βόμβες ποὺ ἔσπαζαν ὁλόγυρά του, ἐκάλπασε πρὸς τοὺς στρατιῶτες του. Καὶ μὲς στὴν βοὴν καὶ τὴν ἀντάρα τοῦ πολέμου, τοὺς μίλησε :

— Στρατιῶται !... Θυμηθῆτε τὴ δόξα σας !.. Τὸ Μαρρέγγο, τὸ Ἀβουκίρ, τὴν Ζυρίχη... Στρατιῶται τῆς Ἰένης... Γρεναδιέροι τοῦ Ἐϋλὼ καὶ τοῦ Φρίδλανδ... Θὰ μείνετε λοιπὸν ἀκίνητοι μπρὸς στὸν ἐχθρό ;...

Κανένας ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε. Κανένας δὲν κουνιόταν.

— Στρατιῶται..., ξαναφώναξεν ὁ Ντυκλὸ μὲ ἀπόγνωση. Εἶσθε γάλλοι, ὁ Αὐτοκράτωρ σᾶς κοιτάζει, καὶ μπρός σας βρίσκεται μιὰ πόλις ποὺ *πρέπει* νὰ τὴν κυριεύσετε !...

Τὰ συντάγματα ἔμεναν ἀκίνητα, διστακτικά... Καὶ τότε, ἕνας γρεναδιέρος, ἕνας μόνον, βγῆκεν ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ προχώρησε... Στὰ χέρια του κρατοῦσε μιὰ σκάλα... Καὶ προχωροῦσε, μόνος αὐτὸς ἐναντίον ὀκτὼ χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ διακοσίων κανονιῶν ! Ἦταν ὁ Μιχάλης !

Τὸ θέαμα ἦταν μεγαλειῶδες καὶ καταπληκτικό.

Ὁ Ντυκλὸ ἐχλώμιασε :

— Κανένας σας λοιπὸν δὲν θἀκολουθήσῃ αὐτὸν τὸν γενναῖο ;...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του. Τὰ συντάγματα ἄρχισαν νὰ κουνιοῦνται.

— Ἐμπρός !... οὔρλιασεν ὁ Ντυκλό. Κι' ἁρπάζοντας μιὰ σκάλα ἀκολούθησε τὸν γρεναδιέρο...

Μὲ ἄγρια οὐρλιάσματα, τότε ὅλοι οἱ γενναῖοι στρατιῶται του τρέξαν κατόπι του.

Κι' ὁ χορὸς ἄρχισε...

Σὲ λίγο, ἡ Ρατισβόννη εἶχε κυριευθῆ.

Ὁ Ντυκλό, μὲ τὰ ροῦχα κουρελιασμένα, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸ ἐπιτελεῖο του ἐξακολουθοῦσε νὰ πολεμᾷ. Σὲ μιὰ πλατεῖα τῆς πόλεως, ἀνασυνέταξε τοὺς γρεναδιέρους του. Ἄξαφνα ἄκουσε ποδοβολητὸ ἀλόγων πίσω του.

— Ἄλτ !.. εἶπε μιὰ φωνή. Ὁ Ντυκλὸ ἐγύρισε.

Μπροστά βρισκόταν ὁ Αὐτοκράτωρ.

***

— Στρατηγέ, σχηματίσατε τετράγωνον !...

Ἡ αὐτοκρατορικὴ διαταγὴ ἐξετελέσθη ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἐχθροῦ:

— Τί ἀπώλειες ἔχετε ;...

— Πενταχοσίους περίπου ἄνδρας. Τὰ συντάγματά μου ὑπέστησαν τὴ μεγαλειτέρα θραύση, Μεγαλειότατε. .

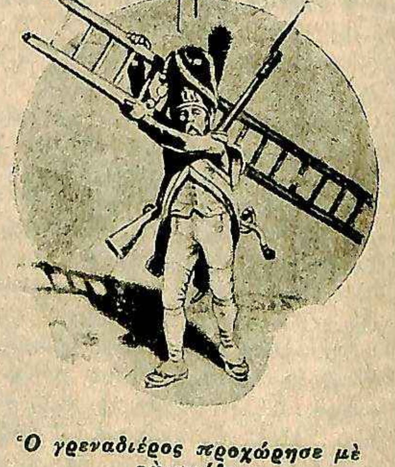

Ὁ γρεναδιέρος προχώρησε μὲ τὴ σκάλα

Ὁ Ναπολέων πλησίασε στὸν Ντυκλό. Οἱ δύο ἄνδρες ἀντήλλαξαν μερικὲς λέξεις, μὲ χαμηλὴ φωνή.

— Παρουσιᾶστε τόν μου, εἶπε τέλος ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἐπικρατοῦσε μεγάλη σιωπή. Οἱ στρατιῶται παρουσίαζαν ὅπλα, συγκινημένοι.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος ! ἐκραύγασεν ὁ στρατηγός. Ὁ στρατιώτης ποὺ ὥρμησε πρῶτος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, νὰ προχωρήσῃ.

Ἀπὸ τὴ γραμμὴ τότε βγῆκεν ἕνας στρατιώτης, καὶ προχώρησε. Ὁ Μιχάλης ! Προχωροῦσε ἰσιά, μὲ τὸ πρόσωπο ματωμένο ἀπὸ ἕνα τραῦμα ποὺ εἶχε στὸ μέτωπο. Σὰν ἔφθασε στὴ μέση τοῦ τετραγώνου, σταμάτησε ἀπέναντι ἀπὸ τὸν στρατηγό του καὶ ἀπότομα ἐπαρουσίασεν ὅπλα. Ὁ Ντυκλό, ὄρθιος ἐπάνω στἄλογο, ἐπρόσταξε :

— Τυμπανισταί !... Κρούσατε...

Τριάντα τύμπανα ἀντήχησαν συγχρόνως. Ὁ στρατιώτης ἐρρίγησε, μεθυσμένος ἀπὸ δόξα.

— Ἦσουν στὴν Αἴγυπτο, τοῦ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἀναγνωρίζοντάς τον.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Καὶ τὸ παράσημό σου ;

— Τὸ πῆρα στὸ Λόδι.

— Πολὺ καλό, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν στρατηγό, ἐπρόσθεσε :

— Ἐμπρός, Ντυκλό...

Ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε τὴν γραμμὴ τῶν στρατιωτῶν. Καὶ μὲ βροντώδη φωνή, ἐφώναξε :

— Γρεναδιέροι ! Ἀπὸ σήμερα ὁ στρατιώτης Ντυκλὸ Μιχαήλ, ὀνομάζεται δεκανεύς, τοῦ ὀφείλεται σέβας καὶ ὑπακοή...

Κατόπιν, τρέμοντας ἀπὸ πυρετό, ἐγύρισε πρὸς τοὺς τυμπανιστὰς καὶ τοὺς ἔκαμε σημεῖον νὰ ξαναρχίσουν τὴν τυμπανοκρουσία.

Καὶ ὕστερα, κατέβηκε ἀπὸ τἄλογο καὶ ἀγκάλιασε τὸν γρεναδιέρο. Οἱ δυὸ ἄνδρες εἶχαν τὰ μάτια γεμᾶτα δάκρυα.

— Κύριε Βαρῶνε, τοῦ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, γιατί ὁ γενναῖος αὐτὸς εἶχε μείνει ὥς τώρα ἁπλοῦς γρεναδιέρος;

— Ἦτανε συνταξιοῦχος, ἀπήντησεν ὁ Ντυκλό, ἀλλὰ πέρισυ, τὸν συνεβούλευσα νἀνακαταταχθῇ. Κι' ἔτσι, βλεπόμαστε κάθε μέρα .. Ἄ, Μεγαλειότατε... Ἔχω πέντε χρόνια νὰ πάω στὴν οἰκογένειά μου... Ἂν μὲ πετύχῃ καμμιὰ σφαῖρα, θἄνε τουλάχιστον αὐτὸς ἐδῶ... Ὡρκισθήκαμε νὰ πεθάνωμε γιὰ τὴν Γαλλία καὶ τὸν Αὐτοκράτορα...

— Ὥστε τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ;

— Εἶνε ὁ πατέρας μου, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς Ντυκλό.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Κάποιος μεγάλος ἄγγλος ἰατρὸς ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνιες συστηματικὲς μελέτες, ἔκανε τὴν ἑξῆς περίεργη ἀνακάλυψι : Ἡ γυναῖκες τὴν ὠμορφιά τους τὴν ὀφείλουν στὸ ὅτι καταβάλλουν πολὺ μικρὴ ἐγκεφαλικὴ προσπάθεια, μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὸ ὅτι σκέπτονται λίγο.

Ἡ σοβαρὲς μελέτες, ἡ πολὺ ἐντατικὴ διανοητικὴ ἐργασία, ἡ φροντίδες καὶ ἡ ἔγνοιες τῶν ἐπιχειρήσεων, ἐξασκοῦν πολὺ δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴν ὠμορφιά. Τόσο εἶνε ἀλήθεια αὐτό, λέει ὁ ἄγγλος ἐπιστήμων, ὥστε στὶς χῶρες ἐκεῖνες τῆς γῆς, ὅπως λόγου χάριν στὶς Ἰνδίες, ὅπου ἡ γυναῖκες ἐργάζονται καὶ οἱ ἄνδρες δὲν κάνουν καμμιὰ δουλειά, ἐκεῖ ἡ γυναῖκες εἶνε πολὺ ἄσχημες καὶ οἱ ἄνδρες ἀντιθέτως ὑπερβολικὰ ὡραῖοι.

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

— Ὥστε εἴδατε πράγματι καλὸ ἀπὸ τὸ γιατρικὸ ποὺ σᾶς ἔδωσα ;

— Ναί, γιατρέ μου.

— Μὰ τότε θἀρχίσω νὰ τὸ παίρνω κι' ἐγώ... Πάσχω, ξέρετε, ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἀρρώστεια μὲ σᾶς.

***

Μιὰ κυρία ἐπισκέπτεται ἕναν ζωγράφο στὸ ἀτελιέ του, καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τῆς κάνῃ τὸ πορτραῖτο της.

— Ἐγγυᾶσθε γιὰ τὴν ὁμοιότητα ;... τὸν ρωτᾶ στὸ τέλος.

— Βεβαιότατα, κυρία μου.

— Καὶ γιὰ πόσον καιρό ;...

***

— Τί τὰ θέλετε, διηγεῖτο μιὰ μέρα ὁ διάσημος γάλλος χιουμορίστης Ἀλφρέδος Καπὺς σ' ἕνα κύκλο φίλων του, ὅσο κι' ἂν εἰρωνευόμεθα τοὺς δεισιδαίμονας, ὅλοι μέσα μας ἔχουμε μιὰ μικρὴ δόση δεισιδαιμονίας. Ἕνα πρωΐ, ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶπε : «Εἶδα στὸν ὕπνο μου κηδεία, ἀπόψε, κι' αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει καθόλου».

Δὲν ἔδωσα καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τῆς γυναικός μου, κι' ἑτοιμάσθηκα νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου. Πρὶν φύγω, ἀπὸ περιέργεια τὴν ἐρώτησα ποῦ θὰ πήγαινε κεῖνο τὸ πρωΐ.

— Ἔχω νὰ κάνω μιὰ κοῦρσα στὴν ὁδὸ Νὸτρ-Ντὰμ-Ντὲ-Βικτουάρ.

Πῆγα στὸ γραφεῖο μου. Μετὰ μιὰ ὥρα, ἔρχεται ξαφνικὰ κάποιος καὶ μᾶς ἀναγγέλλει ὅτι στὴν ὁδὸ Νὸτρ-Ντὰμ-Ντὲ-Βικτουὰρ ἕνα αὐτοκίνητο εἶχε κόψει μιὰ κυρία ! Τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πεῖ ἡ γυναῖκα μου μοὔρθαν ἀμέσως στὸ νοῦ. Χωρὶς νὰ προφθάσω νὰ καλοσκεφθῶ ἁρπάζω τὸ καπέλλο μου πηδῶ σ' ἕνα ταξὶ καὶ τρέχω στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Ἐκεῖ μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ γυναῖκα μου εἶχε μεταφερθῆ στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Τρέχω στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀπὸ κεῖ ὅμως μὲ παραπέμπουν στὸ φαρμακεῖο. Στὸ φαρμακεῖο μὲ πληροφοροῦν ὅτι τὴν εἶχαν στείλει σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Στὸ νοσοκομεῖο μοῦ δηλώνουν ὅτι δὲν εἶχαν κρεββάτι, καὶ τὴν εἶχαν στείλει σ' ἄλλο νοσοκομεῖο. Ἡ ὥρα εἶχε φθάσει δύο, κι' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρέχω ἀπὸ νοσοκομεῖο σὲ νοσοκομεῖο. Ἀπελπισθεὶς στὸ τέλος, ἀπεφάσισα νὰ γυρίσω σπίτι μου. Ἐγύρισα, πράγματι, καὶ βρῆκα τὴ γυναῖκα μου ἔξω φρενῶν ποὺ εἶχα τόσο ἀργήσει. Τῆς ἐξήγησα τί εἶχα πάθει, αὐτὴ ὅμως ποῦ νὰ μὲ πιστεύσῃ. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἐπηκολούθησε σφοδροτάτη συζυγικὴ σκηνή...

Γελᾶτε ;... Δὲν νομίζετε, ἐντούτοις, ὅτι τὸ ὄνειρο ποὺ εἶχε δεῖ ἡ γυναῖκα μου... βγῆκε λιγάκι ἀληθινό ;...Εἶχε δεῖ «θάνατο» ἔ, ὁ θάνατος μιᾶς ἀγνώστου γυναικὸς μᾶς ἀνεστάτωσε κεῖνο τὸ μεσημέρι !...

***

Ἕνας κύριος ἡλικιωμένος, προκειμένου νὰ νυμφευθῇ, πηγαίνει στὸν διάσημο ἰατρὸ Βορονὼφ καὶ ὑποβάλλεται στὴν γνωστὴ θεραπεία τῆς μεταμοσχεύσεως ἀδένων πιθήκου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῆς εἶνε καταπληκτικά. Μετὰ ἐννέα μῆνας τὸ εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνο ἀποκτᾶ αἰσίως τέκνον.

— Γιατρέ μου, εἶνε ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό ;... ρωτᾶ ὁ νεάζων μπαμπᾶς τὸν γιατρὸ μετὰ τὸν τοκετό.

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς πληροφορήσω, ἀπαντᾶ ὁ Ἀσκληπιάδης.

— Δὲν πρόφθασα νὰ τὸ παρατηρήσω, γιατὶ μόλις γεννήθηκε... πήδησεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ σκαρφάλωσε στὸ ψηλότερο δέντρο τοῦ κήπου !

***

— Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπετε, τρεῖς φορὲς ἕως τώρα οἱ γιατροὶ μ' ἐγκατέλειψαν ἀπελπισμένοι !

— Μήπως γιατὶ σᾶς ἐθεωροῦσαν ἑτοιμοθάνατο ;

— Ὄχι : γιατὶ δὲν τοὺς πλήρωνα !

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Γιάννη, δὲν καθάρισες σήμερα τὰ ροῦχα μου !

— Ὄχι, ἀφέντη, τὰ καθάρισα.

— Ψέμματα λές ! εἶχα πέντε φράγκα στὴν τσέπη μου καὶ τὰ βλέπω σωστά.

ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ

Ὅταν δὲ ὑπάρχω πειά, δὲ θὰ ὑπάρχουν οὔτε τριαντάφυλλα, οὔτε κυπαρίσσια, οὔτε κόκκινα χείλη. Δὲ θὰ ὑπάρχουν οὔτε χαραυγοῦλες, οὔτε ἀπόβραδα, οὔτε χαρὲς ἢ λύπες. Τὸ σύμπαν δὲ θὰ ὑπάρχῃ πειά, ἀφοῦ δὲ θὰ τὸ νοιώθω.

***

Λέτε πὼς τὸ κρασὶ εἶνε τὸ μόνο βάλσαμο ; Φέρτε μου ὅλο τὸ κρασὶ τοῦ κόσμου. Ἔχει τόσες πληγὲς ἡ καρδιά μου... Ὅλο τὸ κρασὶ τοῦ κόσμου καὶ ἡ καρδιά μου ἂς κρατήσῃ τὶς πληγές της.

***

Κύτταξε ὁλόγυρά σου. Θὰ ἴδῃς μόνο λύπη, ἀγωνία καὶ ἀπελπισία. Οἱ πιὸ καλοὶ φίλοι σου ἔχουν πεθάνει. Ἡ θλίψη εἶνε ἡ μόνη συντροφιά σου. Μὰ σήκω τὸ κεφάλι ! Ἅπλωσε τὰ χέρια ! Πάρε ὅ,τι σ' ἀρέσει, ὅ,τι μπορεῖς νὰ φτάσῃς. Τὸ παρελθὸν εἶνε ἕνα πτῶμα ποὺ πρέπει νὰ τὸ θάψῃς.

***

Ἔχεις ἀκόμα ὄρεξη νὰ παρακαλῇς τὸ Θεό ; Πρὶν ἀπὸ σένα τόσοι ἄλλοι μουρμούρισαν θερμὲς προσευχές. Ἐκεῖνοι πᾶνε καὶ δὲν ξέρεις ἂν ὁ θεὸς ἄκουσε τὶς προσευχές τους.

***

Στὸ δρόμο τὸν αὐλακωμένο ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν περπατᾶ κάποιος ποὺ δὲν εἶνε οὔτε μουσουλμᾶνος, οὔτε ἄπιστος, οὔτε πλούσιος, οὔτε ταπεινός. Οὔτε Θεὸ πιστεύει, οὔτε νόμους, οὔτε Ἀλήθεια. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ γενναῖος καὶ θλιμμένος ἄνθρωπος ποὺ τραβᾶ στὸν αὐλακωμένο δρόμο ;

***

Κύτταξε ! Ἄκουσε ! Ἕνα ρόδο τρεμουλιάζει στὴν πνοὴ τοῦ ζεφύρου. Ἕνα ἀηδόνι τοῦ τραγουδάει κάποιον ὕμνο παθητικό. Ἕνα σύγνεφο σταμάτησε. Ὢ ! ἂς πιοῦμε ἕνα κρασὶ γιὰ νὰ ξεχάσουμε πὼς ὁ ζέφυρος θὰ ξεφυλλίσῃ τὸ ρόδο, θὰ πάρῃ μακρυὰ τὸ τραγοῦδι τ' ἀηδονιοῦ καὶ τὸ σύγνεφο ποὺ μᾶς δροσίζει μὲ τὸν ἴσκιο του.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ ΔΟΥΞ

Ὁ περίφημος ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης, ποὺ ἀκηδεμόνευσε τὸ Λουδοβῖκο 15ο, ἀσχολεῖτο παρὰ πολὺ μὲ τὴ μαγεία καὶ περνοῦσε τὶς νύχτες του προσπαθῶντας νὰ ἰδῇ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερὸ τὴν εἰκόνα τῶν μελλόντων γεγονότων. Ἡ δισεγγονὴ τοῦ Φιλίππου, δούκισσα τῶν Βουρβώνων, ὡμολόγησε ὅτι, μετὰ τὸ θάνατό του βρεθῆκαν μέσα στὸ διαμέρισμά του, κρυμμένα μέσα σ' ἕνα κοίλωμα σκαμμένο ἐπίτηδες στὸν τοῖχο, διάφορα παράξενα σύνεργα, ἀλλόκοτα βιβλία, σολωμονικές, σκελετοὶ ζώων, νεκροκεφαλὲς καὶ διάφορα ἱερογλυφικὰ σημεῖα γραμμένα μὲ τὸ χέρι τοῦ Δουκός. Ὅλα αὐτὰ ἦταν τὰ μαγικὰ σύνεργα τοῦ προληπτικοῦ ἐκείνου ἀντιβασιλέως.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΤΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ἢ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πάντα βέβαια θὰ ἦταν καλύτερο νὰ εἶχε στὴ διάθεσί του τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες ἀκόμη, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐκεῖνο τὸ στραβόξυλο, ὁ Διευθυντής, τοῦ κατακράτησε τόσον καιρὸ τὸ γράμμα του,—ἄχ, τὸν ἀλιτήριο...—τί θἄχανε; Θἄφευγε κι' ἔτσι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς δὲν θὰ τοῦ τύχαινε κανένα ἐμπόδιο στὸ δρόμο. Ἔπειτα εἶχε καὶ τὴν ἄλλην ἐλπίδα, πὼς ὁ πλειστηριασμὸς τῶν πραγμάτων τοῦ Δὸν Ροδρίγου μποροῦσε ν' ἀναβληθῇ γιὰ λίγες ἡμέρες. Ἂν εἶχε τύχη.

Κι' ἀποφασίστηκε τὸ ταξεῖδι.

— Τί θὰ σοῦ χρειασθῇ ἀκόμα; τὸν ρώτησε ὁ κὺρ-Μιχάλης, ἀφοῦ λογάριασαν μιὰ στιγμὴ τἀπαραίτητα ἔξοδα.

— Τίποτα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγης. Μόνο τὰ ναῦλα μου. Ὅλα τὰ ταξειδιωτικά, δόξα σοι ὁ θεός, τὰ ἔχω. Δὲν θ' ἀγοράσω οὔτε ἕνα σκοῦφο...

***

Πραγματικῶς, ὁ Ἄγης εἶχε τὶς βαλίτσες του, τοὺς σάκκους του, τὰ νεσεσέρτα του, τ' ἀδιάβροχά του, καὶ ροῦχα μπόλικα, ἀπὸ τὸν καλὸ καιρὸ ποὺ ταξείδευε σὰν ἀρχοντόπουλο. Στὶς ἕντεκα, πῆγε στὸ σπίτι του νὰ τὰ ἐπιθεωρήσῃ, νὰ διαλέξῃ ὅσα θἄπαιρνε μαζί του καὶ νὰ τὰ ἑτοιμάσῃ γιὰ νὰ εἶνε ἥσυχος.

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, μιὰ καλὴ γυναικούλα, ποὺ τὸν εἶδε.

— Πῶς τέτοια ὥρα;

— Φεύγω, Μαρία μου. Τὸ κατάστημα μὲ στέλνει σὲ ταξεῖδι.

— Ποῦ;

— Μά... ὥς τὴν Ἰταλία. Ἴσως πεταχθῶ καὶ στὴν Ἱσπανία... Δὲ θὰ λείψω πάρα πάνω ἀπὸ μῆνα... ἐλπίζω.

— Θὰ βγῇ παρᾶς;

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται!.. Ὅποια δουλειὰ θὰ τελειώνω, θἄχω κ' ἐγὼ τὰ ποσοστά μου. Χωριστὰ τὰ ἔξοδα, ἐννοεῖται.

Ἡ Μαρία καταχάρηκε.

— Ὡραῖα! τοῦ εἶπε. Κ' ἡ ἐποχὴ εἶνε τόσο κατάλληλη γιὰ ταξεῖδι.... Θὰ διασκεδάσῃς.

Καὶ γελῶντας ἐπρόσθεσε.

— Μὲ παίρνεις μαζί σου καὶ μένα; Ἔτσι, σὰν μπαοῦλο;

Κι' ὁ Ἄγης, ποὺ ἀγαποῦσε τὴ νύφη του καλύτερα ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, τῆς ὑποσχέθηκε σοβαρά.

— Τὴν ἄλλη φορά. Ἔννοια σου, καὶ θὰ κάμωμε μαζὶ ταξεῖδια... Οἱ δουλειὲς μόνο νὰ πᾶνε καλά.

Κι' ὁ Νῖκος χάρηκε πολύ, ἅμα ἄκουσε γιὰ τὴν «ἀποστολὴ» τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μπράβο! τὸ κατάστημα τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ τὸν ἐμπιστεύουνταν. Αὐτὸ ἦταν μιὰ καλὴ ἀρχή. Μποροῦσε νὰ προοδεύσῃ.

Κι' οὔτε ποὺ δυσαρεστήθηκε καθόλου ὁ φιλόστοργος ἀδελφός, βλέποντας τὸν Ἄγη ἐπιφυλακτικὸν ἀπέναντί του καὶ μυστηριώδη.

— Καλά, καλά, τοῦ εἶπε ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀόριστες ἀπαντήσεις. Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῇς τίποτε. Ἡ ἐχεμύθεια εἶνε ἡ πρώτη ἐμπορικὴ ἀρετή. Κάμε τὴ δουλειά σου. Φθάνει μόνον νὰ ἐπιτύχῃς.

Ὁ Ἄγης τὸν ἐπερίμενε κόβοντας βόλτες...

Ἔτσι στὸ σπίτι τοῦ Ἄγη δὲν ἔμαθαν τίποτε ἄλλο, παρὰ πὼς θἄφευγε αὔριο τὸ μεσημέρι μὲ τὸ σιδηρόδρομο τῶν Πατρῶν, γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ κεῖ τὸ βαπόρι καὶ νὰ πάῃ στὴν Ἰταλία.

Ἐδιάλεξε τὴν πιὸ μεγάλη βαλίτσα,—ἦταν μάλιστα τοῦ ἀδελφοῦ του, γιατὶ τὶς δικές του τὶς εὕρισκε μικρές, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί του δύο,—καὶ ἄρχισε νὰ τὴ γεμίζῃ μὲ ροῦχα καὶ ἀσπρόρουχα. Θἄπαιρνε καὶ χειμωνιάτικα, γιατὶ λογάριαζε πὼς στὴν Εὐρώπη θἄταν ἀκόμη χειμῶνας.

Καὶ τότε θυμήθηκε τὄνειρό του. Ἔτσι καὶ στὸν ὕπνο του ἑτοιμάζουνταν γιὰ ταξεῖδι. Μόνον ποὺ ἀπὸ τὸ παράθυρο δὲν ἔβλεπε τώρα κανέναν κῆπο, στολισμένο μὲ ἄσπρα ὑπερφυσικὰ λουλούδια. Ἀλλὰ τὰ λουλούδια αὐτὰ ποὺ συμβόλιζαν τὴν εὐτυχία, τἄβλεπε μὲ τὴ φαντασία του, ὅπως καὶ τὴν ἄγνωστη γρηὰ μὲ τὸ γελαστὸ πρόσωπο, ποὺ τοῦ προφήτευε πὼς θὰ νικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ θὰ γυρίσῃ πλούσιος...

Προσπαθοῦσε τώρα νὰ μαντεύσῃ τί εἴδους θὰ ἦταν αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Καὶ δὲν εὕρισκε ἄλλα, παρὰ κεῖνα ποὺ μπορεῖ ν' ἀπαντοῦσε στὸ βιαστικὸ ταξεῖδι του. Ἴσως θὰ εἶχε τίποτε καθυστερήσεις καὶ θὰ ἐκινδύνευε νὰ μὴ προφθάσῃ τὸν πλειστηριασμό. Ἀλλὰ θἄτρεχε, θἄτρεχε ὅσο μποροῦσε. Καὶ μὲ τὰ πόδια του στὴν ἀνάγκη!—Καὶ μὲ ἀεροπλᾶνο ἀκόμη θἄταν ἱκανὸς νὰ ταξειδέψῃ!

Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ Δὸν Ροδρίγου, τὴν εὕρισκε πολὺ καθαρή, πολὺ ἁπλῆ. Αὐτή, ἂν κατώρθωνε μόνο νὰ φθάσῃ στὴ Μαδρίτη τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπρεπε, δὲν θὰ παρουσίαζε δυσκολίες. Ὁ δεσμοφύλακας, ὁ δωροδοκημένος, θὰ τοῦ ἔδειχνε πρῶτα τὸ περιεχόμενο τῆς βαλίτσας. Θὰ ἔπαιρνε τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ τσὲκ καὶ τὶς ἀποδείξεις τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ θὰ τηλεγραφοῦσε ἀμέσως στὸ Παρίσι, στὸ Κρεντὶ—Λυονναὶ καὶ στὸν σταθμάρχη. Καὶ ἂν λάβαινε τὴν ἀπάντησι ποὺ ἤθελε, τότε μόνο θὰ πλειοδοτοῦσε ὅσα ὅσα γιὰ νὰ λάβῃ στὴν κατοχή του τὰ πράγματα τοῦ φυλακισμένου. Κι' ἐφωδιασμένος μὲ αὐτά, θὰ πήγαινε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ παραλάβῃ καὶ τὸ μπαοῦλο. Τί ἐμπόδιο μποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

Κανένα!... θὰ εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ καὶ ὅλα τὰ μέσα νὰ τὸ κάμῃ... σὰ λόρδος.

Κι' ἂν ἔξαφνα τὸ μπαοῦλο μὲ τὸν διπλὸ πάτο, δὲν εἶχε μέσα τὶς ὀκτακόσιες χιλιάδες;... Ἀδύνατο!... Ἂν δὲν ὑπῆρχε πραγματικῶς αὐτὴ ἡ περιουσία, ὁ Ροδρῖγος τί ἀνάγκη εἶχε νὰ κάμῃ τόση φασαρία; Ἀλλὰ κι' ἂν ὑποθέσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς ἦταν ψέμματα, ἢ πὼς χάνουνταν τὸ μπαοῦλο, ἢ πὼς τὸ ἄδειαζε ἐν τῷ μεταξὺ κανένας κλέφτης,—ὅλα γίνουνται...—τί θἄχανε; Μήπως δὲν θἄχε στὰ χέρια του τὸ τσὲκ τῶν 50,000 καὶ τὰ κοσμήματα; Κι' αὐτὰ μόνο νὰ μοίραζε μὲ τὸν Μιχέλε, τὰ ἔξοδα θἄβγαιναν μὲ τὸ παραπάνω.

Ἕνα μόνο μποροῦσε νὰ φοβᾶται. Μήπως τοῦ σκάρωνε καμμιὰ δουλειὰ ὁ Μιχέλε. Εἴτε γιὰ λογαριασμό του, εἴτε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του. Νὰ συνεννοηθῇ ἄξαφνα μὲ τίποτα παληανθρώπους καὶ νὰ κρατήσῃ διὰ τῆς βίας τὸ μπαοῦλο μὲ τὸν θησαυρό.

Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τοῦ φαίνουνταν δύσκολο. Ἕνας παληός, πιστὸς ὑπηρέτης δὲν θἄκανε ποτὲ τέτοια προδοσία. Οὔτε, ἂν τὴν ἔκανε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ φυλακισμένου, θὰ τὴν παραδέχουνταν ἕνας τίμιος Δὸν Ροδρῖγος, ποὺ ἀτύχησε στὶς ἐπιχειρήσεις του. Δὲν θἄχε τότε παρὰ νὰ γυρίσῃ στὴ Μαδρίτη καὶ νὰ τοῦ γυρέψῃ τὸ συμφωνημένο μερίδιο. Κι' αὐτὸ πάλι, ἂν θὰ πρόφθαινε ὁ Μιχέλε νὰ κάμῃ τὸ κόλπο του. Γιατὶ ὁ Ἄγης θὰ εἶχε πάντα τὸ νοῦ του. Σὲ κανένα δὲν θἄδειχνε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη. Κ' ἕνα ρεβόλβερ ποὺ εἶχε, θὰ τὤπαιρνε μαζί του καὶ δὲν θὰ τἄφινε ποτὲ ἀπὸ τὴν τσέπη του...

Ἔτσι τἄβρισκε ὅλα ὡραῖα, ὅλα ρόδινα, ὅλα εὔκολα. Καὶ θετικά, σίγουρα πράγματα. Σὰν «ἕνα κι' ἕνα κάνει δυό». Ἐμπόδια... δὲ βαρυέσαι! Ὅ,τι κι' ἂν ἦταν, θὰ τὰ νικοῦσε. Εἶχε πεποίθησι στὸν ἑαυτό του, στὴν ἐξυπνάδα του, στὴ φρόνησή του, στὴ δύναμή του. Εἶχε ἀκόμη πεποίθηση στὸ προφητικὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε!

Τὸ μεσημέρι ἔφαγε μὲ τοὺς δικούς του, γεμᾶτος χαρὰ—ἤπιε μάλιστα κι' ἕνα ποτῆρι παραπάνω—ἐφλυάρισε μαζύ τους, ἀλλὰ χωρὶς πάλι νὰ πῇ τίποτα παρακινδυνευμένο, τοὺς ἐσύστησε νὰ μὴν ποῦν τίποτα σὲ κανένα γιὰ τὸ ταξεῖδι του, καὶ βγῆκε ν' ἀνταμώσῃ τὸν κὺρ Μιχάλη καὶ νὰ ἰδῇ τί ἀπόκαμε μὲ τὶς δέκα χιλιάδες ποὺ θὰ τοῦδινε. Εἶχαν ραντεβοῦ στὸ ἴδιο καφφενεῖο, ὅπου πῆγαν καὶ τὸ πρωΐ γιὰ νὰ διαβάσουν τὸ γράμμα.

Τὸ γράμμα αὐτὸ ὁ κὺρ Μιχάλης τὸ εἶχε πάρει μαζύ του καὶ στὸ σπίτι, τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ ἔλαβε ὅλα τὰ μέτρα του νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ κανένας ξένος—οὔτε ἡ Μαργαρώ,—ἔβαλε τὴ Νίνα νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ ἄλλη μιὰ φορά. Κι' ἐνῶ ἐκείνη δὲν ἤξερε πῶς νὰ φανερώσῃ τὴν χαρά καὶ τὸν ἐνθουσιασμό της, γιὰ τὴ διήγηση τοῦ Δὸν Ροδρίγου, ποὺ δὲν ἄφινε κατὰ τὴν ἰδέαν της, τὴν ἐλάχιστη ἀμφιβολία πὼς ἦταν σοβαρὴ κι' ἀληθινή,

— ὁ πατέρας, ποὺ τοῦ εἶχε περάσει ἡ πρώτη ἐντύπωση, βυθίζουνταν σὲ σκέψη καὶ σὲ ἀφασία.

— Μὰ γιατί; τὸν ρωτοῦσε ἡ Νίνα. Σεῖς δὲν χαίρεσθε; Διστάζετε ἀκόμα; ἀμφιβάλλετε;

— Ξέρω κι' ἐγώ, παιδί μου; ἀπαντοῦσε ὁ κὺρ Μιχάλης, μὲ τὰ μάτια ὀλάνοιχτα στὸ κενό.

— Τί; μήπως εἶνε φάρσα; ἀποροῦσε ἡ Νίνα. Μὰ ἀκόμη;... Καὶ τὰ κομμάτια αὐτὰ τῶν ἐφημερίδων;... Δὲν πιστεύω δὰ νὰ τὰ τύπωσαν ἐπίτηδες γιὰ μᾶς... Ἰδέτε.. εἶνε πραγματικῶς κομμένα ἀπὸ ἐφημερίδες. Ἀπὸ πίσω ἔχουν τηλεγραφήματα, ρεκλάμες... Μὰ καὶ τὰ κομμάτια νὰ ἔλειπαν, πάλι δὲν θἄταν ἀρκετὸ αὐτὸ τὸ γράμμα; Μπορεῖ ποτὲ νὰ γράφτηκε γι' ἄλλο λόγο, παρὰ γιὰ νὰ ζητήσῃ μιὰ βοήθεια σὲ μιὰ στενοχώρια, σὲ μιὰ περιπέτεια πραγματική; Ποιὸς θὰ εἶχε ὄρεξη ν' ἀστειεύεται ἔτσι;...

Ἐπιτέλους ὁ κὺρ Μιχάλης ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ.

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου, εἶπε. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νἆνε φάρσα. Ἀλλὰ ἂν εἶνε τίποτ' ἄλλο;

— Σὰν τί;

— Ξέρω κι' ἐγώ;... Ὅλα πρέπει νὰ τὰ συλλογίζεται κανένας... Ἐγὼ τώρα, γιὰ νὰ στείλω τὸν Ἄγη κεῖ κάτου, πρόκειται νὰ βάλω χέρι στὰ λίγα λεπτὰ ποὺ ἔχω κατὰ μέρος. Εἶνε ἱερὰ αὐτὰ τὰ λεπτά, Νίνα!... Κι' ἂν τὰ χάσω; Γιατὶ ὑπόθεσε, ὅτι δὲν κατορθώνει ὁ Ἄγης νὰ φθάσῃ τὴν ἡμέρα ποὺ πρέπει.. ἢ δὲν βρίσκει τὸ τσὲκ καὶ τὴν ἀπόδειξη, γιατὶ τἄχουν κλεμμένα... Νά, ὁ δεσμοφύλακας, παραδείγματος χάριν τὰ κλέβει καὶ πάει δουλειά του.

— Μὰ νομίζετε, πὼς ὁ δεσμοφύλακας ξέρει αὐτὴ τὴν ἱστορία; τὸν ἔκοψε ἡ Νίνα. Αὐτὸν θὰ τὸν ἐδωροδόκησαν ἁπλῶς, γιὰ νὰ ἀποσφραγίσῃ τὴν βαλίτσα ὅταν θὰ πάῃ ὁ Ἄγης. Δὲν θὰ τοῦπαν κι' ὅλα τὰ καθέκαστα.

— Ναί, ἔστω. Ἀλλ' ἂν ἦταν ἀργά; Ἂν δὲν προφθάσῃ τὸ παιδί; Τόσο ταξεῖδι θὰ κάμῃ. Καὶ δὲν ἔχει παρὰ ἴσα-ἴσα τὶς ἡμέρες ποὺ χρειάζονται. Ἂν χάσῃ ἕνα τραῖνο; ἂν καθυστερήσῃ μιὰ μέρα; Ἂν τοῦ συμβῇ τίποτα; —ἄνθρωποι εἴμαστε —ἂν ἀρρωστήσῃ;... Τί γίνεται τότε παρακαλῶ;

— Ού, ἔκαμε ἡ Νίνα, δὲν πρέπει νὰ ὑποθέτετε ὅλο τὸ κακό. Ἐγὼ ἐλπίζω πὼς ὁ Ἄγης θὰ προφθάσῃ. Ἀλλὰ ἔστω: δὲν προφθάνει καὶ γυρίζει ἄπρακτος. Τί θὰ χάσουμε; Τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ.

— Χμ!... ἐφώναξε ὁ κὺρ Μιχάλης. Καὶ νομίζεις πὼς εἶνε λίγα; Τριακόσια φράγκα μᾶς γύρεψε ὁ Κοὺκ μόνο ἀπὸ δῶ ὥς τὴ Μασσαλία. Βάλε τὤρα ὥς τὴ Μαδρίτη. Βάλε καὶ τὴν ἐπιστροφή. Δὲν θὰ φθάσουν οὔτε χίλια πεντακόσια!

— Ἔ, μ' ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κανεὶς χίλια πεντακόσια φράγκα, γιὰ τετρακόσιες χιλιάδες...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΟΛΕΙΣ

Ἡ πόλις τοῦ χρυσοῦ. Πλούτη καὶ θησαυροί. Ἡ ἁλατούπολις. Οἱ ρωμαλεώτεροι ἄνθρωποι τῆς γῆς. Πῶς ἀπηλλάγη μιὰ πόλις ἀπὸ τὶς μυῖγες. Ἡ πόλις τῶν κουνουπιῶν. Τὸ χωριὸ τῶν γιγάντων, κλπ.

Μὴ νομίζετε ὅτι πρόκειται γιὰ τὶς μεγάλες πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης ἢ καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Μιὰ ἀπ' τὶς παράξενες πόλεις τῆς γῆς λόγου χάριν εἶνε ἡ Γκουαναξουάτα τοῦ Μεξικοῦ, ἡ ὁποία ὀνομάζεται *Χρυσούπολις*. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν της εἶνε ὅλοι σχεδὸν χτισμένοι μέ... χρυσόσκονη. Ἡ Γκουαναξουάτα περιστοιχίζεται ἀπὸ βουνὰ τὰ ὁποῖα εἶνε πλουσιώτατα σὲ κοιτάσματα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Ἀπὸ τὸ 1554 ποὺ χτίστηκε ἡ πόλις αὐτὴ οἱ κάτοικοί της ἄρχισαν νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὰ πλούσια χρυσορυχεῖα καὶ τὰ ἀργυρορυχεῖα τῶν γύρω της βουνῶν. Κανένας ὅμως δὲν ὑποπτεύτηκε ὅτι ἐκτὸς τῶνμεταλλείων αὐτῶν ἡ Γκουαναξουάτα εἶχε ἀμύθητους θησαυροὺς μέσα της.

Πρὸ ἓξ ἐτῶν κάποια ἑταιρεία ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ μεγάλη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ποὺ νὰ συνδέῃ τὴν Γκουαναξουάτα μὲ τὶς διάφορες πόλεις τοῦ Μεξικοῦ καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἀγόρασε λοιπὸν ἀντὶ μικρῶν σχετικῶς ποσῶν διάφορες ἐκτάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ περάσουν οἱ σιδηροδρομικές της γραμμὲς καὶ ἄλλες ἐπάνω στὶς ὁποῖες ἐπρόκειτο νὰ χτίσῃ τὸν κεντρικὸ σταθμό της. Στὶς ἐκτάσεις αὐτὲς βρισκόντουσαν φυσικὰ σπίτια τὰ ὁποῖα ἐγκρεμίσθηκαν. Ὅταν ὅμως ἄρχισε τὸ γκρέμισμά τους οἱ μηχανικοὶ καὶ οἱ ἐργάτες ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ χῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἦσαν φτειασμένα τὰ τοῦβλα καὶ τὰ κεραμίδια ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν σπιτιῶν περιεῖχε μεγάλη ἀναλογία χρυσοῦ τόση ἀκριβῶς ὅση περιέχει καὶ τὸ χρυσόχωμα τῶν πλουσιωτέρων χρυσορυχείων τοῦ Τρανσβάαλ. Ἀπὸ τὸ χῶμα τῶν πέντε μικρῶν σπιτιῶν ποὺ γκρέμισε ἡ ἑταιρεία, ὅταν ξεκαθάρισε τὸν χρυσὸ ποὺ περιεῖχε, εἰσέπραξε περίπου μισὸ ἑκατομμύριο δραχμές. Ἐννοεῖται ὅτι μόλις ἐγνώσθη ἡ καταπληκτικὴ ἐκείνη ἀποκάλυψις ὅλοι οἱ ἰδιοκτῆται τῶν σπιτιῶν τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους καὶ μετενόησαν γιατὶ τἀπούλησαν στὴν ἑταιρεία τόσο φθηνά. Οἱ ἄλλοι πάλι, ὅσοι δὲν τὰ εἶχαν πουλήσει ἄρχισαν ὅλοι νὰ γκρεμίζουν τὰ δικά τους σπίτια καὶ νὰ ξεκαθαρίζουν τὸν χρυσὸ μὲ τὶς εἰσπράξεις δὲ ἔχτισαν νέα μεγαλείτερα καὶ ὡραιότερα. Ἀλλὰ καὶ τὸ χῶμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐχτίσθηκαν τὰ νέα σπίτια περιέχει κι' αὐτὸ ἀρκετὴ ἀναλογία χρυσοῦ, ὄχι ὅμως ὅσο τὸ πρῶτο. Πάντως μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἡ Γκουαναξουάτα εἶνε ὅλη χτισμένη μὲ χρυσάφι καὶ γι' αὐτὸ δικαίως τῆς ἔχει δοθῇ ἡ ὀνομασία ***Χρυσούπολις***.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει μὲ τὴν πόλι Κέλμπεργ τῆς Γαλλικίας ἡ ὁποία ὀνομάζεται ***Ἁλατούπολις***. Τὸ Κέλμπεργ εἶνε χτισμένο ἐπάνω ἀπὸ ἁλατωρυχεῖα. Οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν της εἶνε χτισμένοι μὲ ἁλάτι. Οἱ δρόμοι της ἐπίσης στρωμένοι μὲ ἁλάτι. Ἡ ἐκκλησία της εἶνε ἡ παραδοξότερη ἐκκλησία τοῦ κόσμου γιατὶ εἶνε χτισμένη ὁλόκληρη μὲ ἁλάτι. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὅταν ἀνάβουν οἱ ἠλεκτρικοί της γλόμποι στὸ ἐσωτερικό της ἐπικρατεῖ ἕνα ἐκθαμβωτικὸ φῶς, κυριολεκτικῶς ἐκτυφλωτικό, λόγῳ τῆς ἀνταυγείας τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἐπάνω στὰ κρύσταλλα τοῦ ἅλατος τῶν τοίχων καὶ τῶν ἀγαλμάτων.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Κέλμπεργ εἶνε οἱ ὑγιέστεροι καὶ οἱ ρωμαλεώτεροι ἄνθρωποι τῆς γῆς, χάρις στὶς ἰδιότητες τοῦ ἅλατος. Ἀπόδειξις εἶνε τὸ γεγονὸς ὅτι ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ἐχτίσθηκε τὸ Κέλμπεργ, τὰ μεταδοτικὰ νοσήματα εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστα ἐκεῖ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ἡ ἀναλογία θανάτων ἀπὸ τὶς συνειθισμένες ἀρρώστειες εἶνε ἐλαχίστη.

Ἐπίσης μιὰ ἀπὸ τὶς ὑγιεινότερες πόλεις τῆς γῆς εἶνε τὸ Βίλμιγκτον τῆς πολιτείας Ἀρκανσὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἦταν ἡ ἀνθυγιεινότερη πόλις, γιατὶ ὑπέφερε τρομακτικὰ ἀπὸ τὶς μυῖγες. Κατακλυσμὸς ἀπὸ μυῖγες, σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ἡ πόλις ὑπέφερε ἀπὸ διάφορα μεταδοτικὰ νοσήματα καὶ κυρίως ἀπὸ τῦφο, ὁ ὁποῖος ἔκανε κυριολεκτικῶς θραῦσι. Ποτὲ δὲν ἔλειπαν ἀπ' τὸ Βίλμιγκτον τὰ 10 - 15 κρούσματα τύφου. Τὸ Δημαρχεῖο καὶ ἡ ὑγειονομικὲς ἀρχὲς τῆς πόλεως κατέφυγαν σὲ διάφορα μέσα καταπολεμήσεως καὶ καταστροφῆς τῶν μυιγῶν, ἀλλὰ εἰς μάτην. Διαρκῶς ὑπῆρχαν δισεκατομμύρια ὁλόκληρα ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα καὶ μιασματικὰ αὐτἄεντομα. Στὸ τέλος τὸ Δημαρχεῖο κατέφυγε σὲ ἕνα ἀποφασιστικὸ μέτρο. Ὥρισε μιὰ ὡρισμένη ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία διετάχθησαν ὅλοι οἱκάτοικοι νὰβγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιπέρνοντας μαζίτους ὅλα τἀκατοικίδια ζῶα ποὺ εἶχαν στὰ σπίτια τους. Καὶ ὅτανπειὰ ὅλατὰ σπίτια καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶχαν ἀδιιάσει ἐντελῶς, ὁλόκληρη ἡπόλιςκατεκλύσθηκε ἀπὸ πυρολιγνυσειδὲς ὀξύ, ποὺ τὸ ἄδειαζαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς ἑκατοντάδες σωλήνων. Ἦταν σωστὸς κατακλυσμός, λὲς καὶ εἶχε πλημμυρίσει τὴν πόλι κανένα ποτάμι ποὺ ἀντὶ γιὰ νερὸ εἶχε ἀπ' τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὀξύ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξηφανίσθηκαν διὰ παντὸς ἀπ' τὸ Βίλμιγκτον ὅλες ἡ μυῖγες καὶ μαζί τους ὁ τῦφος καὶ ἡ ἄλλες ἀρρώστειες.

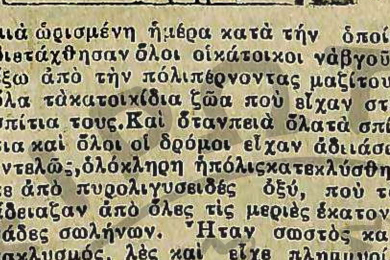

Καὶ ἔτσι χάρις στὴν ἡρωϊκὴ ἐκείνη ἀπόφασι τοῦ Δημαρχείου τὸ Βίλμιγκτον εἶνε ἡ μόνη πόλις στὸν κόσμο πού... δὲν ἔχει οὔτε μιὰ μυῖγα.

Ὅτι συνέβαινε στὸ Βίλμιγκτον συμβαίνει στὸ Στρασβοῦργο τῆς Ἀλσατίας μὲ τὰ κουνούπια. Δικαίως δὲ ἡ πόλις αὐτὴ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ντόπιους καὶ τοὺς ξένους ***«Κουνουπούπολις»***. Ἀπὸ τὴνἐποχὴ τῆςρωμαϊκῆς κατακτήσεως τὸ Στρασβοῦργο ἐφημιζόταν γιὰ τὴν ἀφθονία τῶν κουνουπιῶν ποὺ τὸ μαστίζουν καὶ τὰ ὁποῖα φωλιάζουν στὰ γειτονικὰ ἕλη τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Χίλλ. Τὸ Δημαρχεῖο ἔχει μεταχειρισθῇ τὰ πιὸ δραστικὰ ὑγειονομικὰ μέσα γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πόλι ἀπ' τὴν καταστρεπτικὴ αὐτὴν πληγή, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ τίποτε. Τὸ Στρασβοῦργο εἶνε καὶ μένει πάντοτε τὸ Βασίλειο τῶν Κουνουπιῶν.

Ἄλλη παράξενη πόλις, ἢ μᾶλλον κωμόπολις εἶνε ἡ Σάρα στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Τσιὰντ τῆς Ἀφρικῆς ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἡ ***Πόλις τῶν Γιγάντων***. Ὅλοι οἱ κάτοικοί της, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὴν ὁμώνυμη φυλὴ Σάρα, εἶνε ὑπερύψηλοι. Τὸ σύνηθες ἀνάστημά τους εἶνε δυὸ μέτρα. Ὑπάρχουν ὅμως μεταξύ τους καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι φθάνουν τὰ δυόμισυ. Τὰ πόδια τῶν γιγάντων αὐτῶν εἶνε κάτι τρομακτικό. Καὶ μόνο ἡ ὄψις μιᾶς ὁμάδος ἀπ' αὐτοὺς ἀρκεῖ νὰ τρέψῃ σὲ φυγὴ ὁλόκληρο στράτευμα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι κατὰ τὰ ἄλλα ἡ σωματική τους διάπλασις εἶνε κανονική, ἀνάλογη δηλαδὴ πρὸς τὸ ἀνάστημά τους, ἔχουν πρόσωπο κανονικώτατο καὶ μάλιστα συμπαθητικό. Ἐπίσης πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι παρὰ τὴν ἀντίληψι ποὺ ἐπικρατεῖ γιὰ τοὺς ψηλοὺς ἀνθρώπους οἱ κάτοικοι τῆς Σάρας εἶνε εὐφυέστατοι.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ ***«Πόλις τῶν Καταποτίων»*** δηλαδὴ τῶν χαπιῶν. Εἶνε τὸ Ντήτροϊτ τῆς πολιτείας Μίσσιγκαν, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μὲ ἄλλους λόγους ἡ πατρὶς τοῦ διασήμου ἀεροπόρου Λίντμπεργκ. Τὸ Ντήτροϊτ λοιπὸν παράγει τὰ τρία τέταρτα τῆς ποσότητος τῶν χαπιῶν ποὺ ξοδεύονται σ' ὅλη τὴν γῆ. Παράγει 6 δισεκατομμύρια χάπια, περίπου 2.000 εἰδῶν, κάθε χρόνο. Ἐὰν αὐτὰ τὰ χάπια τὰ τοποθετήσῃ κανεὶς τὸ ἕνα δίπλα στὸ ἄλλο θὰ μποροῦσενὰ ζώσῃ τὴν γῆ. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ὑλικὰ μὲ τὰ ὁποῖα κατασκευάζεται ὅλη αὐτὴ ἡ τεραστία ποσότηςχαπιῶν στέλνονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρητῆς γῆς.

Στὴν Καλλιφορνία, κοντὰ στὸν Ἅγιον Φραγκῖσκο, βρίσκεται ἡ Πεταλοῦνα ἢ ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ Ἀμερικανοὶ «Ὀρνιθούπολις». Τὸν τίτλο αὐτὸν τὸν φέρει δικαίως διότι ἐνῷ ἔχει μόνο 6.000 κατοίκους, ἔχει 2.000.000 κόττες, ἡ ὁποῖες ὅταν τὴν ἡμέρα σκορπίζονται στοὺς γύρω λόφους τοὺς σκεπάζουν ἐντελῶς καὶ τοὺς ἀλλάζουν τὸ χρῶμα τους. Καὶ οἱ φτωχότεροι κάτοικοι τῆς Πεταλοῦνας ἔχουν τοὐλάχιστον ἀπὸ πέντε ἕξη δωδεκάδες κόττες ὁ καθένας. Οἱ πλουσιώτεροι ἔχουν ἀπὸ 20-30 χιλιάδες. Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνα πρότυπο ὀρνιθοτροφεῖο τὸ ὁποῖο ἔχει...200.000 κόττες. Τὸ 1917 ἡ Πεταλοῦνα ἐξήγαγε 100.000.000 αὐγὰ στὶς ἄλλες πόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ τέλος στὴν Γερμανία ὑπάρχει ἡ ***«πόλις τῶν Ἐπιληπτικῶν»*** τὸ Μπέτθελ, τὸ ὁποῖο ἔχει περίπου 5 000 κατοίκους ὅλους ἀνεξαιρέτως ἐπιληπτικούς. Τὸ περιεργότερο ὅμως στὸ Μπέτθελ εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ζοῦν οἱ κάτοικοί της. Κάθε δηλαδὴ κατηγορία ἐπαγγέλματος ἔχει τὸ δικό της σπίτι στὸ ὁποῖο κατοικοῦν τὰ μέλη της. Σ' ἕνα σπίτι λόγου χάριν κατοικοῦν ὅλοι οἱ ἀρτοποιοὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους, σὲ ἄλλο οἱ ξυλουργοί, σὲ ἄλλο οἱ παντοπῶλαι, σὲ ἄλλο οἱ κηπουροί, σὲ ἄλλο οἱ τυπογράφοι, σὲ ἄλλο οἱ φωτογράφοι, σὲ ἄλλο οἱ ἠλεκτροτεχνῖται κ. λ. π. Ἔτσι τὰ σπίτια—τὰ ὁποῖα ἐννοεῖται εἶνε πολὺ μεγάλα—ἔχουν ἀπὸ 40 ἐνοίκους καὶ πάνω. Ἔχουν κρεββατοκάμαρες γιὰ κάθε οἰκογένεια καὶ ἀπὸ μιὰ κοινὴ τραπεζαρία, ἀπὸ μιὰ βιβλιοθήκη. Στὴν τραπεζαρία κάθε σπιτιοῦ ὑπάρχει ἕνα ἁρμόνιο. Ἐκεῖ κάθε βράδυ ὅλοι οἱ ἔνοικοι ψάλλουν θρησκευτικοὺς ὕμνους ὅλοι μαζὺ προτοῦ κοιμηθοῦν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ANDRÈ REUZE

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΧΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΧΤΙΟΥ

Ἦταν ἡ πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1827, ὅταν ὁ Ζομπὶ ἔφυγε ὡς ναύτης καταστρώματος ἀπὸ τὴν Βρέστη μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο ἱστιοφόρο «Ὀλυμπία» ποὺ μετέφερε στὸ Μπουένος Ἄϋρες ἐμπορεύματα μιᾶς μεγάλης ἑταιρείας.

Λίγη ὥρα πρὶν ξεκινήση τὸ ἱστιοφόρο, ὁ Ζομπὶ εἶχε ἀποχαιρετήσει στὴν προκυμαία τὴν νεαρὰ σύζυγό του Στεφανία, ἡ ὁποία, ὅταν πειὰ τὸ πλοῖο ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται, ἀνέβηκε σ' ἕναν ψηλὸ βράχο καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ κουνάη τὸ μανδῆλι της.

Ἔκτοτε κανένας δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἀπέγινε ὁ Ζομπί. Τὸ μόνο ποὺ μαθεύτηκε ὕστερα ἀπὸ χρόνια πολλὰ ἦταν ὅτι μιὰ δυνατὴ καταιγίδα εἶχε ρίξει τὴν «Ὀλυμπία» στὶς ἀκτὲς τῆς Σαχάρας καὶ ὅτι ἀπ' τὸ πλήρωμά της ἄλλοι πνίγηκαν στὴν θάλασσα καὶ ἄλλοι, μόλις βγῆκαν στὴν παραλία συνελήφθησαν ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔσφαξαν ἀλύπητα.

Ἡ Στεφανία παρ' ὅλον ὅτι ἦταν πολὺ φτωχή, ὅταν τὸ ἔμαθε, φόρεσε πένθιμα, ἔκανε ἕνα μνημόσυνο τοῦ ἀνδρός της καὶ ἔβαλε στὸ νεκροταφεῖο, στὸ κενοτάφιο «ἐκείνων ποὺ εἶχαν πνιγῆ στὴν θάλασσα», μιὰ κορνίζα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτη τοῦ Ζομπί.

Εἶχε μείνει πειὰ μόνη, κατάμονη στὸν κόσμο καὶ ζοῦσε ὅπως μποροῦσε, φτωχικὰ καὶ δυστυχισμένα. Καλλιεργοῦσε πατάτες στὸ μικρὸ χωραφάκι της, μάζευε ἄγρια χόρτα ἀπὸ τὰ γειτονικὰ λειβάδια καὶ τὰ βράδυ γύριζε στὴν καλύβα της, ἐκεῖ ψηλὸ στὸν ἀπόμερο βράχο, φορτωμένη μὲ ὅσα ξερὰ ξύλα εἶχε μαζέψει στὴν ἀκροθαλασσιά. Κάπου-κάπου κανένα ἱστιοφόρο ναυαγοῦσε στοὺς ἀπόκρημνους βράχους τῆς ἀκτῆς. Οἱ ἄλλοι ψαράδες ξαμολυῶνταν μὲ τὶς βάρκες τους στὴν θάλασσα, μάζευαν ὅτι μποροῦσαν ἀπὸ τὰ συντρίμματα κι' ἀπ' τὸ φορτίο καὶ τὶς ἔδιναν κι' αὐτῆς ἕνα μικρομερίδιο.

Εἶχαν περάσει πέντε χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Ζομπὶ εἶχε φύγει μὲ τὴν «Ὀλυμπία» γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίση, ὅταν κάποιος γειτονάς της, ὁ Γκονιντέκ, πρότεινε στὴν Στεφανία νὰ παντρευθοῦν. Ἦταν ἕνας ἄνδρας ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, οὔτε ὤμορφος, οὔτε ἄσχημος. Ψάρευε κι' αὐτὸς ὅπως οἱ ἄλλοι στὸ πέλαγος, ὅταν ἦταν καλοκαιριὰ καὶ δὲν ἔπινε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τέλος μὲ μιὰ λέξι ἦταν ἄνδρας κατάλληλος γιὰ σύζυγος μιᾶς φτωχῆς νέας, σὰν τὴν Στεφανία. Ἐκείνη, στὴν ἀρχὴ δὲν τοὔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι, ἔμεινε ἀμφίρροπη πολλὲς βδομάδες καὶ στὸ τέλος δέχθηκε τὴν προτασί του.

Ὁ γάμος τους ἦταν σεμνός, φτωχικός, χωρὶς πολυτέλειες καὶ ἐπιδείξεις, χωρὶς ὑπερβολικὲς χαρές. Εὐθὺς μετὰ τὸν γαμο ὁ Γκονιντὲκ μετέφερε στὴν καλύβα τῆς Στεφανίας τὰ πράγματά του, τὰ ροῦχα του καὶ τὰ ψαράδικα σύνεργά του, κι' ἀπὸ τότε ἄρχισαν νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἥσυχη, συνηθισμένη, εὐχαριστημένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ὅταν ἤτανε καλοκαιριὰ ὁ Γκονιντὲκ ἅπλωνε τὸ πανὶ τῆς βάρκας του καὶ ξανοιγόταν στὸ πέλαγος ἀπ' ὅπου γύριζε τὰ βράδυα, ἄλλοτε μὲ τὰ πανέρια του γεμᾶτα καὶ ἄλλοτε πάλι ἀδειανά. Ἡ Στεφανία σκάλιζε τὸ χωράφι, ἔσπερνε τὶς πατατες καὶ τὸ στάρι, τὸ θέριζε, τὸ ἀλώνιζε, μάζευε χορτα καὶ ξερὰ ξύλα κι' ἔφτειανε τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔζησαν ἔτσι ἥσυχοι ἀρκετοὺς μῆνες ἕως ὅτου ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ κοιμόντουσαν στὸ σανιδένιο κρεββάτι τους ἄκουσαν νὰ χτυπάη κάποιος στὴν πόρτα. Ἦταν τρία χτυπήματα ἠχηρά, εὐδιάκριτα καὶ ἔντονα ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ τιναχθοῦν ἀνήσυχοι καὶ νὰ σταθοῦνε καθισμένοι στὸ κρεββάτι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον μὲ κάποιον φόβο στὴν ψυχή.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε ὁ Γκονιντέκ.

Ἀλλὰ κανένας δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Μόνον τὸ βουΐσμα τοῦ ἀνέμου ἀκουγόταν ἔξω, καὶ τὸ ἀχολόγημα τῆς θάλασσας ὑπόκωφο σὰν νὰ ρχόταν ἀπὸ μακρυά.

Ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι ἐτρεμόσβυνε. Τὸ παληὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου ἔδειχνε ἀκριβῶς μεσάνυχτα.

— Ποιὸς εἶνε ἔξω, λέω; ξαναφώναξε ὁ Γκονιντέκ.

Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι.

Καὶ ὅμως δὲν εἶχαν ὀνειρευθῆ. Ἦταν βέβαιοι πὼς εἶχαν ἀκούσει νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα. Εἶχαν ἀκούσει καθαρὰ τοὺς τρεῖς χτύπους.

Ὁ Γκονιντὲκ κατέβηκε καὶ παρὰ τὶς παρακλήσεις τῆς γυναικός του ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὸν κρατήση, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

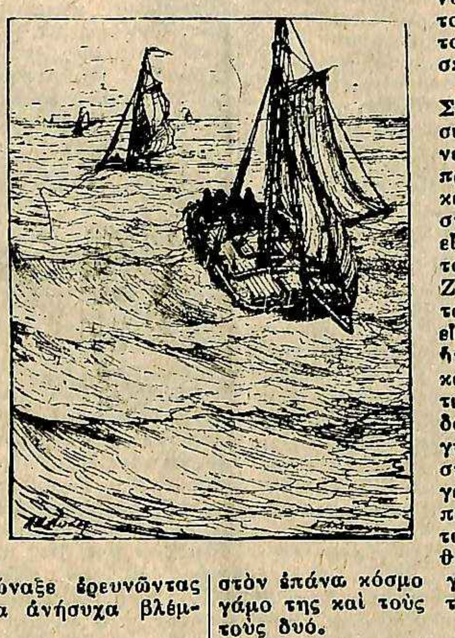

— Γκονιντέκ, μεῖνε ἐδῶ, μὴν πᾶς! Δὲν θέλω! τοῦ φώναξε ἡ Στεφανία σχεδὸν τρέμοντας ἀπὸ ἕναν ἀόριστο φόβο καὶ σὰν νά εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχή της κάποιο κακὸ προαίσθημα.

Ἐκεῖνος ὅμως σήκωσε τοὺς ὤμους του, προχώρησε, ἄνοιξε τὴν πόρτα, στάθηκε κεῖ ἕτοιμος νὰ ὑποχωρήση στὸ πρῶτο ὕποπτο σημεῖο καὶ φώναξε ἐρευνῶντας τὰ σκοτάδια μὲ τα ἀνήσυχα βλέμματά του.

— Ποιὸς εἶνε;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε παρὰ τὸ ἀχολόγημα τῆς θαλάσσης καὶ τὸ βουΐσμα τοῦ ἀνέμου ποὺ ἔφθασε ὣς τὸ κανδῆλι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ ἔκανε τὴν φλόγα του νὰ τρεμουλιάση.

Ὁ Γκονιντὲκ ἔκλεισε τὴν πόρτα, γύρισε στὸ κρεββάτι καὶ πλάγιασε πάλι. Ἐν τούτοις ὣς τὸ πρωΐ, πότε ὁ ἕνας, πότε ἡ ἄλλη, πότε καὶ οἱ δυὸ μαζὶ τιναζόντουσαν φοβισμένοι, νομίζοντας πὼς ἄκουγαν τοὺς τρεῖς παράξενους ἐκείνους χτύπους που τοὺς εἶχαν χαλάσει τὸν ὕπνο. Ἡ Στεφανία παγωμένη ἀπὸ τρόμο ἐξεκόκιζε διαρκῶς τὸ κομβολόϊ της συμψιθυρίζουσα διάφορες προσευχές.

Ὅταν πειὰ ξημέρωσε, ὁ Γκονιντὲκ ποὺ μὲ τὸ φῶς ἀνέκτησε τὴν ψυχραμία του, ἔκανε μιὰ βόλτα γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι, ἐρευνῶντας τὰ πάντα. Ἐν τούτοις δὲν παρετήρησε τίποτε τὸ ἔκτακτο. Εἶπε μερικὰ ἀστεῖα στὴν γυναίκα του γιὰ νὰ τῆς μεταδώση λίγο θάρρος, τὴν ἀγκάλιασε τρυφερα καὶ κατέβηκε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, μὲ τὰ δίχτυα φορτωμένα στὸν ὦμο του. Δὲν εἶπε ὅμως σὲ κανέναν ἀπ' τοὺς φίλους του τίποτε ἀπ' τὸ νυχτερινὸ συμβάν. Ρίχθηκε στὴν δουλειὰ καὶ σχεδὸν τὸ εἶχε ξεχάσει.

Ἀλλὰ τὴν νύχτα, τὴν ἴδια πάλι ὥρα, ἐνῶ οἱ δεῖχτες τοῦ παληοῦ ρολογιοῦ τους ἔδειχναν μεσάνυχτα οἱ παράξενοι ἐκεῖνοι χτῦποι, ἀντήχησαν καὶ πάλι, πάλι τρεῖς, πάλι ἠχηροὶ καὶ σὲ κανονικὰ διαστήματα. Ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκείνη οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν μπόρεσαν νὰ κοιμηθοῦν ὣς ποὺ ξημέρωσε.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμεινε ὣς ἐκεῖ. Οἱ τρεῖς χτῦποι ἐπανελήφθησαν ὁμοιόμορφοι, τὴν ἴδια ὥρα, καὶ τὸ ἄλλο βράδυ καὶ τὸ παράλλο καὶ ὅλες τὶς ἄλλες βραδυές, τρεῖς χτῦποι σὰν ἀπειλητικοί, ποὺ ἔφερναν στοὺς δυὸ συζύγους φρικιάσεις τρόμου καὶ ἔκαναν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χείλη τους μισοπνιγμένες κραυγὲς ἀγωνίας, ἐνῶ ἔκρυβαν τὰ πρόσωπά τους νευρικὰ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα.

Καὶ ἡ μέρες περνοῦσαν γεμᾶτες ἀγωνία μὲ τὴν προσμονὴ τοῦ μεσονυχτίου καὶ τῶν τριῶν ἀπαισίων χτύπων. Ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ὅλο τὸ βράδυ οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν σκεπτόνταν παρὰ τοὺς τρεῖς ἐκείνους χτύπους καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους, τὰ μεσονυχτα ἀκριβῶς τοὺς ἄκουγαν, τοὺς ἔπιαναν σπασμοί.

Μιὰ μέρα ἡ Στεφανία ἀπεφάσισε νὰ πάη στὸ νεκροταφεῖο νὰ προσευχηθῆ στὸ κενοτάφιο, μπρὸς στὴν πλάκα ποὺ εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ μακαριτη Ζομπί. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ εἶδε ὅτι ἡ πλάκα ἦταν σπασμένη καὶ τὰ κομμάτια πεταγμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ τριγύρω. Τότε μέσ' στὸν νοῦ της γεννήθηκε μιὰ ὑποψία. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ζομπὶ ἦταν θυμωμένη ἐκεῖ στὸν ἐπάνω κόσμο γιὰ τὸν δεύτερο γάμο της καὶ τοὺς τυραννοῦσε καὶ τοὺς δυό.

Ὅταν τὸ βράδυ γύρισε στὴν καλύβα τους ὁ ἄνδρας της, ἡ Στεφανία τοῦ εἶπε τὴν σκέψι της ἐκείνη. Ὁ Γκονιντὲκ τὴν ἄκουσε στὴν ἀρχὴ σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα πῆρε ἕνα ὕφος καυχησιάρη γιὰ νὰ κρύψη τὸν τρόμο ποὺ τὸν τάλανιζε μέσα του.

Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ ψάρεμμα, ἀντὶ να τραβήξη γιὰ τὸ σπίτι του πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ καπηλειὸ «ὁ Γαλάζιος Πίθηκος» καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες πολλές, πίνοντας ἄπληστα ρακί. Ἔπινε για νὰ πάρη θάρρος. Καὶ ὅσο περισσότερα ποτήρια ἄδειαζε τόσο περισσότερο ἔννοιωθε νὰ γυρίζη στὴν ψυχή του ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸν κίνδυνο. Ὅταν ἐπὶ τέλους βγῆκε ἀπὸ τὸ καπηλειὸ ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά.

Μέσ' στὴν ὠχρὴ λάμψι τοῦ μισοφέγγαρου διέκρινε ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ τὴν στενὴ λουρίδα τοῦ μονοπατιοῦ ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθήση γιὰ νὰ φθάση στὴν μακρυνὴ καλύβα του, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη τὸν ἀπέραντο ὠκεανό, μὲ τὰ ἀνήσυχα κύματά του ποὺ ἔσπαζαν μ' ὁρμὴ ἐπάνω στοὺς ἀπόκρημνους βράχους. Ξεκίνησε σιγα-σιγά, ἀλλὰ τὸ θάρρος του κι' ἡ αὐτοπεποίθησίς του εἶχαν λιγοστέψει.

Ὁπωσδήποτε προχώρησε. Ἀλλὰ ὅταν ἔφθασε στὴν μέση τῆς ἐκτεταμένης χέρσου, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ περάση γιὰ νὰ φθάση στὴν καλύβα του, ἄκουσε βήματα πίσω του. Γύρισε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πὼς τὸν ἀκολουθοῦσε κάποια ἀνθρώπινη σιλουέττα.

Σταμάτησε καὶ ξανακύτταξε πίσω του. Ἡ μυστηριώδης σιλουέττα εἶχε κι' ἐκείνη σταματήσει.

Ἔννοιωσε τὸ αἷμα νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες του, κι' ἕνας κρύος ἱδρὼς νὰ βρέχη ὅλο τὸ κορμί του ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, ἕνας ἱδρὼς ποὺ τοῦ παρέλυε κάθε δύναμι, κάθε κίνησι καὶ ποὺ ἔκανε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν.

— Τί ζῶο ποὺ γίνεται κανένας ὅταν εἶνε μεθυσμένος! ἐτραύλισε προσπαθῶντας νὰ δυναμώση τὴν φωνή του γιὰ νὰ πάρη θάρρος.

Ἀλλὰ αἰσθάνθηκε τὸ λαρύγγι του ξερό.

Ξεκίνησε ὅπως-ὅπως, μὲ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὰ πίσω. Εἶδε τὴν παράξενη σιλουέττα νὰ ξεκινάη κι' ἐκείνη ξοπίσω του. Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ βήματα ὁ Γκονιντὲκ σταμάτησε. Σταμάτησε καὶ ἡ σκιά.

Τότε ἕνα παράξενο ἀπερίγραπτο συναίσθημα τὸν ἐκυρίευσε. Ἄρχισε νὰ τρέχη ἀσυναισθήτως, νὰ τρέχη σὰν τρελλός, ἰλιγγιωδῶς, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει, μὲ τὴν ἀναπνοή του μισοκομένη. Τὰ πόδια του λὲς κι' εἶχαν κάνει φτερά.

Ἀντὶ ὅμως ν' ἀκολουθήση τὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν καλύβα του τράβηξε πρὸς τὴν θάλασσα. Ἔφθασε στὴν ἀπόκρημνη ἀκροθαλασσιὰ καί, εἴτε γιατὶ δὲν μπόρεσε νὰ σταματήση, εἴτε γιατὶ δὲν θέλησε, σωριάστηκε κάτω στὴν ἄμμο... Τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ τὸν σκέπασαν.

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκαν τὸ πτῶμα του στὴν ἀκροθαλασσιά, ἀνάμεσα στοὺς ὑφάλους, με τὸ κεφάλι σπασμένο. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Στεφανία φόρεσε τὰ μαῦρα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη βρῆκε τὴν ἡσυχία της. Οἱ τρεῖς ἀπαίσιοι χτῦποι δὲν ξανακούσθηκαν πειὰ τὰ μεσάνυχτα στὴν πόρτα τῆς καλύβας της.

. . . .

Εἶχε περάσει περίπου ἕνας μῆνας ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ Γκονιντέκ, ὅταν ἕνα πρωΐ στὴν πόρτα τοῦ καπηλείου «ὁ Γαλάζιος Πίθηκος» φάνηκε ἕνας ἄνδρας ὥριμος, μὲ πρόωρες ρυτίδες στὸ πρόσωπό του καὶ μ' ἕνα σάκκο ναυτικὸ στὸν ὦμο του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ καπηλείου μόλις τὸν εἶδε, τὸν πλησίασε, ἀκούμπησε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κύτταξε καλὰ-καλὰ στὸ πρόσωπο κι' ἔπειτα φώναξε μὲ ὕφος εὐχάριστης ἐκπλήξεως.

— Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ! Μὰ σὺ δὲν εἶσαι ὁ Ζομπί, ὁ ἄνδρας τῆς Στεφανίας.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁλόκληρος, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος, ἀκουμπῶντας τὸ σάκκο του κατὰ γῆς καὶ καθήμενος σ' ἕνα τραπέζι. Διψάω τρομερά.

Ὁ κάπηλας γέμισε ἕνα μπουκαλάκι μὲ ρακὶ καὶ τὤφερε μαζὺ μὲ δυὸ ποτήρια στὸ τραπέζι, κάθησε δίπλα στὸν Ζομπὶ καὶ γέμισε τὰ ποτήρια. Οἱ ἄλλοι λιγοστοὶ ψαράδες ποὺ βρίσκονταν τὴν ὥρα ἐκείνη μέσ' στὸ καπηλειό, χαιρέτησαν μὲ [illegible] τὸν νεοφερμένο καὶ κάθησαν κι' αὐτοὶ κοντά του.

Μὲ λίγα λόγια ὁ Ζομπί, ἀφοῦ ἄδειασε δυὸ ποτήρια τὸ ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο διηγήθηκε πὼς οἱ Μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς, αὐτὸν καὶ μερικοὺς ἄλλους ἀπ' τοὺς ναυαγοὺς τῆς «Ὀλυμπίας» δὲν τοὺς εἶχαν σφάξει ἀλλὰ τοὺς κράτησαν γιὰ σκλάβους... Εἶχε μείνει ἐκεῖ πέντε ὁλόκληρα χρόνια χωρὶς ἐλπίδα πειὰ νὰ γυρίση στὸν κόσμο. Ἀλλὰ μιὰ μέρα εἶδε ἀγκυροβολημένο ἔξω στ' ἀνοιχτὰ ἕνα ἱστιοφόρο πορτογαλλικὸ ποὺ εἶχε σταθῆ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπισκευάση πρόχειρα κάποια βλάβη τοῦ τιμονιοῦ του. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ρίχθηκε μέσ' στὴν θάλασσα κι' ἔπειτα ἀπὸ ὑπεράνθρωπο κολύμβι μιᾶς ὥρας κατώρθωσε νὰ φθάση στὸ ἱστιοφόρο καὶ νὰ σωθῆ.

— Καὶ τώρα δὲν μοῦ λέτε; ρώτησε ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησί του. Ἡ γυναίκα μου μένει πάντοτε ἐδῶ;

— Καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη ἔχεις τύχη, τοῦ εἶπε ὁ κάπηλας γελῶντας. Ἡ γυναίκα σου ἀφοῦ σὲ περίμενε μάταια πέντε χρόνια, παντρεύθηκε τὸν Γκονιντέκ... τὸν ἤξερες... Κι' ἔτσι κινδύνευες μόλις ἐρχόσουν ἐδῶ νὰ βρῆς γεμάτη τὴν φωληά σου. Ἀλλὰ ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα ὁ Γκονιντὲκ πῆγε νὰ πέση μέσ' στὴν θάλασσα, κι' ἔτσι ἡ φωληά σου εἶνε πειὰ ἐλεύθερη. Ἔρχεσαι μέσ' στὴν ὥρα γιατὶ δὲν ξέρεις τί μποροῦσε νὰ συμβῆ.

Ὁ Ζομπὶ σηκώθηκε καὶ φορτώθηκε στὸν ὦμο τὸν σάκκο του.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, εἶπε, ἂς πάω νὰ βρῶ τὴν πέρδικά μου. Γειά σας.

Καὶ μασῶντας τὰ μουστάκια του γιὰ νὰ κρύψη ἕνα σατανικὸ χαμόγελο ποὺ ἄνθιζε στὰ χείλη του, βγῆκ' ἔξω καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι γιὰ τὴν καλύβα του...

ANDRÈ REUZE

ΣΤΙΧΟΙ

ΑΓΚΑΛΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Πίσω ἀπ' τὶς ἀμυγδαλιές,
κι' ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς
κι' ἀπὸ τὶς πράσινες ἐληές,
— μέσα σὲ βαθειὲς σπηλιές...

Γύρω ἀπὸ τὶς δυσσινιές,
καὶ τὶς ἄσπρες λεμονιὲς
καὶ ἀπὸ τὶς ροδακινιές,
— σὲ παράμερες γωνιές..;

Κάτω ἀπ' τὶς κληματαριές,
ποὺ φουντώνουνε βαρειὲς
καὶ ἀπ' τὶς σκοτεινὲς μουριὲς
— στὶς ἀπόσκιες τὶς μεριές...

Μὲς στὶς ἄγριες εὐωδιὲς
ποὺ σὰν ἄρρωστες καρδιές,
ἀναδίνουν οἱ ἀχλαδιές,
καὶ οἱ βανίλλιες, καὶ οἱ ρωδιές...

Μουσκεμμένοι ἀπ' τὶς δροσιές,
ποὺ σταλᾶνε οἱ κερασιές,
— μὲ ἀλαφρὲς πατημασιές,
καθὼς μέσ' στὶς ἐκκλησιές...

. . . .

Γύρα μας, θολὲς-θολὲς
λεῦκες θ' ἁπλωθοῦν καλές,
πικροδάφνες σιωπηλές,...
— Πᾶμε ἀγάπη μου;... τί λές;

Ναπολέων Λαπαθιώτης

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς 3 δραχμὰς ἕκαστον.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΓΕΝΝΟΥΣΕ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ!

Μιὰ Ἀγγλίδα χωριάτισσα τοῦ 1728 ποὺ τῆς ἄρεσε τὸ ψητὸ κουνέλι. Πῶς ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ κουνελάκια κατὰ δωδεκάδες. Ἡ μεταφορά της στὸ Λονδῖνο. Ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου, κλπ.

Ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια ἕνα θαῦμα ποὺ ἀναστάτωσε κάποτε ὁλόκληρη τὴν Ἀγγλία εἶχε ὡς ἡρωΐδα του μιὰ ἁπλῆ χωριάτισσα τὴν Μαίρη Τὸφτ ἀπὸ τὸ χωριὸ Γκούτλιμαν. Ἡ χωριάτισσα αὐτὴ ποὺ δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ καμμιὰ συγχωριανή της, ἦταν ἀπλοϊκή, φτωχὴ καὶ ἐντελῶς ἀγράμματη καὶ εἶχε παντρευθεῖ μ' ἕναν ἐργάτη ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε τρία παιδάκια. Καὶ ἐνῶ ὣς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἱστορία της δὲν εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον, ἔξαφνα συνέβη κάτι ποὺ τὴν ἔκανε νὰ περάση στὴν αἰωνιότητα. Ἔγινε ἔξαφνα τόσο διάσημη, ὥστε τὶς ζωγράφησαν τὸ πορτραῖτο της, τὶς ἔκαναν ἀναρίθμητες γελοιογραφίες καὶ ἔγραψαν γι' αὐτὴν ἄπειρα σατυρικὰ ποιήματα καὶ μελέτες ἀκόμη. Γιατί, ἀφοῦ προηγουμένως ἔφερε στὸν κόσμο τρία παιδιά, ὕστερα ἄρχισε νὰ γεννᾷ... κουνελάκια καὶ μάλιστα κατὰ δωδεκάδες. Ἀλλ' ἂς πάρουμε τὰ γεγονότα μὲ τὴ σειρά τους:

Ἡ Μαίρη Τὸφτ ἔλεγε σ' ὅλους τοὺς γνωστούς της πόσο τῆς ἄρεσε ὁ λαγός. Ἦταν ὅμως πολὺ φτωχὴ ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ ἀγοράση. Δὲν ὀνειρευόταν λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἔτρωγε λαγοὺς ὅλη τὴν ὥρα. Μιὰ μέρα μάλιστα ἀρρώστησε καὶ ὁ σύζυγός της ἐφώναξε ἕναν γιατρὸ ἀπὸ τὸ Γκίλφορδ ποὺ εἶχε πολὺ καλὴ φήμη. Ὁ γιατρὸς αὐτὸς ποὺ ὠνομαζόταν Χόβαρδ ἔγραψε μετὰ ἕνα μῆνα, σ' ἕναν φίλο του Ντάβεναντ, ἐπίσης γιατρό, ὅτι ἡ Μαίρη Τὸφτ εἶχε γεννήσει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀρρωστείας της πέντε κουνελάκια καὶ ὅτι περίμενε νὰ φέρη στὸν κόσμο καὶ ἄλλα. Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ συμβὰν ἔγινε γνωστὸ καὶ σὲ μεγαλείτερο κύκλο ἀκόμη καὶ ἄρχισε νὰ συζητεῖται ὄχι μόνον στοὺς ἰατρικοὺς κύκλους, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὴν βασιλικὴ Αὐλή! Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β' μάλιστα ἔστειλε τὸν ἴδιο τὸν ἰδιαίτερο γιατρό του Νάθαν Σὰντ Ἀντρὲ γιὰ νὰ ἐξετάση καὶ νὰ ἐξακριβώση τὸ πρᾶγμα. Αὐτὸς πῆγε στὸ χωριό, ὅπου τὸν περίμενε ὁ γιατρὸς Χόβαρδ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ Μαίρη Τὸφτ μόλις εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἕνα ἄλλο κουνελάκι, τὸ δέκατο πέμπτον κατὰ σειράν. Ὁ γιατρὸς ἀπόρησε, δὲν μπόρεσε ὅμως παρὰ νὰ πιστοποιήση τὸ γεγονὸς καὶ ξαναγύρισε πίσω στὸ Λονδῖνον. Πῆρε ὅμως μαζί του καὶ ἕξη ἀπὸ τὰ «τέκνα» τῆς Μαίρης τὰ ὁποῖα ἦταν πραγματικῶς κουνελάκια μὲ τὰ ὅλα τους. Ὁ βασιλεὺς τοῦ ὁποίου εἶχε κινηθεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, ἔστειλε πάλι τὸν γιατρό του. Ἐὰν ὅσα ἐλέγοντο ἦταν ἀληθινὰ τότε ἡ Μαίρη Τὸφτ ἔπρεπε νὰ μεταφερθῆ στὸ Λονδῖνον γιατὶ μιὰ γυναίκα ἡ ὁποία γεννάει κουνέλια εἶνε ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει βέβαια κάθε μέρα.

Τὴν ὥρα τῆς ἀφίξεως τοῦ Σαὶντ-Ἀντρέ, ὁ Χόβαρδ στεκόταν μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Μαίρης καὶ κρατοῦσε στὸ κάθε χέρι του, ἀπὸ ἕνα νεογέννητο κουνελάκι. Ὁ γιατρὸς ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κάμαρα τῆς λεχώνας ἡ ὁποία μόλις εἶχε βγάλει στὸν κόσμο ἕνα τρίτο κουνελάκι καὶ ὡρκιζόταν ὅτι πραγματικῶς αὐτὴ ἡ ἴδια τὸ εἶχε γεννήσει. Τότε ὁ βασιλεὺς ὕστερα ἀπὸ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔλαβε ἀπεφάσισε νὰ στείλη ἕναν ἄλλον γιατρό, ἀκόμη σπουδαιότερο, τὸν εἰδικὸ μαιευτῆρα Σὲρ Ριχάρδο Μάννιγκαν. Μαζὶ μ' αὐτὸν πῆγαν στὸ χωριὸ καὶ πολλοὶ ἄλλοι γιατροὶ καὶ τὸ σοφὸ αὐτὸ συμβούλιο κάθησε γύρω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Μαίρης Τὸφτ καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία τὴν πρώτη κραυγὴ τοῦ κουνελιοῦ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ. Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ πιστοποιήσουν τίποτε ἄλλο παρὰ ὅτι ἡ Μαίρη Τὸφτ εἶχε ὀδύνες τοκετοῦ κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τοὺς ἔβαλε σὲ ὑποψίες. Τὴν ἐπῆραν λοιπὸν μαζί τους καὶ τὴν ἐπῆγαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου. Ἡ δυστυχισμένη Μαίρη δὲν ἔμεινε ἐκεῖ οὔτε μιὰ ὥρα ἐλεύθερη, οὔτε τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴν νύχτα. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε πόνους, φώναζε, στριφογύριζε τὰ μάτια της ἀλλὰ κανένα κουνελάκι δὲν ἔβγαινε στὸν κόσμο. Ἔξω ἀπ' τὶς πόρτες τοῦ νοσοκομείου καθόταν καὶ περίμενε ὅλη ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου καὶ ἰδίως οἱ κυρίες ποὺ περίμεναν νὰ μάθουν νέα γιὰ τὴν νεαρὴ χωριάτισσα ποὺ γεννοῦσε κουνέλια. Στὴν κάμαρα τῆς ἐπιτόκου ὁ κόσμος πηγαινοερχόταν διαρκῶς καὶ ἦταν δυσκολώτατο νὰ τηρηθῆ μιὰ τάξις. Αὐτὸ κράτησε μερικὲς ἡμέρες καὶ στὸ τέλος ἔπεσε σὰν βόμβα ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου.

Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ νοσοκομείου πῆγε στὴν διεύθυνσι καὶ ἐβεβαίωσε μὲ ὅρκον ὅτι κατὰ θερμὴν παράκλησιν τῆς Μαίρης Τὸφτ τῆς εἶχε πάει κρυφὰ ἕνα κουνελάκι. Ἡ Μαίρη στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἔπειτα ὅμως εἶπε ὅτι εἶχε αἰσθανθῆ μεγάλη ὄρεξι γιὰ κουνέλι ψητὸ καὶ ἐφόσον τὰ δικά της τὰ κουνελάκια, τὰ ὁποῖα ὅπως ὁ παληὸς Οὐγολῖνος συνείθιζε νὰ τρώη, ἀργοῦσαν νὰ γεννηθοῦν, γι' αὐτὸ παρεκάλεσε νὰ τῆς φέρουν ἕνα ἀπέξω. Τὸ ἴδιο ἐπιβεβαίωσε καὶ ἡ ἀδελφή της.

Τώρα ὅμως πειὰ ἡ δυσπιστία τῶν γιατρῶν ἐξεδηλώθη φανερά. Ὁ δόκτωρ Μάννιγκαν φοβέρισε τὴν Μαίρη ὅτι ἂν δὲν μαρτυροῦσε τὴν ἀλήθεια θὰ τὴν ἐφυλάκιζε. Ἡ Μαίρη ζήτησε νὰ τὴν ἀφήσουν μιὰ νύχτα νὰ σκεφθῆ. Καὶ τὸ ἄλλο πρωΐ ὡμολόγησε ὅτι τὰ κουνελάκια δὲν τὰ γεννοῦσε πραγματικῶς αὐτή, ἀλλ' ὅτι τῆς τὰ ἔφερναν ἀπ' ἔξω. Ἐπίσης δυὸ ἄλλοι χωριάτες πῆγαν καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς Μαίρης εἶχε ἀναθέσει σ' αὐτοὺς νὰ τοῦ προμηθεύουν τὰ κουνελάκια γιατὶ ἤλπιζε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πὼς θὰ γινόταν διάσημος καὶ πάμπλουτος.

Ὅλος ὁ κόσμος ὅμως δὲν ἐπίστεψε αὐτὴ τὴν τόσο πεζὴ ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου καὶ πολλοί, ἀκόμη καὶ γιατροί, ἐξακολουθοῦσαν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Μαίρη Τὸφτ ἔφερνε πραγματικῶς κουνέλια στὸν κόσμο. Ἔγιναν ἀκόμη καὶ συζητήσεις διὰ τοῦ τύπου καὶ ἐκυκλοφόρησαν σατυρικὰ τραγούδια καὶ ποιήματα περισσότερο εἰς βάρος τῶν γιατρῶν παρὰ τῆς κουνελομαμᾶς. Ἐκείνη γύρισε πίσω στὸ χωριό της, ὅπου ἐξακολούθησε νὰ ζῆ στερημένη ἀπὸ κάθε δόξα καὶ τώρα δὲν γνωρίζομε οὔτε τὸ ἔτος τοῦ θανάτου της.

Ο ΕΓΩΪΣΤΗΣ

Νὰ κι' ἕνας χαρακτηρισμὸς τοῦ «ἐγωϊστοῦ» ὅπως τὸν διατυπώνει μία χαριτωμένη γαλλὶς ἠθοποιός:

— «Ἐγωϊστής», εἶνε ἕνας κύριος ποὺ... δὲν φροντίζει γιὰ μένα!

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ (ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΟΥΑ)

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σαμβαλλὸν καὶ ἡ χαριτωμένη ξανθοῦλα. Μιὰ ἀντίζηλος τῆς βασιλίσσης. Ὅπου ἡ Μαργαρίτα προσβάλλεται ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της. Ἕνα καταχθόνιο σχέδιο. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κομήσσης ντὲ Λούζ. Ἡ μυστηριώδης συνέντευξις. Ἡ ἔκπληξις τοῦ βαρώνου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ εἶνε φανερὸ ὅτι σ' αὐτή τους τὴ συνέντευξη ὁ ὑποκόμης κατώρθωσε νὰ καταπνίξῃ τὴν ταραχή του, ἡ ὁποία ἀπὸ ἄνθρωπο εὔγλωττο ποὺ ἦταν συνήθως τὸν εἶχε κάνει ὥς τώρα νὰ στέκεται μπροστὰ στὴ Μαργαρίτα σὰ βουβός, σὰν ἕνα ἀξιολύπητο πλᾶσμα. Εἶνε φανερὸ αὐτό, γιατὶ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της ὁ ὑποκόμης, ἡ βασίλισσα πῆγε καὶ βρῆκε τὸ σύζυγό της καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἔ, λοιπόν... Ὁ ὑποκόμης ντὲ Τυρρὲν δὲ σκέφτεται πειὰ νὰ πεθάνῃ... Τὸ πρᾶγμα κανονίστηκε.

— Ἄ ! Ἄ ! φώναξε ὁ Ἑρρῖκος. Τὸν ἐσυγχωρήσατε λοιπόν ; Τόσο τὸ καλύτερο... Ἦταν κρῖμα νὰ πάῃ νὰ κρεμαστῇ ἕνα τόσο ὤμορφο παιδί...

—Ναί, ἀπάντησε εὔθυμα ἡ Μαργαρίτα, εἶμαι τῆς γνώμης σας... Τώρα ἂν πέθαινε, θὰ ἦταν μιὰ πραγματικὴ ἀπώλεια.

Ὑπάρχει θεία δικαιοσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ ἕνα ἀνδρόγυνο, ποὺ ἂν καὶ ἑνωμένο μὲ τοὺς ἱεροὺς δεσμοὺς τοῦ γάμου, εὐχαριστιέται νὰ ἐξευτελίζῃ τοὺς δεσμοὺς αὐτούς, σέρνοντάς τους μέσα στοὺς βρωμεροὺς δρόμους τῆς ντροπῆς καὶ τοῦ γελοίου.

Θὰ ἰδοῦμε παρακάτω πῶς ἡ Μαργαρίτα ἔμελλε νὰ πληρώσῃ μιὰ μέρα μὲ τὴν ἐγκατάλειψη καὶ τὴν περιφρόνηση ὅλων, τὶς ἀπιστίες της ὡς συζύγου καὶ τοὺς ἐξευτελισμούς της ὡς βασιλίσσης.

Τώρα θὰ δοῦμε πῶς, ἐνθαρρύνοντας μὲ τὶς ἀπιστίες του τὶς ἀπιστίες τῆς συζύγου του, ὁ Ἑρρῖκος IV ὑπῆρξε ὁ κύριος αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος ποὺ τὸν ἀνέτρεψε νεκρὸν ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον μὲ τόσες δυσκολίες εἶχε κατακτήσει.

Κατὰ μιὰ ἐπίσκεψή του ποὺ ἔκανε τὸ 1580, στὴν αὐλὴ τῆς Ναβάρρας ὁ δοὺξ τοῦ Ἀλανσόν, εἶχε στὴν ἀκολουθία του καὶ ἕνα νεαρὸ εὐγενῆ, ὀνομαζόμενο Ἰάκωβο ντὲ Ἀρλαί, βαρῶνο τοῦ Σαμβαλλόν. Ὁ νέος αὐτὸς εἶχε τὴν τιμὴ νὰ κάμῃ ζωηρὴ ἐντύπωση στὴ βασίλισσα Μαργαρίτα. Ὡστόσο, ὁ Σαμβαλλὸν στὴν ἀρχὴ λίγο νοιάστηκε γι' αὐτό, γιατὶ ἐνδιαφερόταν γιὰ κάποια ἄλλη, γιὰ μιὰ κυρία τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης, τὴν κόμησσα ντὲ Λούζ. Ἐκείνη ἦταν μιὰ μικρὴ χαριτωμένη ξανθοῦλα καὶ ἀνταποκρίθηκε εὐνοϊκὰ στὰ αἰσθήματά του.

Ἡ Μαργαρίτα ὅμως, κάθε φορὰ ποὺ τὸν συναντοῦσε, τὸν κατέτρωγε μὲ τὶς ματιές της καὶ τὸν παρακολουθοῦσε παντοῦ. Οἱ φίλοι τοῦ Σαμβαλλόν, ποὺ τὰ εἶχαν προσέξει ὅλ' αὐτὰ ἄρχισαν νὰ τοῦ κάνουν παρατηρήσεις, γιατὶ δὲν ἐπωφελεῖτο τῆς τιμῆς ποὺ τοῦ γινόταν. Μὰ ἐκεῖνος, γελῶντας, τοὺς ἀπαντοῦσε :

— Τί θέλετε νὰ κάνω ; Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας εἶνε χωρὶς ἄλλο ἐξαιρετικὰ καλὴ ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, μὰ καὶ πρὶν ἀπὸ μένα, εἶχε ἐνδιαφερθῆ ἐπίσης γιὰ τόσους ἄλλους !... Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἔρως της δὲν μὲ βάζει σὲ πειρασμό... *Δὲν μ' ἀρέσουν ἐμένα τ' ἀπομεινάδια τῶν ἄλλων !*

Ὁ ὑποκόμης ντὲ Τυρὲνν ἔπεσε γονατιστὸς μπρὸς στὴ βασίλισσα

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ ἔφτασαν ὡς τ' αὐτιὰ τῆς βασιλίσσης, ἀντὶ νὰ ψυχράνουν τὸ αἴσθημά της πρὸς τὸν Σαμβαλλόν, ἀπεναντίας τὸ ἄναψαν ἀκόμα περισσότερο. Ὁ πειραγμένος ἐγωϊσμὸς κέντρισε τὸν ἔρωτα.

Κάλεσε κοντά της τὴν κόμησσα ντὲ Λούζ—τὴ φίλη του δηλαδή—καὶ τὴ ρώτησε χωρὶς περιστροφές :

— Σὲ ποιὸ σημεῖο ἀγαπητή μου, βρίσκονται οἱ σχέσεις σας μὲ τὸν κ. Σαμβαλλόν ;

Ἡ μικροῦλα ξανθὴ τάραξε καὶ ἄρχισε νὰ τρέμῃ γιατὶ ἤξερε ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν ἀντίζηλός της. Ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ δὲν ἀπάντησε τίποτε.

— Ἐμπρός, ξαναεῖπε ἡ Μαργαρίτα, ἀπαντῆστε μου... Ἀπαντῆστε μου εἰλικρινῶς γιατὶ θέλω τὸ καλό σας... Ὁ κ. ντὲ Σαμβαλλὸν σᾶς ἀγαπᾷ ;

— Νομίζω, Μεγαλειοτάτη.

— Καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε ;

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, μὲ ὅλη μου τὴν ψυχή.

— Τότε, ἀφοῦ ἀγαπιόσαστε τόσο, πέστε μου σὲ ποιὸ σημεῖο βρίσκονται οἱ σχέσεις σας ;

— Θεέ μου ! Μεγαλειοτάτη, ὁ κ. ντὲ Σαμβαλλὸν εἶνε πολὺ φλογερὸς στὰ αἰσθήματα... μὰ ἡ ἰδιότης μου ὡς κυρία τῆς τιμῆς τῆς Μεγαλειότητός σας καὶ αἱ ἠθικαὶ μου ἀρχαὶ μοῦ ἐπιβάλλουν μερικὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα θὰ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ παραβλέψω.

Ἡ Μαργαρίτα ὕψωσε εἰρωνικὰ τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε :

— Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι, μολονότι ἀγαπᾶτε μὲ ὅλη σας τὴν ψυχὴ τὸν κ. ντὲ Σαμβαλλὸν δὲν τοῦ ἔχετε παραχωρήσει ὡς τώρα παρὰ μερικὲς ἀσήμαντες εὔνοιες... ὅπως π. χ. φιλήματα στὸ χέρι... στὸ μάγουλο... τὸ πολὺ-πολὺ στὸ πηγοῦνι... Ἄ !.., Ἄ ! ;. Ἔ λοιπόν, ἀγαπητή μου, ἐπειδὴ διαδίδονται λόγια πολὺ δυσάρεστα γιὰ μένα, ποὺ θέλουν νὰ μὲ παραστήσουν ὅτι σᾶς ζηλεύω γιὰ τὰς σχέσεις σας μὲ τὸν κ. Σαμβαλλόν, θέλω νὰ πάψουν αὐτὲς οἱ συκοφαντίες καὶ ν' ἀποδείξω σὲ σᾶς καὶ τὸ φίλο σας ὅτι ἡ εὐτυχία σας δὲν μὲ δυσαρεστεῖ καθόλου... Γι' αὐτό, πέστε μου ἂν ὁ κ. Σαμβαλλὸν σᾶς παρεκάλεσε νὰ τὸν δεχθῆτε καμμιὰ φορὰ στὴν κάμαρά σας ;

— Ναί, Μεγαλειοτάτη, πολὺ συχνά !.. μὰ ἐγὼ ἀρνήθηκα πάντοτε...

— Ἔ λοιπόν ! σήμερα θὰ τὸν δεχθῆτε. Καθῆστε σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι καὶ γράψατε...

— Μά, Μεγαλειοτάτη...

— Σᾶς διέταξα νὰ καθήσετε κόμησσα, καὶ νὰ γράψετε ὅ,τι θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Ναβάρρας εἶχε σουφρώσῃ τὰ μαῦρα της φρύδια. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦταν ξερὸς καὶ ἀπότομος. Ἡ κόμησσα ντὲ Λοὺζ ὑπάκουσε, πῆρε τὴν πέννα καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ τ' ἀκόλουθα λόγια ποὺ τῆς ὑπαγόρευσε ἡ βασίλισσα :

«Ἀγαπητὲ Σαμβαλλόν,

Μιὰ φίλη στὴν ὁποία ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη μοῦ ἀπόδωσε τὴ μομφὴ ὅτι εἶμαι ἔνοχος ἀπέναντί σας, ἀρνουμένη νὰ σᾶς παραχωρήσω τὴν ἀπόδειξη τῆς τρυφερότητος, τὴν ὁποία ἐπὶ τόσον καιρὸ μοῦ ζητᾶτε. Τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ ἀπόψε ἀπεφάσισα νὰ σᾶς δεχθῶ ἐπιτέλους. Ὁ ἀκόλουθος, ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε ἀφοσιωμένος ἐξ ὁλοκλήρου σὲ μένα, θὰ σᾶς παραλάβῃ στὰς ἕνδεκα ἀπὸ τὴ δεντροστοιχία ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὴν αἴθουσα τῶν σωματοφυλάκων καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ στὸ δωμάτιό μου. Τὸ βράδυ λοιπόν ! Σιωπὴ καὶ μυστικότης !..»

Ἡ κόμησσα τὰ ἔγραψε ὅλ' αὐτά...

Ἡ βασίλισσα ποὺ εἶχε σκύψῃ πάνω ἀπ' τὸν ὦμο της γιὰ νὰ διαβάσῃ τί ἔγραφε, εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι της :

— Οὔτε τὴ θανατική σας καταδίκη νὰ ὑπογράφατε, τὸ χέρι σας δὲν θὰ ἔτρεμε τόσο...

— Τρέμω, Μεγαλειοτάτη, γιατὶ δὲν καταλαβαίνω τὸ λόγο...

— Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνάγκη νὰ καταλάβετε... Ὑπογράψτε τώρα. Ὑπογράψτε : *«Ἐκείνη ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ. Σουζάννα ντὲ Λούζ»*.

Ἡ κόμησσα ὑπέγραψε καὶ ἔπειτα, ἀπὸ κίτρινη ποὺ ἤτανε, ἔγινε κατακόκκινη.

— Ἀλήθεια, ἐτραύλισε, ἡ Μεγαλειότης Σας, θὰ ἀναλάβῃ νὰ στείλῃ αὐτὴ τὴν ἐπιστολή ;..

— Θὰ σταλῇ ἐξ ὀνόματός σας πρὸς τὸν παραλήπτη της. Θὰ δῆτε.

Ἡ Μαργαρίτα χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἕνας ἀκόλουθος μπῆκε μέσα στὸν ὁποῖο, ἀφοῦ μίλησε ἰδιαιτέρως στὸ αὐτί, ἐνεχείρησε τὴν ἐπιστολή.

Μετὰ ἕνα τέταρτο, ὁ ἀκόλουθος ξαναγύριζε φέρνοντας τὴν ἀπάντηση τοῦ Σαμβαλλόν :

«Εἶσθε ἕνας ἄγγελος, τῆς ἔγραφε. *Σᾶς λατρεύω. Εὐχαριστῶ. Ὠρεβουὰρ ἀπόψε.*

Σαμβαλλόν.»

— Καλά, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, ἀφοῦ διάβασε αὐτὰ τὰ λίγα λόγια. Τὸ βράδυ λοιπόν...

Ἡ κόμησσα ἑτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ...

— Ὄχι ! εἶπε ἡ βασίλισσα, κρατῶντάς την μὲ μιὰ χειρονομία. Μεῖνατε, κόμησσα !.. Δυσπιστῶ πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς σας καὶ φοβᾶμαι μήπως ἡ ἀρετή σας καταστρέψει ὅ,τι ἔκανε ἡ... καλοσύνη μου !...

***

Ἔτσι ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ, τὸ βράδυ στὰς ἕντεκα ὁ ἀκόλουθος συναντοῦσε τὸν Σαμβαλλὸν μπρὸς στὴν αἴθουσα τῶν Σωματοφυλάκων καὶ τὸν ὡδήγησε μὲ χίλιες προφυλάξεις στὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης.

Ἡ κόμησσα δὲν ἦταν ἐκεῖ, μὰ ὅλα ἐκεῖ μέσα φανερώναν ὅτι τὸν ἐπερίμενε. Ἦταν χειμώνας : ζωηρὴ φωτιὰ ἔλαμπε μέσα στὸ τζάκι, μπρὸς στὸ ὁποῖο ἦταν στρωμένο ἕνα τραπέζι μὲ ὀρεκτικὰ φαγητὰ καὶ μὲ ἐκλεκτὰ κρασιά.

— Χωρὶς τὸ κρασί, σκέφτηκε ὁ βαρῶνος βλέποντάς τα, ἡ ἀγάπη εἶνε ψυχρή.

Ὡραῖα !.. Ὡραῖα ! Ἡ κόμησσα εἶνε μιὰ γυναῖκα πολὺ ἔξυπνη...

Ἕνα πρᾶγμα ὡστόσο ξάφνιασε τὸ βαρῶνο : Ὑπῆρχαν τρία σερβίτσια στὸ τραπέζι. Γιατὶ τάχα τρία ;

Στεκόταν ἐκεῖ, ἀκίνητος καὶ σκεπτικὸς ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ τρίτο καὶ μυστηριῶδες σερβίτσιο, ὅταν τὸ φροῦ ἑνὸς μεταξωτοῦ φορέματος τὸν ἔκανε νὰ στραφῇ πίσω...

Οὐρανέ ! . Δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ ἴδια του μάτια !.. Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας συνοδευομένη ἀπὸ τὴν κυρία ντὲ Λούζ.

Ἔκανε πίσω ξαφνιασμένος καὶ τρομαγμένος.

Μὰ ἡ βασίλισσα χαμογελῶντας του μὲ τὸ πιὸ τρυφερότερο χαμόγελο, τοῦ εἶπε :

— Ἰδοὺ ἐσεῖς μὲ τὴ φίλη σας, εἶπε. Δὲ σᾶς εὐχαριστεῖ αὐτό. Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσετε γιατὶ ἐκείνη ποὺ σᾶς προετοίμασε τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ συνάντηση, βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ γιὰ νὰ δεχθῇ τὶς εὐχαριστίες σας.

— Πῶς, Μεγαλειοτάτη !.. ψιθύρισε ὁ νεκρὸς εὐγενής. Ὥστε σεῖς ;..

— Ἐγώ, ὑπαγόρευσα τὴν ἐπιστολὴ ποὺ λάβατε πρὸ ὀλίγου... Ναί, ναί, ἐγώ, Κύριε.. Μήπως δὲν ἔκανα καλά... Μὴ φοβᾶστε ἄλλωστε... Ὅσο γλυκὸ κι' ἂν εἶνε γιὰ τὰ μάτια τὸ θέαμα τῆς εὐτυχίας σας, τὴν ὁποία ἐγὼ παρασκεύασα, δὲ θὰ παρατείνω τὴ διαμονή μου ἐδῶ... Θὰ μείνω ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ τσιμπίσω μαζί σας λίγο φτερὸ τῆς πέρδικας καὶ νὰ πιῶ ἕνα ποτῆρι ἰσπανικὸ κρασί... κ' ἔπειτα θὰ σᾶς ἀφήσω μὲ τὴν ὡραία σας ντὲ Λούζ, μόνους στὶς τρυφερότητές σας... Ὢ ! δὲν θὰ εἶμαι ἀδιάκριτη, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὕστερ' ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα, δὲ φαντάζομαι νὰ σᾶς εἶνε ἡ παρουσία μου ἐξαιρετικὰ δυσάρεστη...

— Ὤ, Μεγαλειοτάτη !..

— Ἂς καθήσουμε λοιπὸν καὶ ἂς ἀρχίσουμε νὰ τρῶμε... Ἡ κόμησσα ἂς κάτσῃ ἀριστερά σας, βαρῶνε... πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδιᾶς... Ἐμπρός, ἐμπρός, δῶστε ἕνα φιλὶ στὴν ὡραία σας φίλη... Ἐγὼ δὲν θὰ κοιτάζω... Μονάχα ὅμως ἕνα, γιατὶ πρέπει νὰ λυπᾶστε κ' ἐμένα ποὺ δὲν ἔχω ἀπόψε συντροφιά...

Ὁ Σαμβαλλὸν ἤτανε κατάπληκτος. Ἡ βασίλισσα, ἡ βασίλισσα, ποὺ φανταζότανε πὼς τὸν ἀγαποῦσε, διευκόλυνε τώρα τοὺς ἔρωτές του μὲ μιὰ ἄλλη, ἢ καλύτερα ἀκόμα γινότανε ἡ ἴδια μάρτυς τῶν ἐρώτων του.

Ὡστόσο, ἂν κάτω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ρόδα, ὑπῆρχε καμμιὰ παγίδα, αὐτὸ θὰ τὸ ἔβλεπε..

Κάθησε στὸ τραπέζι μεταξὺ τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς Σουζάνας-σύμφωνα μὲ τὴν ἄδεια ποὺ τοὔδινε ἡ βασίλισσα—ἀγγίζοντας μὲ τὰ χείλη του τὰ χείλη τῆς τελευταίας.. Ὢ ! ἕνα ἄγγελμα μονάχα... Ταραγμένη ἀπὸ τὴν παραδοξότητα τῶν πραγμάτων ἡ κόμησσα δὲν ἤξερε τί στάση νὰ κρατήσῃ... Ἤθελε νὰ διατηρήσῃ, ὅλη τὴν ἑτοιμότητά της γιὰ νὰ παλαίψῃ ἢ νὰ δοκιμάσῃ τουλάχιστον νὰ παλαίψῃ ἐναντίον μιᾶς ἐπικινδύνου ἀντιπάλου !..

Μὰ ἡ Σουζάννα ντὲ Λοὺζ ἤτανε μόλις δεκαοχτὼ χρόνων καὶ ὁ Σαμβαλλὸν ἦταν ὁ πρῶτος της ἔρως : δυὸ λόγοι δηλαδὴ ποὺ τὴν τοποθετοῦσαν σὲ κατωτέρα μοῖρα σ' αὐτὴ τὴ μάχη ἀπὸ τὴν ἀντίπαλό της, ἡ ὁποία ἦταν τριάντα χρόνων καὶ εἶχε στὸ ἐνεργητικό της δέκα ἐννιὰ χρόνια ἐρώτων..

Γιατὶ πράγματι ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἀποφασισμένη, κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτη ἐκείνη νύχτα, νὰ δώσῃ τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη της, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔλπιζε ὅτι θἄβγαινε νικήτρια...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Οἱ γαμήλιες ἀγγελίες στὴ Μογγολία

Ἡ συνήθεια, ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα νὰ δημοσιεύωνται στὶς ἐφημερίδες ἀγγελίες διὰ τῶν ὁποίων διάφοροι νέοι καὶ νέες ζητοῦν νὰ παντρευθοῦν, δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸ μονοπώλιο τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ στὴν Μογγολία ὅταν ἕνας νέος ἢ μιὰ νέα θέλει νὰ παντρευθῇ, δημοσιεύει μιὰ σχετικὴ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες, ἡ ὁποῖες μάλιστα συνειθίζουν νὰ τὶς τοποθετοῦν στὴν τετάρτη τους σελίδα, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἡ δικές μας ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὶς εἰδήσεις καὶ τὰ τηλεγραφήματα.

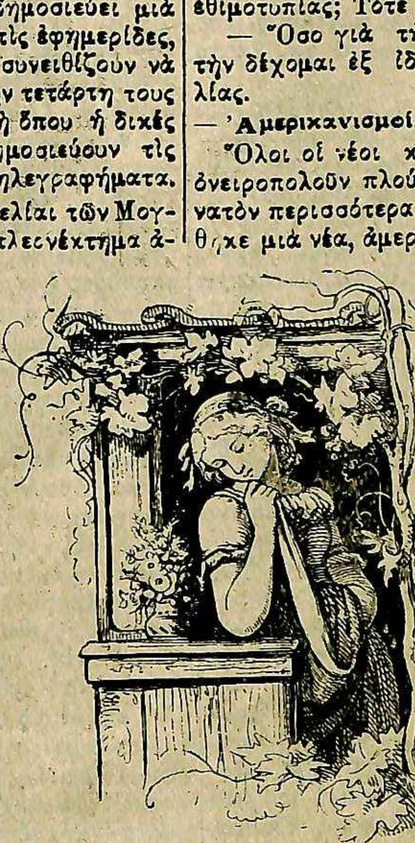

Αἱ γαμήλιοι ἀγγελίαι τῶν Μογγόλων ἔχουν τὸ πλεονέκτημα ἀπέναντι τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν ὅτι εἶνε λυρικώτατες. Μοιάζουν σὰν ποιήματα. Χάριν περιεργείας παραθέτουμε μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀγγελία ποὺ ἐδημοσιεύθηκε πέρυσι.

«Εἶμαι μιὰ ὡραιοτάτη νέα. Τὰ μαλλιά μου εἶνε πυκνὰ σὰν σύννεφο. Τὸ πρόσωπό μου εἶνε δροσερὸ σὰν λουλοῦδι. Τὰ μάτια μου εἶνε μαῦρα καὶ βελουδένια καὶ μοιάζουν μὲ ἀμύγδαλα. Ἔχω ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ γίνῃ ἄνδρας μου καὶ θὰ περάσῃ μαζί μου τὴ ζωή του μὲ χαρωποὺς περιπάτους ἀνάμεσα στοὺς κήπους, τὴν ἡμέρα ὑπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν νύχτα κάτω ἀπὸ τὶς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ. Ἂν κανένας νέος ἀνταποκριθῇ στὸ ἰδεῶδες μου, νὰ εἶνε δηλαδὴ ἄνθρωπος ἔξυπνος, τίμιος καὶ τρυφερός, ἐγὼ θὰ εἶμαι δική του ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ ὅταν ἡ μοῖρα θ' ἀποφασίσῃ θὰ κοιμηθοῦμε μαζὶ στὸν ἴδιο τάφο ἀπὸ κόκκινο μάρμαρο».

— Ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο τοῦ Τσάρου.

Πολὺ λίγοι ξέρουν λεπτομέρειες τῶν ἀρραβώνων τοῦ ἀτυχοῦς Τσάρου τῆς Ρωσσίας Νικολάου 2ου μὲ τὴν μετέπειτα σύζυγό του Ἀλεξάνδρα τῆς Βυρτεμβέργης. Παρ' ὅλον ὅτι τοὺς συνέδεε ἀπὸ πρὶν ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο, ὁ Νικόλαος ὁ ὁποῖος τότε ἦταν διάδοχος τοῦ θρόνου, ὅταν ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν Ἀλεξάνδρα, τῆς εἶπε :

— Ὁ πατέρας μου ὁ αὐτοκράτωρ μὲ διέταξε νὰ σᾶς προσφέρω τὴν χεῖρα μου καὶ τὴν καρδιά μου...

— Ἡ γιαγιά μου ἡ βασίλισσα μὲ διέταξε νὰ δεχθῶ τὴν χεῖρα σας ποὺ μοῦ προσφέρεται, ἀπεκρίθηκε ἡ μέλλουσα Τσαρίνα.

Μετὰ τὴν στιχομυθία αὐτὴ ὁ Νικόλαος ρώτησε τὴν Ἀλεξάνδρα ἂν ἔχῃ νὰ προσθέσῃ τίποτε δικό της καὶ ἔξω ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας ; Τότε ἐκείνη τοὔειπε :

— Ὅσο γιὰ τὴν καρδιά σας τὴν δέχομαι ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας.

— Ἀμερικανισμοί.

Ὅλοι οἱ νέοι καὶ ὅλες ἡ νέες ὀνειροπολοῦν πλοῦτη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα. Καὶ ὅμως βρέθηκε μιὰ νέα, ἀμερικανοπούλα ἐννοεῖται, ἡ ὁποία ὄχι μόνον περιφρόνησε τὰ πλοῦτη ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγκατέλειψε. Εἶνε ἡ μὶς Μαριάννα Γούντ, κόρη ἑνὸς δισεκατομμυριούχου τῆς Φιλαδελφείας, ἡ ὁποία ἕνα πρωΐ, πρὸ καιροῦ, ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ πατρικό της σπίτι, πῆγε ἐκεῖ ὡς γκουβερνάντα σὲ μιὰ οἰκογένεια μὲ 40 δολλάρια τὸν μῆνα.

Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ πῆγαν νὰ τὴν ρωτήσουν γιατὶ ἐγκατέλειψε τὰ πλοῦτη καὶ τὶς ἀνέσεις τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ ἡ μὶς Γοὺντ εἶπε ὅτι μόνο τὰ χρήματα ποὺ κερδίζονται μὲ κόπο καὶ ἡ ἀνάπαυσις ποὺ ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἐργασία, μόνον αὐτὰ δίνουν τὴν πραγματικὴ εὐτυχία.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΙΑ

Ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάσθηκε, κάποτε, στὸν βασιλέα τῆς Σουηδίας Γουστάβο 3ου καὶ τοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι κάποιος δυσσαρεστημένος ἐναντίον του. Ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἄσπονδος ἐχθρὸς ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἤρχετο νὰ καταγγείλῃ, τοῦ εἶπε :

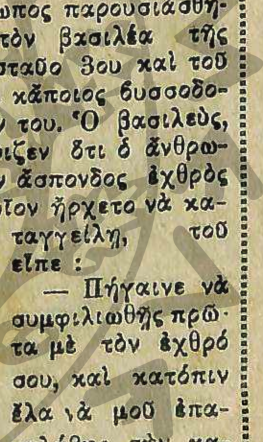

— Πήγαινε νὰ συμφιλιωθῇς πρῶτα μὲ τὸν ἐχθρό σου, καὶ κατόπιν ἔλα νὰ μοῦ ἐπαναλάβῃς τὴν καταγγελία σου καὶ σὲ πιστεύω !...

ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΨΥΡΡΗ

Ἡ ἱστορικὴ πλατεῖα μὲ τοὺς τύπους της. Ὁ Ἀγκινάρας ποὺ ροκάνιζε ποτήρια μὲ τὰ δόντια του. Ὁ Λαχτάρας καὶ ὁ Περικλάκιας. Ὁ Ἰωάννου καὶ ὁ τραγικὸς θάνατός του. Ὁ Πατατούκας μὲ τὸ βούρδουλα. Ὁμηρικὲς μάχες στὴν «Πλατεῖα τῶν Ἡρώων». Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης καὶ οἱ τραμποῦκοι. Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Ἕλλην Ἰαβέρης. Παλληκαρισμοῦ θάνατος.

Ἐκεῖνος ποὺ βλέπει τὴ σημερινὴ γαντοφορεμένη καὶ Ἀγγλοπρεπεστάτη Ἀστυνομία τῶν Πόλεων, εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ ἀπὸ ποῦ ξεκινήσαμε ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τῆς Ὀθωνικῆς ἐποχῆς φοροῦσαν πιλίκιο κόκκινο στὸ κεφάλι, πατατοῦκα ἀμφιβόλου χρώματος, φουστανέλλα λερή, μὲ τὴν ὁποία σφουγγίζαν καὶ τὰ χέρια τους, τσαρούχια καὶ σιλάχι. Ἤτανε μιὰ τραγελαφικὴ στολή, ποὺ τὴν συνεπλήρωνε ὁ φοβερὸς βούρδουλας στὸ χέρι τοῦ ὀργάνου τῆς τάξεως. Τότε πρωτοφάνηκαν καὶ τὰ περίφημα ἀστυνομικὰ βασανιστήρια : τὰ βρασμένα αὐγά, τὸ ζεματιστὸ λάδι, ἡ σαρδέλλες κλπ.

Ἡ πρωτεύουσα ἦταν χωρισμένη σὲ τέσσερα τμήματα. Τὸ πρῶτο ἦταν τῆς Πλάκας, τὸ δεύτερο ἦταν πιὸ κάτω, τὸ τρίτο τοῦ Ψυρρῆ, τὸ τέταρτο τοῦ Ἅη-Φιλίππα. Τὸ κατάστημα τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας ἐπὶ Ὄθωνος, μέχρι τῆς ἐξώσεώς του ἀκόμη, βρισκότανε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντριβανιοῦ, στὸ παλαιὸ σπίτι Κρασσᾶ. Εἶνε ἱστορικὸ τὸ σπίτι αὐτό. Στὰ ὑπόγειά του κρατήθηκαν οἱ ὑποκινήσαντες τὰ «Σκιαδικά». Μέσα κεῖ κλείσανε τὸ ζωηρὸ ἐκεῖνο φοιτητὴ Ἀριστείδη Δόσιο, ποὺ στὰ 1861 (6 Σεπτεμβρίου) ἀπεπειράθη νὰ δολοφονήσῃ τὴν Ἀμαλία ὅταν ἐγύριζε ἔφιππη στὸ Παλάτι, καὶ πυροβόλησε ἐναντίον της μὲ πιστόλι. Ἐκεῖ φυλακίστηκαν κατὰ τὶς τελευταῖες μέρες τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος διάφοροι πολιτικοί, ὕποπτες συνωμοσίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἐπαμ. Δεληγιώργης.

Ἄλλο θορυβῶδες κέντρον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Ὄθωνος ἦταν ἡ συνοικία τοῦ Ψυρρῆ, τῆς ὁποίας ἡ ἀκμὴ ἐκράτησε ὡς στὰ 1879. Ἡ σημερινὴ «Πλατεῖα τῶν Ἡρώων» εἶχε γίνει τὸ κέντρον τῶν ἀρειμανίων, τῶν παλληκαράδων, τῶν μπράβων. Στὴν πλατεῖα αὐτὴ βρισκότανε τότε καὶ τὸ κατάστημα τῆς Δημαρχίας, κοντά του δὲ καὶ τὸ κατάστημα τοῦ Ἀστυνομικοῦ τμήματος, ποὺ ἀπασχολοῦσε κάθε μέρα τὴ μεγαλείτερη δύναμι τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τοὺς Διευθυντὰς τῶν θεσμῶν ἐκείνων χρόνων ἀναφέρεται ὁ Δημητριάδης ἀπὸ τὴν Κάρυστο, γενναῖος ἀλλ' αὐταρχικὸς Διευθυντής, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ στάσι του στὰ Σκιαδικὰ ἐδημιούργησε πολλοὺς ἐχθροὺς τῆς βασιλείας. Μ' ὅλα ταῦτα οἱ κουτσαβάκηδες ἐπλήθαιναν. Σιγὰ-σιγὰ τὸ Ψυρρῆ εἶχε γίνει ἕνα εἶδος κάστρο ἄπαρτο, ὅπου ἡ Ἀστυνομία δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε. Ὅλα τὰ ἄταχτα στοιχεῖα εἶχαν στήσει ἐκεῖ τὸ στραταρχεῖο τους, ἀπὸ κεῖ ἐξορμοῦσαν γιὰ νὰ γίνουν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Ἀστυνομία πολλὲς φορὲς ἔδινε τόπο τῆς ὀργῆς. Ὅταν ἡ κάμα τοῦ Ψυρριώτη ἦταν μπηγμένη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τραπέζια τοῦ μοναδικοῦ καφενείου τῆς πλατείας ἦταν σημεῖο προσκλήσεως. Οἱ κλητῆρες ἔκαναν πὼς δὲν τὸ βλέπουν. Γιατὶ ἂν ἐδέχονταν τὴν πρόκληση, θἄρχιζε μάχη μὲ ὅλους τοὺς κουτσαβάκηδες τῆς συνοικίας καὶ οἱ κλητῆρες ἤξεραν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦταν ἀμφίβολο.

Σὲ μιὰ τέτοια πρόκληση στρατὸς καὶ ἀστυνομία ματαίως ἐπροσπάθησαν νὰ δαμάσουν τὸν παλληκαρισμὸ τῆς συνοικίας, καὶ ἡ συμπλοκὴ ἐκείνη στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ φημισμένοι παλληκαράδες τοῦ Ψυρρῆ, χασάπηδες, μανάβηδες, ταβερνάρηδες κλπ. ἐπῆρε τὴ θέσι τρωϊκοῦ πολέμου στὰ χρονικὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς Ἀστυνομίας. Μέρα δὲν περνοῦσε χωρὶς ἕναν τέτοιο καυγᾶ στοῦ Ψυρρῆ. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι οἱ θαμῶνες τῆς πλατείας τοῦ Ψυρρῆ ζοῦσαν γιὰ νὰ συμπλέκωνται. Κάθε γλέντι, κάθε πολιτικὴ συζήτησι ἐτελείωνε μὲ κουμπουριὲς καὶ μαχαιριές. Τὸ παληὸ φαρμακεῖο — ποὺ εἶνε ἀκόμα στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς πλατείας — εἶχε πάντοτε ἕτοιμους τοὺς ἐπιδέσμους καὶ τὰ αἱμοστατικὰ !... Καὶ ὅταν στοὺς πυροβολισμοὺς ἔτρεχαν τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, οἱ ἀντίπαλοι ἐσυμφιλιώνονταν ἀμέσως γιὰ ν' ἀποκρούσουν τὴν Ἀστυνομία ποὺ ἐτόλμησε νὰ λάβῃ μέρος στὶς διαφορές τους, ἀπρόσκλητη !

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, εἶχαν ὅλοι οἱ παλληκαράδες τοῦ Ψυρρῆ ἕνα κοινὸ ὁρμητήριο, τὸ «*Σπίτι τοῦ Κρουτηρᾶ*», ἕνα ἀπὸ τὰ παλαιότερα τοῦ Ψυρρῆ ποὺ σώζεται ἀκόμη. Μέσα σ' αὐτὸ οἱ νεώτεροι Ὁμηρικοὶ ἥρωες ἄφηναν τὶς πανοπλίες τους : Κάμες μὲ δίστιχα σκαλισμένα ἐπάνω, λάζους, πιστόλες δυμούτσουνες, σιδερένιες μαγκοῦρες κλπ.

Ὁ παλληκαρισμὸς ἦταν τὸ ἰδανικὸ τῆς θερμόαιμης ἐκείνης ἐποχῆς καὶ οἱ τραμποῦκοι τῆς συνοικίας ζητοῦσαν εὐκαιρία γιὰ ἐπιδείξεις. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους ἦταν ὁ Ἀγκινάρας, ποὺ ὅταν μεθοῦσε ροκάνιζε γυαλένια ποτήρια μὲ τὰ δόντια του. Πολλοί, ὅταν γλεντοῦσαν, ἐτραυμάτιζαν οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό τους. Ἔκοβαν τὶς λεγόμενες τανάλιες, δηλαδὴ ἐχάραζαν μὲ τὴν κάμα τους τὰ μπράτσα τους, ἢ ἄλλα μέρη τοῦ κορμιοῦ τους, καὶ ἄφηναν τὸ αἷμα νὰ τρέχῃ...

Γιὰ νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πλατεῖα τοῦ Ψυρρῆ ἔπρεπε νὰ τὸ καλοσκεφθῇ. Πρὸ πάντων ὅταν φοροῦσε ψηλὸ καπέλλο ποὺ ἦταν τότε τῆς ἐποχῆς. Καὶ διηγοῦνται ὅτι ἕνας μόνος «*ψηλοκαπελλαδούρας*» εἶχε τὸ θάρρος νὰ περνᾷ, ἕνας γιατρός, ποὺ κατόπιν ἔγινε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους παλληκαράδες τοῦ Ψυρρῆ, παλαιὸς κάτοικος τῆς συνοικίας. Προσθέτουν ἀκόμη ὅτι στὴν ἱστορικὴ ἐπίθεσι τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ ἐναντίον τῶν Ἀνακτόρων (τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ βασιλέως Ὄθωνος ὑπερήσπιζε ὁ Αὐλάρχης στρατηγὸς Χὰν) ἐνῶ τὰ πλήθη καὶ οἱ τραμποῦκοι τοῦ Ψυρρῆ μὲ λιθάρια καὶ τσεκούρια χτυποῦσαν τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ, πρῶτος αὐτός, ὁ κατόπιν καθηγητής, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παλληκαράδων τοῦ Ψυρρῆ μπῆκε μέσα πηδῶντας ἀπὸ τὸ παράθυρο !...

Καὶ ὅταν ἔγινε ἡ μεταπολίτευσις, ὁ Ἐπαμεινώνδας Δεληγιώργης στὴν πλατεῖα τοῦ Ψυρρῆ ἐπῆγε πρῶτα, γιὰ νὰ διαβάσῃ στοὺς παλληκαράδες τῆς συνοικίας τὸ ἐπαναστατικὸ ψήφισμα ποὺ καταργοῦσε τὴ βασιλεία τοῦ Ὄθωνος. Τὸ ψήφισμα ἦταν γραμμένο σ' ἕνα στρατόχαρτο, ἐπάνω σ' ἕνα κανόνι.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκθρόνισι τοῦ Ὄθωνος, ἡ ἀναρχία ξέσπασε σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Στὴν Ἀθήνα εἶχαν πολλαπλασιασθεῖ τ' ἄτακτα στοιχεῖα. Ἡ πλατεῖα τοῦ Ψυρρῆ (ποὺ εἶχε τώρα ἐπισήμως ὀνομασθεῖ «*Πλατεῖα τῶν ἡρώων*») ἦταν ὁ τόπος τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν κακοποιῶν. Ἀπὸ κεῖ ἐξορμοῦσαν κατάφορτοι μὲ μαχαῖρες καὶ κουμποῦρες σ' ὅλη τὴν πόλι, καὶ τρομοκρατοῦσαν τὸν κόσμο. Σιγὰ-σιγὰ ἐδημιουργήθη καὶ ἄλλο ζωηρὸ κέντρο παλληκαρισμοῦ, τὰ Χαυτεῖα, καὶ ἐπειδὴ ἤτανε φανερὸ πειὰ ὅτι ἡ ἐξουσία δὲ μποροῦσε νὰ περιφρονήσῃ τὴν τάξι, ἐδημιουργήθησαν οἱ παλληκαράδες, ἐξ ἐπαγγέλματος, οἱ *μπράβοι*. Αὐτοί, ἐγέμιζαν τὰ σπίτια τῶν πολιτευομένων καὶ τὰ λαϊκὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς. Οἱ σημαντικώτεροι ἦταν : Ὁ Δαχτάρας, ὁ Ἡρακλάκιας, ὁ Ἀγκινάρας, ὁ Περικλάκιας κλπ.

***

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ Α', ἡ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ χτυπήσῃ τὸν τραμπουκισμό, καὶ ζήτησε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ ἀναθέσῃ τὴ Διεύθυνσι τῆς Ἀστυνομίας. Καὶ βρῆκε τὸ μακαρίτη Δ. Βρατσᾶνο, ἄντρα δυνατῆς ψυχῆς καὶ γιγαντόκορμο. Γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἀναρχία ὁ Δ. Βρατσᾶνος ἐχρησιμοποίησε τὴν... ὁμοιοπαθητικὴ μέθοδο : Πῆρε στὴν Ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς παλληκαράδες, τοὺς ἔκανε κλητῆρας καὶ μὲ αὐτοὺς χτύπησε κατακέφαλα τοὺς ἄλλους. Διηγοῦνται ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Βρατσᾶνος ἐγύριζε τὶς ταβέρνες καὶ ἔπιανε τοὺς τραμπούκους, ἕτοιμος νὰ πιαστῇ χέρια μὲ χέρια μαζί τους, ἂν τοῦ ἔφερναν ἀντίστασι. Καὶ πράγματι, μιὰ μέρα συνεπλάκη στὴν πλατεῖα τῶν Ἁγίων Θεοδώρων μὲ μιὰ παρέα μπράβων ποὺ θὰ τὸν ἐσκότωναν, ἂν δὲν ἔτρεχε σὲ βοήθειά του μιὰ περίπολος.

Ἔτσι κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ φόβο καὶ τὸ σεβασμὸ στ' ὄνομά του. Οἱ τραμποῦκοι τὸν φοβόνταν, οἱ ἥσυχοι πολῖται τὸν ἐσέβοντο καὶ ὁ Βασιλεὺς τὸν τιμοῦσε μὲ τὴ φιλία του. Καὶ ὅμως ἡ χήρα τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἐπρόσφερε τόσες ὑπηρεσίες στὸν τόπο, ἡ Φλώρα Βρατσάνου, 8 ἔτη μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, πέθανε φτωχὴ καὶ πεινασμένη σ' ἕνα ὑπόγειο !

***

Ἀλλ' οἱ κομματικοὶ ἀγῶνες ξανάδωσαν ζωὴ στὸν τραμπουκισμό. Ζοῦσαν τότε τέσσερες ζωηροὶ πολιτευταί : Ὁ Κουμουνδοῦρος, ὁ Βούλγαρης, ὁ Δεληγιώργης καὶ ὁ Ζαΐμης. Ἔπεφτε ὁ ἕνας, ἀνελάμβανε τὴν πρωθυπουργία ὁ ἄλλος, καθένας ἔφερνε στὴν ἐξουσία τὸ δικό του Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, κ' ἔτσι οἱ τραμποῦκοι εὕρισκαν προστασία ἀπὸ τὰ διάφορα κόμματα. Μέσα στὰ σαλόνια τῶν γνωστοτέρων πολιτικῶν, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ τῶν πρώην πρωθυπουργῶν, ἔβλεπε κανεὶς θρονιασμένους τοὺς περιέργους ἐκείνους τύπους μὲ τὰ τσιγγελοειδῆ μουστάκια, τὴν τριχωτὴ ἐληά, τὸν στραβὸ ὦμο, τὶς λαδωμένες ἀφέλειες, τὰ μαῦρα ροῦχα, τὴ «χλίψι», τὴν ὀζώδη μαγγούρα καὶ τὴν ἀναίδεια. Καὶ ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν μπράβων καθενὸς ἀπὸ τὰ τότε μεγάλα κόμματα : Τοῦ Βούλγαρη ἦταν ὁ Περικλάκιας, ἀληθινὸς ἥρως, ποὺ σκοτώθηκε ἀργότερα στὴ μάχη τῆς Μακρυνίτσας. Τοῦ Δεληγιωργικοῦ κόμματος ὁ περίφημος κουτσαβάκης Στραβαρίδης. Τοῦ Κουμουνδουρικοῦ ἕνας χασάπης τῆς Παλαιᾶς Ἀγορᾶς, ὁ ἡράκλειος τὴν δύναμιν Ἰωάννου. Τοῦ τελευταίου αὐτοῦ τὸ τέλος στάθηκε τραγικό. Σὲ μιὰ διαδήλωσι, ποὺ ἐπενέβη ὁ στρατός, ὁ Ἰωάννου κατώρθωσε ν' ἀφοπλίσῃ τὸν περιπολάρχη λοχία καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ Φρουραρχεῖο καὶ παράδωσε τὸ ξίφος του. Ὁ λοχίας φρενιασμένος γιὰ τὴν προσβολή, παραμόνευε τὸν Ἰωάννου, καὶ ὅταν ὁ παλληκαρᾶς κατέβαινε ἀνύποπτος τὴ σκάλα τοῦ Φρουραρχείου, ὁ λοχίας τὸν ἐπυροβόλησε μὲ τὸ γκρᾶ καὶ τὸν ἐσκότωσε. Τὴν κηδεία του παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ παλληκαράδες τοῦ Ψυρρῆ, τῶν Χαυτείων καὶ τοῦ Ἅη Φίλιππα.

***

Στὰ χρόνια τοῦ Βούλγαρη, ἱστορικὸς ἔμεινε καὶ ἕνας δραστήριος ἐναντίον τῶν τραμπούκων ἀστυνόμος, ὁ Ἑπτανήσιος Γεράσιμος Ζανέττος. Παλληκαρᾶς καὶ αὐτός, μὲ τελεία καταφρόνησι τῆς ζωῆς του, ἐρχότανε κάθε μέρα στὰ χέρια μαζί τους. Εἶχε ἕνα τρομερὸ βούρδουλα ἀπὸ σελαχόνουρα καὶ χτυποῦσε ἀλύπητα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν εἶχαν ὀνομάσει Μπαμπούλα. Ἀκόμη τοῦ εἶχαν βγάλει καὶ τὸ παρατσοῦκλι Πατατούκας, γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ Ψυρριῶτες τραμποῦκοι συνείθιζαν νὰ φοροῦν πατατοῦκα μ' ἕνα μόνο μανῆκι, πρᾶγμα ποὺ ἀηδίαζε τὸ Ζανέττο. Ὅταν λοιπὸν τοῦ ἔφερναν κανένα τέτοιο πατατουκοφόρο, ἔπαιρνε ἕνα ψαλλίδι καὶ τοῦ ἔκοβε τὸ κρεμάμενο μανῆκι, λέγοντας εἰρωνικά :

— Πήγαινε τώρα, δὲν σοῦ χρειάζεται. Ἂν σοῦ χρειαζότανε θὰ τὸ φοροῦσες.

***

Ὁ παλληκαρισμὸς τοῦ Ψυρρῆ ἔδυσε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ Κράτους ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, δηλ. ἀπὸ τὸ 1882. Τότε φάνηκε στὸν ὁρίζοντα τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἕνα ἀληθινὸ ἀστυνομικὸ δαιμόνιο, ὁ ἱστορικὸς ἐκεῖνος φὸν Κολοκοτρώνης. Ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτός, ὁ πολυμήχανος, γενναῖος καὶ ἀποφασιστικὸς ἄνθρωπος—ποὺ ἄρχισε ἀπὸ χορίστας τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου γιὰ νὰ καταλήξῃ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἦταν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Ἰαβέρη στὴν Ἑλλάδα. Καὶ κατώρθωσε νὰ γίνῃ ὁ νεκροθάφτης τοῦ τραμπουκισμοῦ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Ἡ λύσις.

Ὁ διάσημος Νορβηγὸς συγγραφεὺς Μπγιερνογιέρνε Μπγιέρνσον εἶχε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καρδιά. Ὡς δεῖγμα τῆς εὐαισθησίας του διηγοῦνται τὸ ἑξῆς αὐθεντικὸ συμβάν.

Μιὰ φορὰ ὁ Μπγιέρνσον ἀναγκάσθηκε νὰ διανυκτερεύσῃ σ' ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο στὸ Χάρτς τῆς Γερμανίας. Τοῦ ἔδωσαν ἕνα δωμάτιο ἐπιπλωμένο μὲ παληὰ ἀλλὰ χαριτωμένα ἔπιπλα, κομμοδό, πρόσχαρο, ἀλλὰ μ' ἕνα φοβερὸ μειονέκτημα. Στὸν τοῖχο ἦταν κρεμασμένη μιὰ χαλκογραφία κι' ἡ χαλκογραφία αὐτὴ παρίστανε τὴν καταβύθισι ἑνὸς πλοίου. Ὁ Μπγιέρνσον ποὺ παρετήρησε μὲ φρίκη τὴν φοβερὴ αὐτὴν εἰκόνα ἀμέσως μόλις μπῆκε στὸ δωμάτιο ἐπῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν τὴν ξανακυττάξῃ πειά. Μολαταῦτα, σὲ λίγο χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὴν πλησίασε καὶ μάλιστα γιὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα ἔβαλε τὰ γυαλιά του. Καὶ τότε εἶδε καθαρά, πολὺ καθαρὰ μάλιστα τὶς φοβερὲς σκηνὲς τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου τοῦ ναυαγίου ποὺ θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴν τὶς ἔβλεπε ποτέ του.

Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ οἱ ναυαγοὶ ἐπάλευαν γιὰ μιὰ τελευταία θέσι ποὺ εἶχε μείνει μὲς στὴ βάρκα. Ἀλλοῦ μιὰ μητέρα προσπαθοῦσε μὲ τὶς ἐξαντλημένες δυνάμεις της νὰ κρατήσῃ τὸ παιδί της ἔξω ἀπ' τὸ νερό, καὶ πιὸ μπροστὰ φαινόταν ἕνας δυστυχισμένος, ἐγκαταλελειμένος σκύλος ποὺ ἐνῶ πνιγόταν ἄνοιγε τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωνάξῃ στὸν οὐρανὸ τὴν θανάσιμη ἀγωνία του.

Ὁ Μπγιέρνσον ἔβγαλε καταταραγμένος τὰ γυαλιά του. Ἡ εἰκόνα ὅμως τῶν ναυαγῶν δὲν ἔφευγε ἀπ' τὸν νοῦ του. Δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ὕπνο. Γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ κρεββάτι του. Ἡ κακομοίρα ἡ μητέρα... τὸ καϋμένο τὸ παιδάκι... ὁ ἄμοιρος ὁ σκύλος. Αἴφνης ὅμως πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του μιὰ ἰδέα. Σηκώθηκε, ἄναψε ἕνα κερὶ καὶ ἔγραψε στὸ κάτω μέρος τοῦ περιθωρίου τῆς παληᾶς χαλκογραφίας :

«Ὅλοι ὅμως σώθηκαν !»

Ἔπειτα ἔπεσε πάλι στὸ κρεββάτι καὶ κοιμήθηκε ἥσυχος ὥς τὸ ἄλλο πρωΐ.

— Οἱ ἐπιβάται τοῦ λεωφορείου.

Ὁ διάσημος κωμικὸς τοῦ κινηματογράφου Λοὺ Τσάνεϋ, ὁ ἐπιλεγόμενος «ἄνθρωπος μὲ τὶς ἑκατὸ μορφές», ἀναγκάσθηκε μιὰ φορὰ ποὺ βρισκόταν στὸ Μεξικὸ νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα παμπάλαιο λεωφορεῖο γιὰ νὰ πάῃ σὲ μιὰ ἄλλη πόλι : Ὁ ἀμαξᾶς ὅμως τοῦ λεωφορείου ἀρνήθηκε νὰ κάνῃ τὸ ταξεῖδι μὲ ἕναν μόνο ἐπιβάτη καὶ ἐπέμεινε ὅτι δὲν θὰ ἔφευγε προτοῦ νὰ γεμίσουν τοὐλάχιστον οἱ μισὲς θέσεις τοῦ λεωφορείου του.

Ὁ Λοὺ Τσάνεϋ ποὺ εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μεταπείσῃ τὸν πεισματάρη χωριάτη χώθηκε μέσα στὸ βάθος τοῦ λεωφορείου καὶ περίμενε. Σὲ λίγη ὥρα ἔρχεται σιγὰ-σιγὰ ἕνα γεροντάκι, πληρώνει τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ του στὸν ἀμαξᾶ καὶ μπαίνει κι' αὐτὸς μὲς στὸ λεωφορεῖο. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἔρχεται, ἕνας κουτσὸς ποὺ στηριζόταν μὲ κόπο στὸ μπαστοῦνι του. Ἐπλήρωσε κι' αὐτός, ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὴν κυβέρνηση καὶ νὰ παραπονεῖται γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς καὶ μπῆκε μέσα. Ὕστερα ἦρθαν ἀκόμη ἕνας νέος ποὺ ἔφθασε τρέχοντας γιὰ νὰ προφθάσῃ, καὶ ἕνας τυφλὸς ποὺ πλησίασε πασπατευτὰ τὸ ἀμάξι.

Ὅταν ὁ ἀμαξᾶς ἔκανε τὸν ὑπολογισμὸ καὶ εἶδε ὅτι εἶχε κιόλας πέντε ἐπιβάτας, σφύριξε καὶ ξεκίνησε. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του ὅταν ἔφθασε στὸ τέρμα καὶ εἶδε ἀπὸ τὸ ἀμάξι του νὰ κατεβαίνῃ ἕνας καὶ μόνο ἐπιβάτης, ὁ Λοὺ Τσάνεϋ ποὺ εἶχε κάνει ὅλες τὶς μεταμορφώσεις γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπό του.

— Ἀναιδὴς ποιητής.

Ὁ ποιητὴς Μπενσεράδ ποὺ ἔλαμψε κυριολεκτικῶς στὴν αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου τῆς Γαλλίας, δὲν ἦταν πάντα εὐγενὴς πρὸς τὶς θαυμάστριές του.

Σ' ἕναν χορὸ ποὺ εἶχε δώσει ὁ βασιλεὺς στὸ ἀνάκτορο τῶν Βερσαλλιῶν, ἡ μαρκησία ντὲ Ρακινὼ τὸν ἐκράτησε κοντά της συζητῶντας ἐπὶ μιὰν ὥρα καὶ περισσότερο. Ὁ Μπενσεράδ, ἔξω φρενῶν μὲ τὶς ἀτελείωτες κι' ἀνόητες ἐρωτήσεις τῆς κυρίας αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐβεβαίωνεν πὼς ἦτο καταγοητευμένη μὲ τὰ ἔργα του, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἐπὶ τέλους.

— Ὦ, ἀγαπητὲ καὶ εὐνοούμενε φίλε τῶν Μουσῶν, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ μαρκησία, ποῦ βρίσκετε ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια μαργαριτάρια, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζετε τὸ μάρμαρο τῶν σοννέτων σας ;

— Ὦ, σπανίως μέσα στὰ στρείδια ποὺ ἔχουν τὴν μανία νὰ προσκολλῶνται ! ἀπάντησε αὐτός.

— Τί πνεῦμα ! εἶπε πάλιν ἐκστατικὴ ἡ μαρκησία. Ἡ συνομιλία μαζί σας εἶνε τόσο εὐχάριστη ὥστε δὲν θὰ μὲ κούραζε ποτέ. Πῆτε μου ὅμως, ἂν μοῦ κάνετε κάποτε τὴν τιμὴν νὰ γράψετε ἕνα τετράστιχο, στὸ ὁποῖο νὰ ἐξυμνῆτε τὴν δαντέλλα ποὺ στολίζει τὸ κεφάλι μου, ποία λέξι θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ νὰ κάνετε ὁμοιοκαταληξία στὴ λέξη «κεφάλι» ;

— Εἶνε περιττὸ νὰ ἀναζητήσω τέτοιαν ὁμοιοκαταληξία, κυρία μαρκησία, ἀπάντησε ὁ ἐκνευρισμένος ποιητής.

— Γιατί ;

— Πρῶτα-πρῶτα γιατὶ ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουνε κεφάλι !

Ὁ ποιητὴς σὲ λίγο ἀνέπνεε μὲ ἀνακούφισι. Ἡ μαρκησία τοῦ εἶχε γυρίσει τὶς πλάτες.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΧΡΩΜΑ

(Τοῦ C. G Wodstrüm)

Ἀπ' τὰ χρώματ' ὅλα, ποὺ τὸ μάτι βλέπει,
τὸ γαλάζιο μόνο μ' ἔχει ξετρελλάνει.
Γ' οὐρανοῦ γαλάζια ἡ πλατειὰ 'ναι σκέπη,
ὅταν δὲν τὴν ἔχει συννεφιὰ θολάνει.

Χρῶμα ἔχει γαλάζιο τ' ἄνθος, ποὺ κρυμμένο
— «Μὴ μὲ λησμονήσῃς !» —γλυκοψιθυρίζει,
Ποὺ μέσ' στ' ἄλλα ὁ ἔρως τὤχει διαλεγμένο
τὴ φευγάτη ἀγάπη πάντα νὰ θυμίζῃ.

Σὲ γαλάζια μάτια μέσα διακρίνω
μιὰ γλυκειὰ καρδοῦλα, καθαρὴ ἀπὸ δόλο,
Σὲ ματιῶν γαλάζιων τὶς ἀκτῖνες πίνω,
δρόσο ἀπ' τὸν οὐράνιο, σταλαγμένη, θολό.

Κι' ὁ Θεὸς τοῦ γάμου ὅταν μ' εὐνοήσῃ,
φόρεμα γαλάζιο ἡ μνηστή μου λάχῃ,
τὰ μαλλιά, γαλάζιο ἄνθος θὰ στολίσῃ,
Πίστη ἔχει ἡ γαλάζια ἡ ματιὰ μονάχη.

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ

Τὰ καφενεῖα κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Λόγοι καὶ ἔργα τῶν δημαγωγῶ. Τὰ κέντρα τῶν συνωμοτῶν. Μονομαχίες καὶ πολιτικοὶ καυγάδες. Ὁ ρωμαντισμὸς καὶ τὰ καφενεῖα. Τὸ παλτὸ τοῦ Ζερὰρ ντὲ Νερβάλ. Τὰ ἀλλόκοτα ποτὰ τοῦ Μυσσέ. Οἱ ἥρωες καὶ τὰ μεγαλεπίβολα σχέδια τοῦ Μπαλζάκ. Οἱ φανταστικὲς περιπέτειες τοῦ Δουμᾶ. Ὁ «Μαῦρος Γάτος». Τὰ ἐπαρχιακὰ καφενεῖα. Ὁ «Παρθενὼν» καὶ ἡ «Κίρκη».

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὴν ἱστορία τῶν καφενείων.

Κατὰ τὴν περίοδο τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, στὸ Παρίσι, κάθε καφενεῖο εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ μικρὴ πρωτεύουσα ταραχῆς μέσα στὸ βασίλειο τῆς γενικῆς ἀναστατώσεως. Ὅλες οἱ διαδηλώσεις τοῦ ὄχλου στὰ καφενεῖα κατέληγαν καὶ ὅλες οἱ εἰδήσεις ἀπὸ αὐτὰ μετεδίδοντο. Στὰ καφενεῖα ἐπίσης πρέπει ν' ἀποδοθῆ ἕνα μέρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς 20 Ἰουνίου καὶ τῆς 10 Αὐγούστου, καθὼς καὶ γιὰ τὶς σφαγὲς τῶν εὐγενῶν τοῦ Σεπτεμβρίου, καὶ τοῦτο γιατὶ κάθε ἀπόφασις τοῦ ὄχλου, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε ὁ πραγματικὸς καὶ μόνος κυρίαρχος μέσα στὸ Παρίσι, στὰ καφενεῖα ἐλαμβάνετο.

Κάθε καφενεῖο ἄλλωστε εἶχε καὶ τὸ κόμμα του: οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Δαντὸν ἐθριάμβευσαν στὰ καφενεῖα τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μαρᾶ πάλι ἦσαν κυρίαρχοι στὰ καφενεῖα τοῦ βουλεβάρτου τοῦ Τάμπλ. Στὸ περίφημο καφενεῖο Προκὸπ βρισκόταν θρονιασμένος τώρα ὁ ἐπίσης περίφημος δημαγωγὸς Πὲρ Ντυσέν. Δυστυχία στὸν καταστηματάρχη ποὺ θὰ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ὀχληροὺς αὐτοὺς πελάτες. Ὁ ἰδιοκτήτης ἑνὸς καφενείου τοῦ Παλαὶ-Ρουαγιάλ, δέχτηκε μιὰ σπαθιὰ κατακέφαλα γιατὶ συνέστησε στοὺς πελάτες του νὰ μὴ τραγουδοῦν κάποιο τραγοῦδι ποὺ ἔβριζε χυδαῖα τὸ βασιλέα. Στὸ καφενεῖο Κοράζα πάλι, νύχτα καὶ μέρα συνεδρίαζαν οἱ Ἰακωβῖνοι μὲ πρόεδρο τὸν Κολλὸ ντ' Ἑρμπουᾶ. Ἐκεῖ προπαρασκευάστηκαν τὰ γεγονότα τῆς 31 Μαΐου, τὰ ὁποῖα κατέληξαν μὲ τὴ καρατόμηση τοῦ Δαντὸν καὶ τῶν ἄλλων Γερονδίνων. Σὲ ὅλα τὰ καφενεῖα τότε ὁ ὄχλος φώναζε, οὔρλιαζε, ἀνέβαινε στὰ τραπέζια γιὰ νὰ βγάλῃ λόγους ἢ νὰ καταγγείλῃ τοὺς ὑπόπτους καὶ νὰ προτείνῃ νέες σφαγές.

Μετὰ τὴν ταραχώδη ζωή τους στὴν ἐπαναστατικὴ αὐτὴ περίοδο, τὰ καφενεῖα εἶδαν ἐπὶ Διευθυντηρίου ὅλους τοὺς ἐξωφρενισμοὺς καὶ τὶς παραδοξότητες τῶν μισοπαραφρόνων νέων καὶ κυρίων τῆς μεταβατικῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Ἐπὶ Ναπολέοντος στὰ καφενεῖα διαβιβαζόντουσαν πρῶτα τὰ δελτία τῶν νικῶν τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς. Κατὰ τὴν περίοδο πάλι ποὺ, μετὰ τὴν πτώση τοῦ Ναπολέοντος, οἱ Βουρβόνοι ξαναπῆραν τὸν θρόνο τους στὴ Γαλλία, τὰ καφενεῖα γινήκαν κέντρα συνωμοτῶν. Στὸ καφενεῖο Λαμπλὲν καὶ στὸ καφενεῖο Φουᾶ συγκεντρωνόντουσαν ταχτικὰ οἱ ἀπόστρατοι πειὰ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναπολέοντος γιὰ νὰ ὀργανώσουν συνωμοσίες κατὰ τοῦ νέου βασιλικοῦ καθεστῶτος. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τους παραμόνευαν τοὺς κατασκόπους, τοὺς ὁποίους ἔστελνε ἐκεῖ ἡ ἀστυνομία. Μόλις παρουσιαζόταν κανένας ἀπὸ τοὺς νέους βασιλικοὺς ἀξιωματικούς, ἄνοιγαν καυγᾶ μαζύ του, ὁ ὁποῖος κατέληγε σχεδὸν πάντα σὲ μονομαχία. Ἰδοὺ σχετικῶς ἕνα κομμάτι ἀπὸ τ' «Ἀπομνημονεύματα» κάποιου συγχρόνου:

«Ὁ ταγματάρχης ἔφθασε λίγο ἀργὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ καφενεῖο Λαμπλέν. Ἦταν ἕνας ἀρχαῖος ἀξιωματικὸς τῶν δραγόνων τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ. Στὸ πρόσωπό του εἶχε, ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Ἐϋλῶ, μιὰ οὐλή, ἡ ὁποία κατέβαινε ἀπὸ τὸ μέτωπο ὡς τὰ μουστάκια του. Τὸ ὑψηλό του ἀνάστημα φαινόταν ἀκόμα πιὸ ψηλὸ μὲ τὴ σφιχτοκουμπωμένη ρεντιγκότα του, ἡ ὁποία τοῦ ἔφτανε ὡς κάτω στὰ πόδια. Εἶχε τὴ συνηθισμένη του θέση σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ στὸ λογιστήριο: ὅπως πάντα, διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ τραπέζι του. Μὰ ἄξαφνα μιὰ βλαστήμια ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του. Στὴ θέση του, στὴ δική του θέση, καθόντουσαν δυὸ νέοι βασιλικοὶ ἀξιωματικοὶ τῶν καραμπινιέρων. Ὁ παλαίμαχος στάθηκε ὁλόρθος μπροστά τους κι' ἄρχισε νὰ στρίβῃ τὸ μουστάκι του. Οἱ δυὸ βασιλικοὶ ἀξιωματικοὶ γέλασαν κυττάζοντάς τον κοροϊδευτικά. Βλέποντας τὴν προσβολὴ αὐτὴ ὁ ταγματάρχης, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμὴ σήκωσε τὸ μπαστοῦνι κι' ἔσπασε ὅλα τὰ σερβίτσια ποὺ ἦσαν ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἀμέσως οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ ἦρθαν στὰ χέρια μὰ οἱ ἄλλοι θαμῶνες ἔσπευσαν νὰ χωρίσουν τοὺς ἀντιπάλους. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἐμονομάχησαν καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ πληγώθηκε θανάσιμα. Ἀπ' αὐτὸ βλέπει κανεὶς τὴν ἐπιδημία τῶν μονομαχιῶν ἡ ὁποία ἐθέριζε τὰ παρισινὰ καφενεῖα κατὰ τὴν περίοδο τῆς παλινορθώσεως τῶν Βουρβόνων.

ΕΝΑ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.— *Ἀφοῦ ἐπὶ Λουδοβίκου XIV τὰ καφενεῖα ὑπῆρξαν κέντρα τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν μεγαλειτέρων συγγραφέων, ἐπὶ Λουδοβίκου XVIII ἐδημοκρατοποιήθησαν καὶ ἡ πελατεία των ἔγινε ἐντελῶς λαϊκή.*

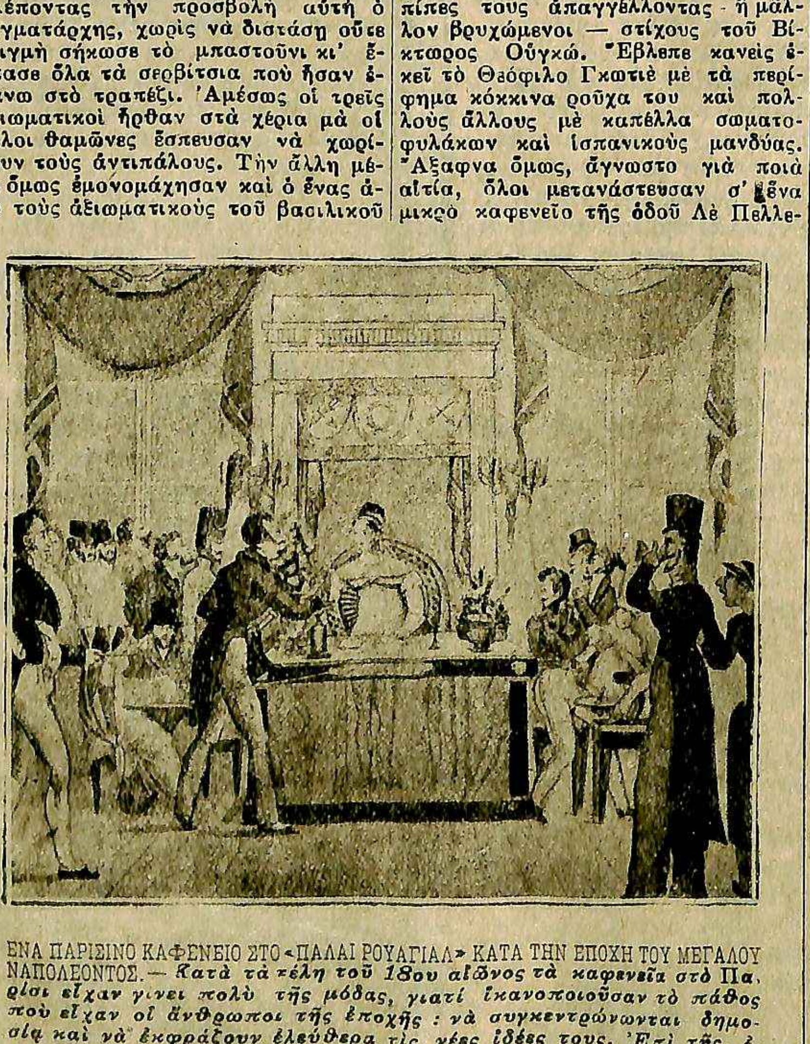

ΕΝΑ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΣΤΟ «ΠΑΛΑΙ ΡΟΥΑΓΙΑΛ» ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.— *Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος τὰ καφενεῖα στὸ Παρίσι εἶχαν γίνει πολὺ τῆς μόδας, γιατὶ ἱκανοποιοῦσαν τὸ πάθος ποὺ εἶχαν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς: νὰ συγκεντρώνωνται δημοσίᾳ καὶ νὰ ἐκφράζουν ἐλεύθερα τὶς νέες ἰδέες τους. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος διατηροῦσαν ἀκόμη ὅλον αὐτὸν τὸν ἐπαναστατικό τους χαρακτῆρα.*

Τοὺς πολιτικοὺς καυγάδες στὰ καφενεῖα τοὺς διαδέχτηκαν οἱ φιλολογικοί. Τὸ ἔτος 1830 ποὺ ἦταν γιὰ τὸ ρωμαντισμό, ἡ χρονολογία τῆς πλήρους ἀνθίσεώς του, σημειώνει ἐπίσης καὶ γιὰ τὰ καφενεῖα μιὰ νέα μεταμόρφωσι.

Ὅλ' οἱ καλλιτέχναι, ὅλ' οἱ συγγραφεῖς ὅλ' οἱ καρυκομόοντες ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς -καὶ ὑπῆρχε ἕνα πλῆθος ἀπ' αὐτοὺς-- ἔδιναν ραντεβοῦ στὸ καφενεῖο Ταλμᾶ. Ἐκεῖ οἱ νικηταὶ τῆς μάχης τοῦ «Ἐρνάνη» κάπνιζαν τὶς πίπες τους ἀπαγγέλλοντας - ἢ μᾶλλον βρυχώμενοι — στίχους τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ἔβλεπε κανεὶς ἐκεῖ τὸ Θεόφιλο Γκωτιὲ μὲ τὰ περίφημα κόκκινα ροῦχα του καὶ πολλοὺς ἄλλους μὲ καπέλλα σωματοφυλάκων καὶ ἱσπανικοὺς μανδύας. Ἄξαφνα ὅμως, ἄγνωστο γιὰ ποιὰ αἰτία, ὅλοι μετανάστευσαν σ' ἕνα μικρὸ καφενεῖο τῆς ὁδοῦ Λὲ Πελλετιέ, σχεδὸν ἀπέναντι στὴν Ὄπερα.

Τὸ καφενεῖο αὐτὸ ἦταν ὁ νοῦς τοῦ ρωμαντισμοῦ. Οἱ θαμῶνες του ἐκεῖ ἔπιναν κρασὶ τῶν Συρακουσῶν (καθὼς τὸ ἔλεγαν), πιοτὸ ὑπερωμαντικὸ καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν ἁπλούστατα κρασὶ τῆς Μαλάγας. Στὶς καρέκλες τοῦ καφενείου αὐτοῦ καθήσανε περίεργοι μποεμικοὶ τύποι, ὅπως ὁ περίφημος ἐκεῖνος Πριβὰ ντ' Ἀγκλεμόν, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα βιβλίο γιὰ τὸ «Ἄγνωστο Παρίσι» κοιμότανε σχεδὸν παντοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Ὁ μεγάλος ποιητὴς Ζερὰρ ντὲ Νερβὰλ σύχναζε κ' ἐκεῖνος ἐκεῖ, καθόταν σὲ μιὰ μοναχικὴ γωνιά, ἔβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὲς ἱερογλυφικὲς σημειώσεις καὶ ἕνα μολύβι καὶ ἄρχιζε νὰ γράφῃ ἀπάνω σὲ μικρὰ - μικρὰ κομμάτια λευκοῦ χαρτιοῦ. Ἔπειτα ἔφευγε, γλυστρῶντας σὰ σκιὰ καὶ φορῶντας, καὶ τὸ χειμῶνα ἀκόμη, ἕνα παληὸ φθαρμένο παλτὸ τοῦ ὁποίου ἡ λεπτότης καὶ ἡ διαφάνεια προκαλοῦσε ρίγη. Σ' ἕνα ἄλλο τραπέζι ἐθρονιαζε ὁ Γουσταῦος Πλάνς, ὁ πιὸ ἔξοχος κριτικὸς τῆς ἐποχῆς, θρυλλικὸς γιὰ τὰ ἀξιοθρήνητα ροῦχα του ποὺ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ἑκατοντάδες κηλίδων. Πιὸ πέρα ὁ Μυσσέ, καθόταν βυθισμένος σὲ πένθιμες ὀνειροπολήσεις μπρὸς στὸ φριχτὸ πιοτό του —ἕνα μῖγμα ἀπὸ μπύρα, κονιὰκ καὶ ἀψέντι!...

Ὁ Μπαλζὰκ ἔμπαινε θορυβωδῶς, χτυπῶντας τὸ παρκέτο τοῦ καφενείου μὲ τὸ περίφημο μπαστοῦνι του μὲ τὴ χρυσῆ λαβή. Πρὶν ἀκόμη καθήσῃ ἄρχιζε νὰ δίνῃ πληροφορίες γιὰ τὰ πρόσωπα τοῦ μυθιστορήματος τὸ ὁποῖο ἔγραφε. Ἔλεγε π.χ.: «Ὁ Λουκιανὸς ντὲ Ρυυμαμπρὲ πέθανε» ἢ «Ὁ Μαρσαὶ ἔγινε ὑπουργός!» σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ εἰδήσεων τὶς ὁποῖες εἶχαν γράψει οἱ ἐφημερίδες. Ἔπειτα παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν καταπληκτική του φαντασία, ἔλεγε ὅτι ἐπιτέλους εἶχε ἀνακαλύψει τὸν τρόπο γιὰ νὰ γίνῃ ἑκατομμυριοῦχος. Πότε ἔλεγε πὼς θὰ πήγαινε νὰ καλλιεργήσῃ ὄπιον στὴν Κορσική, πότε πὼς θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀεικινήτου καὶ ἄλλοτε ὅτι θὰ φυτέψῃ ἀνανάδες στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Ἄλλες φορὲς πάλι τοὺς ἀνεκοίνωνε θαυμασίους συνδυασμοὺς μὲ τοὺς ὁποίους θὰ τίναζε τὸν πάγκο στὸ χαρτοπαίγνιο τῆς Βάδης.

Ὁ Δουμᾶς πατὴρ πάλι μὲ τὴν ποιητική του φαντασία, μὲ τὶς μεγάλες του χειρονομίες, διηγεῖτο καταπληκτικὲς περιπέτειες, οἱ ὁποῖες προφανῶς ποτὲ δὲν τοῦ εἶχαν συμβῆ, ὅπως τὴν ἱστορία ἐκείνη τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι βλέποντάς τον ἀπάνω στὶς κορυφὲς τῶν Ἀμβρουζίων τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν, φωνάζοντάς του δυνατά: «Καλημέρα, κύριε Δουμᾶ!...» Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσῃ κανεὶς ὅταν διηγεῖτο πὼς εἶχε φάει στὴν Ἀφρικὴ ἀνθρώπινο κρέας. «Ἀγαπητέ μου, ἔλεγε τελειώνοντας στὸ συνομιλητή του, ἦταν ἐξαίσιο!»

Ἡ ἐποχή μας γνώρισε τὸ τελευταῖο τῶν περιφήμων φιλολογικῶν καφενείων τὸ «Μαῦρο Γάτο» τῆς ὁδοῦ Βικτὸρ-Μασσέ. Ὁ «Μαῦρος Γάτος» ἦταν στὴν ἀρχὴ τὸ τέμενος τῆς Μονμαρτρέζικης κοροϊδίας καὶ ψευτιᾶς: οἱ στιχουργοὶ ποὺ σύχναζαν ἐκεῖ κορόϊδευαν τοὺς βασιλεῖς, τοὺς πρίγκηπας, τοὺς λαούς, τοὺς πάντας

καὶ τὰ πάντα. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου ὁ περίφημος Ροδόλφος Σαλί, ἔλεγε πὼς ἦταν εὐγενής. Γιὰ κοροϊδία τὰ γκαρσόνια φοροῦσαν στολὴ πράσινη, σὰν τῶν ἀκαδημαϊκῶν. Αὐτὸ τὸ καφενεῖο, ὅπου ἀπήγγελαν στίχους, ὅπου παιζόντουσαν φανταστικὰ ἔργα, παρουσίαζε μὲ ἕναν τρόπο κωμικὸ μερικὲς τάσεις τῆς ἐποχῆς μας.

Ὡστόσο, τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὰ περίφημα καφενεῖα τοῦ Παρισιοῦ ἔκλεισαν. Τὸ καφενεῖο Τορτόνι, τοῦ ὁποίου ἡ ταράτσα ἐπὶ πενῆντα ὁλόκληρα χρόνια ἦταν ὁ τόπος τοῦ ραντεβοῦ ὅλων τῶν βουλεβαρδιέρων, ἐξαφανίστηκε. Τὸ «Μαιζὸν Ντορὲ» περίφημο ἐπίσης καφενεῖο, δὲν ὑπάρχει πειά. Γιὰ νὰ ξαναβρῇ κανεὶς σήμερα τὴ σβυσμένη εἰκόνα τῶν παληῶν καφενείων τοῦ Παρισιοῦ πρέπει νὰ πάῃ στὶς ἐπαρχίες. Ἐκεῖ, οἱ μεγάλες ὑποθέσεις λύνονται ἀκόμη στὰ καφενεῖα. Σ' αὐτὰ κερδίζεται ἡ πλειοψηφία τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ σ' αὐτὰ γίνονται οἱ διορισμοὶ τῶν ἀγροφυλάκων.

Ἐκεῖ συγκεντρώνονται τὰ μεγάλα κεφάλαια, καὶ οἱ πολιτικοὶ τοῦ τόπου. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ ἐπαρχιακοῦ καφενείου εἶνε καὶ αὐτὸς πολιτικός, δημοτικὸς σύμβουλος τὶς περισσότερες φορὲς καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ δήμαρχος.

Ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ δύο ἀντιζήλων ἐπαρχιακῶν καφενείων ἐδημιούργησε πολλὲς φορὲς χαριτωμένα ἐπεισόδια. Νά, ἕν' ἀπ' αὐτά. Πρὸ μερικῶν χρόνων δύο καφενεῖα, ὁ «Παρθενὼν» καὶ ἡ «Κίρκη» σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῆς Γαλλίας εἶχανε κηρύξει τὸν πόλεμο μεταξύ τους. Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἔτυχε νὰ γίνουν στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλι ἀγῶνες ξιφομαχίας μεταξὺ τοῦ περιφήμου Ἰταλοῦ ξιφομάχου Σπαβέντι καὶ ἄλλων Γάλλων ξιφομάχων. Ὁ Ἰταλὸς ξιφομάχος νίκησε τοὺς ἀντιπάλους του. Τὸ ἴδιο βράδυ, τόσο οἱ θαμῶνες τοῦ «Παρθενῶνος» ὅσο καὶ οἱ θαμῶνες τῆς «Κίρκης» διοργάνωσαν πρὸς τιμήν του στὶς 9 μιὰ συγκέντρωσι στὴν ὁποία τὸν ἐκάλεσαν νὰ παραστῆ. Εἶνε ἄγνωστο μὲ ποιὸ τρόπο κατώρθωσαν οἱ θαμῶνες τοῦ «Παρθενῶνος» νὰ πείσουν τὸν ξιφομάχο νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησί τους καὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρόσκλησι τῆς «Κίρκης». Αὐτὸ ὅμως γι' αὐτοὺς ἦταν ὁ θρίαμβος, ἡ νίκη, ἐνῶ γιὰ τὴν «Κίρκη» ἦταν ἡ καταστροφή...

Τὸ βράδυ ὅλοι οἱ πιστοὶ τοῦ «Παρθενῶνος» εἶχαν συγκεντρωθεῖ στὴν αἴθουσα τοῦ Καφενείου. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὁ Σπαβέντι δὲν φαινότανε πουθενά. Ἡ ἑορτὴ ἦταν γιὰ τὶς ἐννιὰ κ' ἦταν ἐνιάμιση πειὰ ἡ ὥρα. Ἀνήσυχοι ἔστειλαν ἕνα γκαρσόνι γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Τὸ γκαρσόνι γύρισε σὲ λίγο καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Σπαβέντι εἶχε φύγει μὲ τὸ τραῖνο τῶν 8. Τί νὰ κάνουν; ἡ κατάστασις ἦταν σοβαρά. Ἐν τῷ μεταξὺ ἕνα πλῆθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθεῖ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ καφενεῖο περιμένοντας μ' ἀνυπομονησία τὴν ἄφιξη τοῦ ξιφομάχου. Ἔξαφνα μιὰ μεγαλοφυὴς ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ καφενείου: ὁ Σπαβέντι δὲν εἶχε ρθῆ, τόσο τὸ χειρότερο! Ἐκεῖνος θὰ κανόνιζε τὰ πράγματα σὰ νὰ εἶχε ρθῆ. Τὸ καφενεῖο εὐτυχῶς εἶχε καὶ μιὰ δεύτερη πόρτα ποὺ ἔβγαινε σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο, θὰ ἔλεγαν λοιπὸν ὅτι ὁ Σπαβέντι εἶχε μπῆ ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτή. Οἱ φίλοι του δέχτηκαν μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασή του. Κι' ἀμέσως, ἐνῶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς πῆγαν καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴ μεγάλη πόρτα γιὰ νὰ μὴ βλέπουν οἱ ἀπ' ἔξω, οἱ ἄλλοι ἄρχισαν νὰ ζητωκραυγάζουν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ δῆθεν ἄφιξη τοῦ ξιφομάχου, ἐνῶ ὁ πιανίστας ἄρχισε νὰ παίξῃ ἕνα θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο. Ἔπειτα, ἐν μέσῳ γενικῆς σιωπῆς ἕνας γέρος μὲ φράκο ἀπήγγειλε κάπως δυνατὰ γιὰ ν' ἀκούγεται ἀπ' ἔξω ἕνα λογίδριο πρὸς τὸν Σπαβέντι. Νέα σιωπή. Οἱ περίεργοι ἀπ' ἔξω τέντωσαν τ' αὐτιά τους γιὰ ν' ἀκούσουν καὶ κολλοῦσαν τὰ μοῦτρα τους στὰ τζάμια τῆς πόρτας, μὰ οἱ ἄλλοι ποὺ εἶχαν σταθῆ ἀπὸ μέσα τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ βλέπουν. Ἔπειτα ἀκούστηκαν μερικὰ εὐχαριστήρια λόγια σὲ μιὰ ξένη γλῶσσα: ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Σπαβέντι. Ἡ ὥρα ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε περάσει καὶ ἐπειδὴ ἔκανε καὶ ψύχρα, οἱ περίεργοι ἄρχισαν νὰ ἀπομακρύνωνται, βέβαιοι πειὰ ὅτι ὁ Σπαβέντι ἔπιν' τώρα τ' ἀναψυκτικά του.- Ἔτσι ἡ τιμὴ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐσώθη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

Ὁ Αὔγουστος καὶ τὸ δεξί του πόδι. Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν πραιτωριανῶν. Ὁ Περικλῆς καὶ ὁ κομπογιαννίτης. Οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τὰ κοράκια καὶ ἡ κατάληψις τῆς Βαβυλῶνος. Οἱ προσευχὲς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Ὁ Ἑρρῖκος IV καὶ ὁ ἀριθμὸς 13. Ὁ Φίλιππος τῆς Ὀρλεάνης καὶ ἡ μαγεία.

Οἱ ἄνθρωποι θεωροῦσαν πάντοτε τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς αὐτοκράτορες ὡς πλάσματα ἀνώτερα, ἐξαιρετικὰ καὶ ἀπηλλαγμένα ἀπ' τὶς συνηθισμένες ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Ἡ ἰδέα ὅμως αὐτὴ εἶνε σφαλερή. Γιατὶ εἶνε ἀποδεδειγμένο ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὶς ἀδυναμίες τους, τὶς προλήψεις τους, καὶ τὶς δεισιδαιμονίες τους.

Ὁ Αὔγουστος Καῖσαρ κάθε φορὰ ποὺ ἄρχιζε νὰ περπατάῃ ἐννοοῦσε νὰ ξεκινάῃ μὲ τὸ δεξὶ πόδι, γιατὶ εἶχε τὴν πρόληψι ὅτι ἂν ξεκινοῦσε μὲ τὸ ἀριστερὸ θὰ τοῦ συνέβαινε κάποιο μεγάλο κακό. Καὶ στὴν ἀρχὴ τὴν πρόληψί του αὐτὴ τὴν κρατοῦσε μυστικὴ ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς αὐλικούς του. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ἤτανε ξεχασμένος, ξεκίνησε μὲ τὸ ἀριστερὸ πόδι. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸν ἀνησύχησε τρομερὰ καὶ τὸν ἔρριξε σὲ βαθειὰ μελαγχολία, σὲ τέτοιον βαθμὸ μάλιστα ὥστε τὸ ἀντελήφθησαν ὅλοι οἱ οἰκεῖοι καὶ οἱ αὐλικοί του, οἱ ὁποῖοι τὸν ρώτησαν τί ἔχει. Ἐκεῖνος τότε ἀναγκάσθηκε νὰ τοὺς ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Καὶ τότε συνέβη τὸ ἑξῆς: Δὲν ἔπαθε μὲν κανένα κακό. Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἱστορία τῆς προλήψεώς του καὶ τοῦ παραπατήματός του ἔφθασε στὰ αὐτιὰ τῶν πραιτωριανῶν του οἱ ὁποῖοι σκέφθηκαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ πρᾶγμα. Ἔστειλαν λοιπὸν ἀμέσως στὸν Αὔγουστο ἐπιτροπὴ καὶ τοῦ ζητοῦσαν τελεσιγραφικῶς διάφορα αἰτήματα ὑπερβολικά, αὐξήσεις μισθῶν κλπ. ἀπειλῶντας ὅτι θὰ ἐστασίαζαν. Ὁ Αὔγουστος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ φόβου ποὺ τὸν εἶχε κυριεύσει, δέχθηκε ἀσυζητητεὶ ὅλα τὰ αἰτήματα τῶν πραιτωριανῶν τοὺς ὁποίους σὲ ἄλλη περίστασι θὰ ἔστελνε στὸν διάβολο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐπείσθηκε ἀκόμα περισσότερο ὅτι ἡ πρόληψίς του ἦταν δικαιολογημένη καὶ πρόσεχε περισσότερο νὰ μὴν παραπατήσῃ.

***

Ὁ μέγας Περικλῆς, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὸ φιλελεύθερο καὶ ἀπηλλαγμένο ἀπὸ προλήψεις πνεῦμα του, κάποτε προσεβλήθη ἀπὸ πανώλη. Ὅλοι οἱ γιατροί, οἱ διασημότεροι τῆς ἐποχῆς του, ἔσπευσαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Περικλῆς βλέποντας ὅτι εἶχε φθάσει στὸ κατῶφλι τοῦ τάφου, φώναξε κάποιον κομπογιαννίτη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε μερικὰ μαγικὰ βότανα νὰ τὰ κρεμάσῃ στὸν λαιμό του. Ὁ Περικλῆς—τί νὰ κάνῃ; ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ζωή του—τὰ ἐφόρεσε ἀδιαμαρτυρήτως. Καὶ πράγματι ἡ κατάστασίς του ἄρχισε νὰ καλυτερεύῃ καὶ γλύτωσε ὁριστικῶς ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χάρου. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες μέρες μερικοὶ φίλοι του φιλόσοφοι ποὺ ἔμαθαν πειὰ ὅτι κάθε κίνδυνος εἶχε περάσει καὶ συνεπῶς δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ κολλήσουν κι' αὐτοί, πῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν.

— Πῶς εἶσαι Περικλῆ; τὸν ρώτησαν.

— Πολὺ ἄσχημα, ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας ἐκεῖνος, ἀφοῦ βλέπετε ὅτι ἔχω κρεμάσει στὸν λαιμό μου αὐτὲς τὶς ἠλιθιότητες!...

***

Καὶ αὐτὸς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, παρ' ὅλο ποὺ εἶχε παιδαγωγό του τὸν μεγάλο Ἀριστοτέλη, ἦταν τρομερὰ προληπτικός. Ἔδινε μεγάλη σημασία στὰ πιὸ ἀσήμαντα καὶ τὰ πιὸ ἄσχετα περιστατικά, καὶ ἐπηρεαζόταν παρὰ πολὺ ἀπ' αὐτὰ καὶ στὶς σοβαρώτερες ἀποφάσεις του. Τὸ παλάτι του ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα πλῆθος ὁλόκληρο, ἱερέων, μάγων, μάντιδων καὶ διαφόρων εἰδῶν τσαρλατάνων τοὺς ὁποίους ἔσπευδε νὰ συμβουλευθῇ μὲ τὸ παραμικρό. Ἡ κρισιμώτερες ἀποφάσεις του ἐξηρτῶντο ἀπ' τὶς γνωμοδοτήσεις τῶν οἰωνοσκόπων του.

Τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης ἐκστρατείας του, ἐνῶ εἶχε φθάσει μπρὸς στὶς πύλες τῆς Βαβυλῶνος καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ κάνῃ ἔφοδο γιὰ νὰ τὴν κυριεύσῃ, εἶδε ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκηνή του ἕνα κοπάδι ἀπὸ κοράκια νὰ μάχωνται μεταξύ τους. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ τὸν ἐφόβισε πολὺ καὶ τὸν ἔκανε ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίθεσί του ἐναντίον τῆς Βαβυλῶνος. Διέταξε τὰ στρατεύματά του νὰ στρατοπεδεύσουν γύρω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ ἄπρακτα ἕως ὅτου νὰ φανοῦν αἰσιώτεροι οἰωνοί.

***

Ἐπίσης ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ εἶχε ἕνα σωρὸ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες ἠλιθιότατες. Κάποτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξείδια του, ἀναποδογυρίσθηκε τὸ ἅρμα του, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθῃ ἐκεῖνος τίποτε. Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο ἐτρομοκράτησε τόσο πολὺ τὸ μεγάλο κατακτητή, ὥστε ἀπὸ τότε δὲν τολμοῦσε νὰ ξανανεβῇ σὲ ἅρμα, ἂν προηγουμένως δὲν ἀπήγγελλε τρεῖς φορὲς μιὰ ἀκατάληπτη προσευχὴ ἀπὸ παράξενες καβαλιστικὲς λέξεις.

Ὁ Νέρων, κάθε βράδυ προτοῦ πλαγιάσῃ, ἐτοποθετοῦσε ἐπάνω στὸ στῆθος του ἕνα φύλο ἀπὸ μολύβι, γιατὶ ἐπίστευε ὅτι αὐτὸ συντελοῦσε νὰ διατηρῆται ἡ φωνή του σὲ καλὴ κατάστασι. Καὶ ὁ Νέρων ποὺ εἶχε πρώτης τάξεως φωνὴ τενόρου, φρόντιζε γιὰ τὴν διατήρησί της ἐξαιρετικά.

Ὁ Ἑρρῖκος ὁ 4ος, ὁ εὐφυέστατος καὶ πνευματώδης ἐκεῖνος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἔτρεμε κυριολεκτικῶς τὸν ἀριθμὸ 13 καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς. Τὴν ἴδια δεισιδαιμονία εἶχε καὶ ὁ γυιός του Λουδοβῖκος 13ος.

Ὁ Ἑρρῖκος 4ος εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη δεισιδαιμονία. Ὡς γνωστόν, ἦταν μανιώδης κυνηγός. Κάθε φορὰ λοιπὸν ποὺ στὸ κυνῆγι ἔβλεπε ἕνα ζαρκάδι κι' ἑτοιμαζόταν νὰ τὸ κυνηγήσῃ, σταματοῦσε ἀμέσως τὸ ἄλογό του, ἔβγαζε τὸ καπέλλο του κι' ἐσταυροκοπιόταν προτοῦ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ ζώου.

***

Καὶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, ἡ τραγικὴ βασίλισσα, ἦταν σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ προληπτικὴ καὶ πίστευε ὅτι διάφορα περιστατικὰ ἀσήμαντα ἦταν οἰωνοὶ ποὺ προανήγγελαν μεγάλα δυστυχήματα. Ἡ κυρία Καμπὰν διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο περιστατικό: Κάποια μέρα ἡ Βασίλισσα καθόταν στὸ καλλυντήριό της μαζὶ μὲ τὶς κυρίες τῶν Τιμῶν της καὶ διηγόταν διάφορα γεγονότα τῆς ἡμέρας, ὅταν ἔσβυσε ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα κεριὰ ποὺ ἦταν τοποθετημένα ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς τουαλέττας. Ἡ κυρία Καμπὰν σηκώθηκε καὶ τὸ ἄναψε. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσι της, ὅταν ξαφνικὰ ἔσβυσαν καὶ τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο κερί. Τότε ἡ Μαρία Ἀντουανέττα σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς κυρίας Καμπὰν τῆς εἶπε μὲ μιὰ ἔκφρασι τρόμου: «Ἡ δυστυχία κάνει τὸν ἄνθρωπο προληπτικό. Ἂν τυχὸν σβύσῃ καὶ τὸ τέταρτο κερὶ ὅπως τὰ ἄλλα, τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ εἶνε προάγγελος κάποιας μεγάλης δυστυχίας. Κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ βγάλῃ τὴν ἰδέα αὐτή». Μόλις ἡ Βασίλισσα τελείωσε τὴν φράσι της, ἡ κυρίες τῶν Τιμῶν γύρισαν καὶ κατάπληκτες εἶδαν ὅτι καὶ τὸ τέταρτο κερὶ ἔσβυσε ξαφνικά. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ Μαρία Ἀντουανέττα δὲν εἶχε ἄδικο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦλθε εἴδησις ὅτι ὁ πρωτότοκος γυιός της, ὁ μεγαλείτερος ἀδελφὸς τοῦ μυστηριώδους Λουδοβίκου 17, εἶχε πεθάνει ξαφνικὰ στὸ Μεντόν, ὅπου ἔμενε λόγῳ τῆς κλονισμένης ὑγείας του.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ κακουργοδικεῖον:

Ὁ Πρόεδρος πρὸς ἕνα μάρτυρα κομψευόμενο.

— Μάρτυς, γνωρίζετε τὸν κατηγορούμενον;

— Ἆ! ὄχι, δὲν ἔχω τὴν τιμήν!...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΠΙΛΕ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὴ χώρα τῶν αἰωνίων πάγων. Ἡ Σπιτσβέργη μιὰ χώρα τῶν παραμυθιῶν κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε ὁ Νόμπιλε. Ἡ πρωτεύουσα καὶ οἱ θησαυροὶ τῆς Σπιτσβέργης. Ἡ ἰδεώδης διαμονὴ τῶν κυριῶν. Τὰ θαύματα τοῦ φωτός. Ἡ γοητεία τοῦ πάγου. Ἡ ἡμέρα ποὺ δὲν τελειώνει, κλπ.

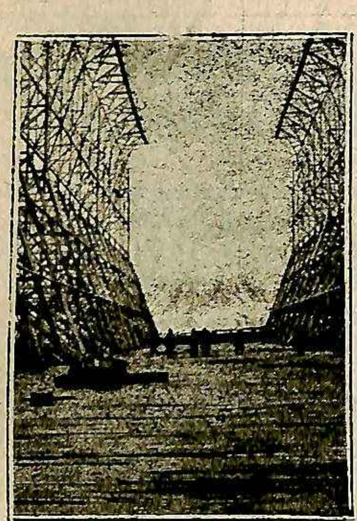
Τὸ μεγάλο ὑπόστεγο ὅπου ἐφυλάσσετο τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ἀμοῦνδσεν καὶ ἡ «Ἰτάλια» τοῦ Νόμπιλε.

Ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἡ προσοχὴ βρίσκεται τὸν τελευταῖο καιρὸ συγκεντρωμένη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ μακρυνὰ σημεῖα τῆς γῆς μας, στὸ σημεῖο ἀπ' τὸ ὁποῖο οἱ τολμηροὶ ἐξερευνηταὶ τῶν παγωμένων ἐκτάσεων ξεκίνησαν ν' ἀνακαλύψουν τὸν Πόλο. Καὶ τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶνε ἡ μακρυνὴ νῆσος τοῦ βορείου παγωμένου ὠκεανοῦ, ἡ Σπιτσβέργη, τὸ ὁρμητήριον τοῦ Νόμπιλε καὶ τοῦ ἀεροπλοίου «Ἰταλια».

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ ὅσους διαβάζουν στὶς ἐφημερίδες τὶς δραματικὲς περιγραφὲς τῶν περιπετειῶν τοῦ Νόμπιλε, θὰ νομίζουν ὅτι ἡ Σπιτσβέργη δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὸν βόρειον Πόλο παρ' ὅσον, ἐπάνω κάτω ἀπέχει ἡ Ἀθήνα ἀπὸ τὴν Αἴγινα ἢ τὸ πολὺ-πολὺ ἀπὸ τὶς Σπέτσες. Ἐπίσης θὰ φαντάζωνται τὴ Σπιτοβέργη ὡς ἕνα μέρος ὅπου βασιλεύει τὸ αἰώνιο σκότος καὶ οἱ πάγοι, ὅπου οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ μποροῦν οὔτε νὰ μιλήσουν γιατὶ θὰ παγώνουν τὰ λόγια τους στὸν ἀέρα καὶ ὅπου θὰ ἐπικρατῇ ἡ ἀπέραντη ἐρημία κι' ἡ θανάσιμη σιωπὴ τῶν παγωμένων ἐκτάσεων.

Ὅποιος φαντάζεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κάνει μεγάλο λάθος. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, πόσο νομίζετε ὅτι ἀπέχει ἡ Σπιτσβέργη ἀπὸ τὸν Βόρειον Πόλο ; Ὅσο τὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἢ τὸ Βερολῖνον ἀπὸ τὴν Μόσχα παρακαλῶ. Δηλαδὴ σχεδὸν τὸ μῆκος τῆς μισῆς Εὐρώπης. Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε ἀστεία καὶ μάλιστα σὲ πολλοὺς δὲν θὰ φανῇ παράδοξο πῶς διάλεξε ὁ Νόμπιλε ὡς ὁρμητήριό του ἕνα μέρος ποὺ βρίσκεται τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου του. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κι' οὔτε μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἀλλοιῶς. Γιατὶ ἡ Σπιτσβέργη εἶνε ἡ μόνη κατοικουμένη γῆ ποὺ βρίσκεται πλησιέστερα πρὸς τὸν Πόλο. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Πόλου δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο παρὰ οἱ αἰώνιοι πάγοι.

Κατοικεῖται λοιπὸν ἡ Σπιτσβέργη ; Καὶ βέβαια κατοικεῖται, ἀλλὰ εἶνε καὶ μιὰ χώρα ὀνειρωδῶς ὡραία. Κατὰ τὸ καλοκαῖρι μάλιστα θυμίζει σ' ὅποιον τὴν βλέπει τὶς φανταστικὲς χῶρες τῶν παραμυθιῶν καὶ τῶν ὀνείρων μας, ἀπομονωμένη καθὼς εἶνε μέσα στὴν ἀχανῆ πολικὴ θάλασσα μὲ ἐπιβλητικὴ μεγαλοπρέπεια, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ ἀντανακλᾶται ἐπάνω στοὺς πάγους—ποὺ γίνεται ἔτσι πιὸ δυνατὸ καὶ παίρνει ὅλους τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ οὐράνιου τόξου περιτριγυρισμένη ἀπὸ πάγους, ἀπὸ σκοπέλους καὶ σχηματισμένη ὅλο ἀπὸ ψηλὰ κι' ἀπότομα βουνὰ γεμάτα παγετῶνες. Ἡ ἀτμόσφαιρά της εἶνε τόσο καθαρὴ (ὅταν εἶνε καλὸς ὁ καιρὸς) καὶ ἐλαφρὰ ὥστε διακρίνει κανεὶς καὶ τὶς μικρότερες λεπτομέρειες τῆς κορυφῆς ἑνὸς μακρυνοῦ βουνοῦ, σὰν νὰ βρισκόταν ἀπ' αὐτὸ σὲ ἀπόστασι ὀλίγων μέτρων.

Οἱ «μόνιμοι» κάτοικοι τῆς Σπιτσβέργης εἶνε οἱ κυνηγοὶ τῶν γουναρικῶν ποὺ κατοικοῦν στὰ «φιὸρδ» της καὶ μένουν ἐκεῖ καὶ τὸν χειμῶνα. Ἡ μοναξιὰ ἔχει κάνει τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἐντελῶς ἀλλοιώτικους ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶνε σιωπηλοί, μελαγχολικοὶ καὶ σκυθρωποί. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν περάσει πέντε κι' ἕξη ὁλόκληρα χρόνια μονάχοι μὲς στὴν ἄγρια ἐκείνη φύσι καὶ δὲν ἔχουν πειὰ καμμιὰ ὄρεξι νὰ γυρίσουν κοντὰ στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ σιωπηλὴ φύσις τοῦ Πόλου ἐξασκεῖ ἐπάνω τους μιὰ παράδοξη γοητεία καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ φύγουν. Πολλοὶ ἀπ' ὅσους γυρίζουν πίσω στὴν πατρίδα τους τὴν Νορβηγία ἢ τὴν Σουηδία, παρ' ὅλο, ποὺ μὲ τὰ κυνήγια τους ἔχουν μαζέψει ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ περάσουν μιὰ ἐντελῶς ἄνετη ζωή, καταλαμβάνονται ἀπὸ νοσταλγία κ' ἐπιστρέφουν πάλι στὴν Σπιτσβέργη. Εἶνε ἀδύνατον νὰ συνειθίσουν στὴν πολυθόρυβη ζωὴ τῶν πόλεων. Ὁ δυνατὸς μαγνήτης τῆς χώρας τῆς Σιωπῆς τοὺς τραβάει μὲ δύναμι τόση ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀντισταθοῦν...

Δὲν συχνάζουν ὅμως μόνον οἱ κυνηγοὶ τῶν γουναρικῶν στὴν Σπιτσβέργη. Πηγαίνουν κάθε χρόνο κι' ἄλλοι κυνηγοὶ ποὺ σκοτώνουν φῶκες καὶ ταράνδους καὶ λευκὲς ἀρκοῦδες. Μόλις ὅμως προβάλλει τὸ φθινόπωρο, γυρίζουν πάλι ἀμέσως κατὰ τὸν νοτιᾶ. Πρὸ ἐτῶν μάλιστα πήγαιναν στὴν Σπιτσβέργη καὶ πολλοὶ φαλαινοθῆραι, ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ οἱ φάλαινες ἐχάθηκαν σχεδὸν ἀπὸ τὸν Βόρειο παγωμένο ὠκεανό, πρέπει κανεὶς νὰ πάῃ νὰ τὶς ζητήσῃ στὸν Νότιο Πόλο.

Ὁ πολιτισμὸς ποὺ ἔχει ἁπλώσει τὰ δίχτυα του παντοῦ, δὲν σεβάστηκε οὔτε τὴν ἐπιβλητικὴ ἠρεμία τῆς Σπιτσβέργης. Οἱ κρυμμένοι της θησαυροί, τὰ μεταλλεῖα τοῦ σιδήρου, τοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ γρανίτου καὶ τὰ πλούσια ἀνθρακοῦχα κοιτάσματα ποὺ βρέθηκαν μέσα στὰ σπλάχνα της, προσείλκυσαν ἐκεῖ πλῆθος ἐργατικοῦ κόσμου. Ἔτσι μάλιστα χτίστηκε στὸ νησὶ αὐτὸ καὶ μιὰ πόλις, μιὰ πόλις ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μερικὰ ξύλινα σπίτια, ἀπὸ κάμποσες παράγκες, ἀπὸ ἕνα ψωμάδικο καὶ ἕνα μαγαζί. Γιατὶ τὸ Κίγκσμπαιη ἡ «πρωτεύουσα» τῆς Σπιτσβέργης, σὰν ἀληθινὴ πρωτεύουσα πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα μαγαζὶ ποὺ σ' αὐτὸ νὰ βρίσκῃ κανεὶς ὅ,τι χρειάζεται ἐκεῖ πέρα. Καὶ μιὰ καὶ στὸ Κίγκσμπαιη ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς 200 300 ἀρσενικοὺς κατοίκους βρίσκονται καὶ καμμιὰ τριανταριὰ γυναῖκες, τὸ μαγαζί, ποὺ ἀποτελεῖ, σὰν νὰ ποῦμε, τὸ κέντρον τῆς πόλεως κάνει χρυσὲς δουλειές. Γιατὶ οἱ γυναῖκες πάντα θὰ βροῦνε κάτι νὰ ψωνίσουν, ἀκόμα καὶ στὸν Βόρειο Πόλο. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ «μαγαζὶ» αὐτὸ ὑπάρχει στὸ Κίγκσμπαιη κι' ἕνα μικρὸ νοσοκομεῖο καὶ ἕνας σταθμὸς ἀσυρμάτου.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δίνει πραγματικὴ ζωὴ στὴν πόλι κι' ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο κέντρο τῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων, εἶνε δυὸ μεγάλα μεταλλεῖα, τὸ ἕνα σιδήρου καὶ τὸ ἄλλο ἄνθρακος. Αὐτὰ ἐργάζονται διαρκῶς, νύχτα καὶ ἡμέρα. Χωρὶς διακοπὴ κυκλοφοροῦν τὰ βαγονέττα φέρνοντας τὸ μαῦρο τους φορτίο στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὸ ἀδειάζουν στὰ φορτηγὰ βαγόνια τοῦ σιδηροδρόμου ποὺ κι' αὐτὰ τὸ μεταφέρουν στὸ λιμάνι, ὅπου τὸ παραλαμβάνουν ἀμέσως τὰ πελώρια φορτηγὰ βαπόρια.

Οἱ ἄνθρωποι οὔτε κουράζονται οὔτε νυστάζουν τὸ καλοκαῖρι στὴν Σπιτσβέργη. Γιατὶ ὁ ἥλιος ἐκεῖ βρίσκεται διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, τὰ πάντα εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ φῶς καὶ ἡ νύχτα ἔχει μεταβληθεῖ σὲ ἡμέρα. Στὴν ἀρχὴ κανεὶς ζαλίζεται ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη ἡμέρα καὶ χάνει ἐντελῶς τὸν «μπούσουλα». Τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ πεινάῃ κανένας καὶ βρίσκει ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ φάῃ γιὰ μεσημέρι, ἀνακαλύπτει ὅτι εἶνε ἐννέα τὸ βράδυ καὶ στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα πηγαίνει νὰ χορέψῃ. Γιατὶ ἡ μανία τοῦ χοροῦ ἔχει φθάσει ὡς τὶς πολικὲς χῶρες καὶ στὴν Σπιτσβέργη γίνονται πολλὲς διασκεδάσεις κατὰ τὸ καλοκαῖρι. Ὅσο κι' ἂν εἶνε σκληρὴ ἡ ἐργασία τῆς ἡμέρας, ἡ διασκέδασις ξεκουράζει. Ὅσο δὲ γιὰ τὶς κυρίες ποὺ ζοῦν στὸ Κίγκσμπαιη, αὐτὲς πολιορκοῦνται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς καὶ τοὺς καβαλιέρους τους. Καὶ ἐπειδὴ ἀποτελοῦν τὸ ἕνα δέκατο μονάχα τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ κανένας δὲν κυττάζει ἂν εἶνε ὤμορφες ἢ ἄσχημες, νέες ἢ γρηές.

Ἡ Σπιτσβέργη, τὸ καλοκαῖρι εἶνε ἕνα θαυμάσιο σανατόριο. Ὁ ἀέρας εἶνε καθαρός, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε μικρόβιο. Ἀρρώστειες δὲν ὑπάρχουν διόλου. Ἐκεῖ μπορεῖ κάθε ἄνθρωπος κουρασμένος ἀπὸ τὴν τύρβη τῶν μεγαλουπόλεων νὰ ἀναπαύσῃ τὰ τσακισμένα νεῦρα του, ἀρκεῖ νὰ κάνῃ πέντε-ἕξ βδομάδες μὲς στὴν ἐρημιά της.

Καμμιὰ χώρα τοῦ κόσμου δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν ἐξωτικὴ ὠμορφιὰ τῆς Σπιτσβέργης ὅταν τὴν

φωτίζει ὁ ἥλιος τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ οὐρανὸς εἶνε γαλανός, ἡ ἀτμόσφαιρα καθαρή, ἡ θάλασσα ἤρεμη καθρεπτίζει τὰ χιονοσκέπαστα βουνά. Τέτοιος πλοῦτος χρωμάτων κυριαρχεῖ ποὺ ζαλίζεται κανεὶς νὰ τὰ βλέπῃ. Καὶ τόσο πιὸ μαγευτικὰ γίνονται τὰ χρώματα ὅταν ὁ ἥλιος χαμηλώνει, χαμηλώνει καὶ φαίνεται πῶς θὰ βουλιάξῃ μὲς στὴ θάλασσα κι' ὕστερα ἀμέσως μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἀρχίζει πάλι νὰ ὑψώνεται καὶ νὰ λάμπῃ. Τότε ἡ ἀτμόσφαιρα ποὺ εἶχε γίνει πράσινη γίνεται πάλι γαλανή, οἱ κορυφὲς τῶν βουνῶν φωτίζονται καὶ ἡ καινούργια ἡμέρα ἔχει ἀρχίσει. Ἔτσι οἱ ἡμέρες διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, χωρὶς καμμιὰ διακοπὴ κι' ἡ φύσις φαίνεται σὰν ν' ἀναπαύεται μιὰ στιγμὴ μόνον τὰ μεσάνυχτα κι' ἔπειτα ξυπνάει πάλι μὲ καινούργια δύναμι ἀπὸ ἕναν ὕπνο ποὺ ἐκράτησε μονάχα λίγα δευτερόλεπτα.

Τὸ καλοκαῖρι πηγαίνουν στὴν Σπιτσβέργη πλῆθος περιηγητῶν καὶ ἐκδρομέων ἀπὸ τὴν Νορβηγία καὶ τὴν Σουηδία μέσα σὲ θαυμάσια ὑπερωκεάνεια. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶνε στενὰ συνδεδεμένος μὲ τὸν ἥλιο. Μόλις ἀρχίζει τὸ φθινόπωρο κι' ὁ ἥλιος θερμαίνει ὁλοένα καὶ λιγώτερο καὶ τὸ λυκόφως διαρκεῖ ὁλοένα περισσότερο τότε ἡ παραμυθένια ζωὴ τῆς Σπιτσβέργης παύει. Ὁ ἄνθρωπος ξαναγίνεται πάλι ἄνθρωπος, ἀπὸ πηλὸ φτιασμένος.

Τότε ἀρχίζουν, ὅσοι μποροῦν, νὰ φεύγουν κατὰ τὸ νοτιᾶ. Ὅσο πλησιάζει ἡ νύχτα τοῦ χειμῶνος τόσο πιὸ πολλοὶ φεύγουν. Γιατὶ μόνον οἱ πολὺ δυνατοὶ χαρακτῆρες μποροῦν νὰ ἀνθέξουν σὲ μιὰ νύχτα ποὺ κρατάει μισὸ χρόνο. Μόλις ὅμως ξαναγυρίσῃ τὸ καλοκαῖρι τότε γυρίζουν πάλι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἡ Σπιτσβέργη, ἡ μακρυνὴ χώρα τῆς ἄκρης τῆς γῆς, ξαναγίνεται μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ εὐτυχέστερες χῶρες τοῦ κόσμου.

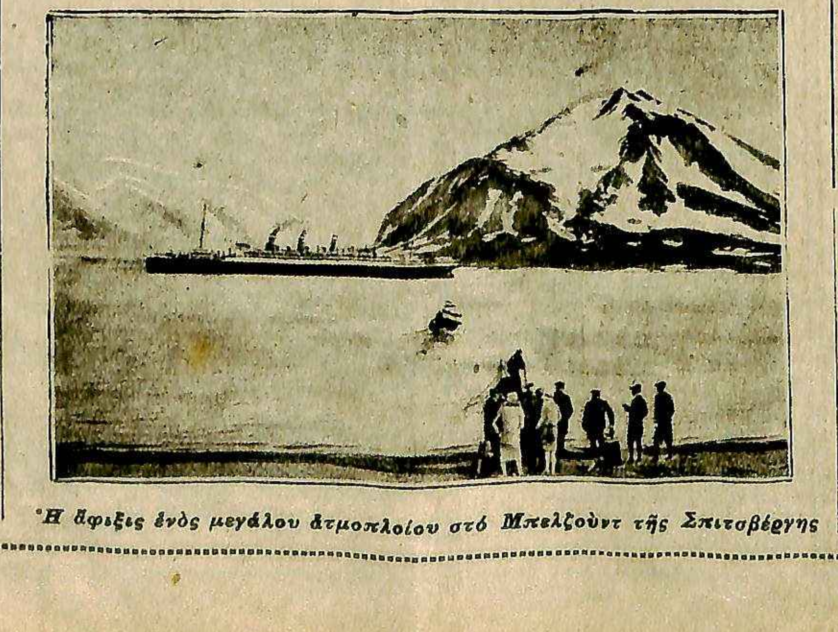
Ἡ ἄφιξις ἑνὸς μεγάλου ἀτμοπλοίου στὸ Μπελζοὺντ τῆς Σπιτσβέργης

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΗΘΙΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Μία ἀπὸ τὶς γνωστότερες Παρισινὲς ἠθοποιοὺς τοῦ ἐλαφροῦ γαλλικοῦ θεάτρου, δὲν φορεῖ, ὅταν βγαίνῃ στὴ σκηνή, παρὰ ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ μπριλλάντια. Κάποιος γνωστός της, μιὰ μέρα, κάνοντάς της παρατήρηση γιὰ τὴν συνήθειά της αὐτή, τῆς εἶπε :

— Γιατὶ δὲν φορεῖς κι' ἐσύ, ὅπως ὅλες οἱ συνάδελφοί σου, ψεύτικες πέτρες ;.. Τὸ κοινὸν εἶνε ἀδύνατον νὰ τὶς ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὴν πλατεία...

— Τὸ ξέρω, ἀπήντησεν ἡ ἠθοποιός. Γιὰ νὰ φορέσω ὅμως ψεύτικα κοσμήματα πρέπει προηγουμένως νά... τἀγοράσω !... Καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ ξοδευθῶ !...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ Ἢ ΤΕΡΑΤΑ ;

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΠΑΧΥΣΑΡΚΟΙ

Ὁ Λουδοβῖκος 15ος καὶ οἱ δυὸ παχεῖς δοῦκες. Ἕνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο τοῦ Σουΐφτ. Ἕνα παιδὶ ἡλικίας 10 ἐτῶν ποὺ ζύγιζε 315 λίτρες. Τί ἔτρωγε καὶ τί ἔπινε ἕνας περίφημος παχύσαρκος. Τί χωροῦσαν τὰ παντελόνια ἑνὸς παχυσάρκου. Μιὰ χαμένη μαχαιριά. Τὸ πάθημα μιᾶς γουρούνας. Παχύσαρκες γυναῖκες, κλπ.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ παχεῖς ἢ ὑπερβολικὰ ἀδύνατοι, ἀποτελοῦσαν πάντοτε στόχο γενικῆς περιεργείας καὶ σατύρας.

Στὴν Αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου ὑπῆρχαν δυὸ εὐπατρίδαι, ποὺ συναγωνίζοντο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὴν πολυσαρκία : ὁ δοὺξ ντὲ Βιβὸν καὶ ὁ ἐξάδελφός του δοὺξ ντ' Ὠμόν.

Μιὰ μέρα ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἀστειευόμενος μὲ τὸν πρῶτο ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ παχύτερος ἀπ' τὸν δοῦκα ντ' Ὠμόν.

— Καὶ ὅλα αὐτά, προσέθηκε ὁ βασιλεύς, τὰ παθαίνεις γιατὶ δὲν κάνεις ἀρκετὲς σωματικὲς ἀσκήσεις.

— Τί λέτε, Μεγαλειότατε ; ἀποκρίθηκε ὁ ντὲ Βιβόν, ποὺ κοντὰ στὰ ἄλλα ἦταν εὐθύμου χαρακτῆρος καὶ εὐφυολόγος. Ἐγὼ δὲν κάνω σωματικὲς ἀσκήσεις ; Δὲν περνάει μέρα ποὺ νὰ μὴν κάνω τρεῖς τουλάχιστον βόλτες γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ ἐξαδέλφου μου ντ' Ὠμόν. Λίγο τὸ ἔχετε αὐτό ;...

⁂

Ὁ Σίδνεϋ Σμὶθ, τὸν ὁποῖο οἱ Ἄγγλοι θεωροῦν ὡς τὸν μεγαλείτερο χιουμοριστή τους μετὰ τὸν Σουΐφτ, εἶδε μιὰ μέρα στὸν δρόμο μιὰ τρομερὰ παχειὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ κάποιος φίλος του. Τὸ πάχος τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦταν τόσο ὑπερβολικὸ ὥστε ὁ Σμὶθ ἐφώναξε : «Νὰ τὴν παντρευθῇ ; Νὰ τὴν παντρευθῇ ! Θέλετε νὰ πῆτε νὰ παντρευθῇ ἕνα ποσοστὸν τοῦ ὄγκου της, γιατὶ ὁλόκληρη δὲν μπορεῖ νὰ τὴν παντρευθῇ ! Δὲν εἶνε δυνατόν ! Ἂν τὴν παντρευθῇ ὁλόκληρη θὰ καταγγελθῇ ὄχι ἐπὶ διγαμία, ἀλλὰ ἐπὶ πολυγαμία. Θὰ ἀντιδράσουν στὸν γάμο του καὶ οἱ γείτονες καὶ οἱ δικασταὶ γιατὶ αὐτὴ ἔχει σῶμα ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸ μοιράσῃ καὶ νὰ προμηθεύσῃ νυφάδες σὲ μιὰ ὁλόκληρη συνοικία ! Νὰ τὴν παντρευθῇ ἕνας μόνον ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατὸν γιατὶ μὲ αὐτὴν μπορεῖτε νὰ ἱδρύσητε μιὰ ὁλόκληρη ἀποικία, νὰ συγκροτήστε μιὰ ὁλόκληρη συνέλευσι. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ κάνετε τὸν πρωϊνὸν περίπατό σας γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα της, ὑπὸ τὸν ὅρον ἐννοεῖται νὰ εἶσθε ὑγιής, νὰ ἔχετε γερὰ πόδια καὶ πρὸ πάντων νὰ ὑπάρχουν καὶ πάγκοι γιὰ ν' ἀναπαύεσθε κάθε τόσο».

Ὁ διάσημος ἰατρὸς Ντεμπάϋ ἀναφέρει ὅτι κάποτε στὴν Ἰατρικὴ Σχολὴ τῶν Παρισίων παρουσίασαν ἕνα μικρὸ παιδάκι ἡλικίας 4 ἐτῶν ποὺ ζύγιζε 104 λίτρες, καὶ τὸ ὁποῖο πέθανε ἀπὸ πολυσαρκία σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν ἀφοῦ ἔφθασε τὸ καταπληκτικὸ βάρος τῶν 315 λιτρῶν.

Πρὸ ἐτῶν στὴν κομητεία Λίνκολν τῆς Ἀγγλίας πέθανε κάποιος ἔμπορος ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν πολυσαρκία του καὶ ὁ ὁποῖος ζύγιζε, οὔτε πολλὰ οὔτε λίγα, 583 λίτρες ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔτρωγε κάθε μέρα 18 λίτρες κρέας καὶ ἔπινε 10 λίτρες μπύρα. Τὸ σῶμα του—καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν ἡ κοιλιά του—εἶχε περιφέρεια δέκα ἀγγλικῶν ποδῶν.

Ὁ παχύτερος ἄνθρωπος τῆς Ἀγγλίας πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἦταν κάποιος Τ. Σπόνερ ποὺ πέθανε στὴν ἐπαρχία Γουῶργουϊκ, σὲ ἡλικία 57 ἐτῶν. Λίγο πρὸ τοῦ θανάτου του τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἦταν 665 λίτρες. Τὸ πλάτος του ἦταν 4 1)2 ἀγγλικὰ πόδια, δηλαδὴ ἐνάμισυ μέτρο. Ἀλλὰ πρὸ πάντων τὰ πόδια του ἦταν σὲ ἀφάνταστον βαθμὸ χονδρά. Οἱ ὑπηρέται του μιὰ μέρα ἐστοιχημάτισαν μὲ μερικοὺς ξένους ὅτι τὰ παντελόνια τοῦ κυρίου των μποροῦσαν νὰ χωρέσουν μέσα τρία ἑκατόλιτρα στάρι καὶ ἐκέρδισαν τὸ στοίχημα.

Κάποτε ὁ Ἄδερσον δυὸ χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του, στὴν ἐμποροπανήγυρι λογομάχησε μὲ κάποιον ἔμπορο, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του καὶ τοῦ τὸ ἔχωσε μέσα στὴν κοιλιά. Καὶ ὅμως ἡ μαχαιριὰ ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ ἦταν θανάσιμη γιὰ ἕναν ἄλλον—γιατὶ τὸ μαχαῖρι ἦταν μήκους ἓξ δακτύλων—δὲν ἔκανε παρὰ μιὰ τρύπα στὸ πάχος ποὺ ἐπροστάτευε τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου τέρατος.

Ὁ Ἱσπανὸς στρατηγὸς Κιάπιν Βιτέλις ποὺ ἦταν διάσημος γιά... τὴν πολυσαρκία του, ζύγιζε 720 λίτρες. Ὅλα τὰ ἄλογα στὰ ὁποῖα καβαλλίκευε ὁ ὀγκώδης αὐτὸς στρατηγὸς ἔσκαζαν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του. Γι' αὐτὸ καὶ ἔστελνε ἐπίτηδες ἀνθρώπους στὴν Ἀραβία γιὰ νὰ τοῦ φέρνουν εὔρωστα ἄλογα κατάλληλα γι' αὐτόν. Κάποτε ἀρρώστησε πολὺ καὶ οἱ γιατροὶ τὸν ὑπέβαλαν σὲ μακρὰ δίαιτα. Ἀποτελέσματα τῆς διαίτης ἐκείνης, ποὺ κράτησε μῆνες ὁλόκληρους, ἦταν ν' ἀδυνατήσῃ τόσο πολὺ ὁ στρατηγὸς καὶ νὰ ἐλαττωθοῦν αἱ διαστάσεις τῆς κοιλιᾶς του σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε τὸ δέρμα τῆς κοιλιᾶς του ἔπεφτε πρὸς τὰ κάτω, σὰν ποδιά, καὶ ἔφθανε ὡς τὰ γόνατά του. Τὴν μοναδικὴ ἐκείνη ποδιὰ ὁ στρατηγὸς τὴν ἐτύλιγε γύρω στὴν μέση του καὶ τὴν ἔδενε πίσω στὰ νεφρά του.

Ἀλλὰ ὁ πιὸ πολύσαρκος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἦταν κάποιος Χόπκινς ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τῆς Οὐαλλίας, ὁ ὁποῖος ζύγιζε 990 λίτρες, ἐχρειαζόταν δὲ εἰδικὴ μεγάλη ζυγαριὰ γιὰ νὰ τὸν ζυγίσουν. Ὁ Χόπκινς ἐθεωρεῖτο φαινόμενον καὶ κάποτε τὸν πῆγαν στὸ Λονδῖνο καὶ τὸν περιέφεραν σ' ὅλη τὴν πόλι ξαπλωμένον σ' ἕνα κάρρο ποὺ τὸ ἔσερναν τέσσερα βώδια. Μιὰ μέρα ὁ Χόπκινς ἐνῶ καθόταν στὸν κῆπο κάποιου φίλου του ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Ἀλλὰ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, γλύστρησε καὶ ἔπεσε ἐπάνω σὲ μιὰ γουροῦνα ποὺ βύζαινε δέκα γουρουνόπουλα : Ἡ δυστυχισμένη γουροῦνα ἔσκασε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Χόπκινς τὰ δὲ γουρουνόπουλά της εἶχαν ζουλιχθῆ σὰν ρέγκες μέσα στὸ βαρέλι. Γιὰ νὰ τὸν σηκώσουν ἔπειτα ἀπὸ τὸ πέσιμο ἐκεῖνο χρειάσθηκαν δεκαπέντε ἄνθρωποι.

Στὶς γυναῖκες, ἡ πολυσαρκία εἶνε σπανιώτερη. Καμμία γυναῖκα δὲν ἔφθασε ποτὲ τὸ βάρος τῶν ἀνωτέρω τεράτων.

Ὁ διάσημος ἄγγλος ἰατρὸς Σὸρτ ἀναφέρει μιὰ νεαρὰ πολύσαρκη γυναῖκα ποὺ πέθανε σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν καὶ ἡ ὁποία ζύγιζε 500 λίτρες. Στὸ ἰατρικὸ περιοδικὸ «Journal de Medecine Continèe» ἐξιστορεῖται ἡ βιογραφία κάποιας Μαρίας Κλὰϊκ, ἡ ὁποία πέθανε σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν καὶ ζύγιζε 421 λίτρες.

Τὸ 1819 ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὸ Παρίσι κάποια Φρειδερίκα Ἄχρενς, ἡ ὁποία ζύγιζε 450 λίτρες.

Τέλος ὁ Ντεμπάϋ ἀναφέρει ὅτι στὸν Τσεσμὲ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας συνάντησε κάποια Ἑλληνίδα ποὺ ζύγιζε 637 λίτρες καὶ ποὺ ἦταν ἡ παχύτερη γυναῖκα τῆς ὑφηλίου.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Μεταξὺ δύο ταμιῶν :

— Πῶς ἔγινες ἔτσι παχύς ;

— Ἀπὸ τὰς καταχρήσεις !

— Τί λὲς ἀδελφέ, ἀπὸ τὰς καταχρήσεις ἐπάχυνες ;

— Ναί, ἀπὸ τὰς καταχρήσεις ποὺ κάνω... στὸ ταμεῖο !

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἕκαστον.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΔΕΚΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ εἶνε ὡραία ἐπειδὴ εἶνε 21 ἐτῶν. Τὸ βούτυρο ἐξαφανίζει τὶς ρυτίδες. Πάγος στὸ πρόσωπο καὶ λάδι ἀντὶ γιὰ καλλυντικὴ κρέμα. Τὰ αὐγά, ἡ καλύτερη καλλυντικὴ ἀλοιφή. Καὶ μιὰ συνταγὴ ποὺ ἀφορᾶ τοὺς ζαχαροπλάστες. Γυμναστικὴ καὶ λίγο φαγητό. Ἡ θαυματουργὸς μέθοδος τοῦ Κουέ. «Γίνομαι ὁλοένα ὡραιότερη».

Ἡ Ἄννι Μέβες ποὺ μεταχειρίζεται ὡς κρέμα τοῦ προσώπου της κροκὸν αὐγοῦ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα γερμανικὰ περιοδικὰ ρώτησε τελευταῖα τὶς γνωστότερες καὶ ὡραιότερες Γερμανίδεςκαλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ θεάτρου μὲ τί τρόπο διατηροῦν τὴν καλλονή τους, ἔχουν τὸ δέρμα τους πάντοτε δροσερό, τὸ σῶμα τους κομψὸ καὶ νεανικό. Οἱ ἀπαντήσεις ποὺ ἔδωσαν ἀξίζουν νὰ γίνουν γνωστὲς κι' ἀπὸ τὶς φιλάρεσκες ὁμοφύλους των τῆς Ἑλλάδος καὶ γι' αὐτὸ μεταφέρουμε ἐδῶ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

Ἡ ***Λίλιαν Χάρβεϋ***, ἡ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τῆς «Ἁγνῆς Σουζάννας» καὶ τόσων ἄλλων κωμῳδιῶν τοῦ κινηματογράφου ποὺ παίχθηκαν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι: «Τὸ πρωῒ πλένω τὸ πρόσωπό μου μ' ἕνα καλλυντικὸ ὑγρὸ καὶ ἔπειτα βάζω ἐπάνω ἕνα πανὶ μὲ πάγο. Στὸ τέλος βάζω ἀρκετὴ πούδρα. Κολυμβῶ καὶ πηγαίνω ἱππασία. Ὕστερα ἀπὸ κάθε φαγητό, κοιμᾶμαι ἐπὶ ἕνα τέταρτο. Μέσα στὸ λουτρό μου ρίχνω βελόνες ἀπὸ πεῦκα. Μ' ἀρέσει νὰ κάνω ἡλιοθεραπεία. Δὲν καπνίζω ἐπειδὴ τὸ κάπνισμα κιτρινίζει τὸ δέρμα, πίνω ὅμως πολὺ γάλα γιατὶ αὐτὸ κάνει τὸ δέρμα λευκότερο. Προτιμῶ τὰ φαγητὰ ποὺ δὲν ἔχουν πολλὰ λίπη, ὄχι ἀπὸ ἰδιοτροπία ἀλλὰ ἐπειδὴ παχαίνουν, χωρὶς νὰ τονώνουν. Μολαταῦτα τρώω πολὺ βούτυρο γιατὶ αὐτὸ ἐξαφανίζει τὶς ρυτίδες. Ὁ κυριώτερος ἰατρὸς τῆς καλλονῆς μου εἶναι ὁ θαυμάσιος δικηγόρος ποὺ ἔχω γιὰ τὶς ὑποθέσεις μου. Αὐτὸς ἔχει ἀναλάβει νὰ ἐκτελῇ ὅλες μου τὶς ὑποθέσεις καὶ νὰ μοῦ κρύβῃ κάθε τι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ στενοχωρήσῃ. Μαζὶ μ' αὐτὸ ποὺ ὄχι μόνον διατηρεῖ τὴν καλλονή μου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγεία μου καὶ τὴν καλή μου διάθεσι, τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ὡραῖος εἶνε ἕνα ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸ ἀπέκτησαν ἢ θὰ τὸ ἀποκτήσουν μιὰ μέρα: Νὰ εἶνε κανεὶς εἰκοσιενὸς ἐτῶν».

Ἡ ***Τζέννυ Τζοῦγκο***, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες Γερμανίδες πρωταγωνίστριες ἀπήντησε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν κάνω τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν καλλονή μου. Τὸ πρωῒ βάζω ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ θερμὲς κομπρέσσες στὸ πρόσωπό μου κι' ἔπειτα τὸ περνῶ ὁλόκληρο μ' ἕνα κομμάτι πάγο. Τὸ βράδυ ἀλείφω τὸ πρόσωπο μὲ ἀρκετὸ λάδι κι' ἔτσι τὸ καθαρίζω ἀπ' ὅλες τὶς σκόνες καὶ τὶς ποῦδρες καὶ τὸ ἀνακουφίζω ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Δὲν κοιμοῦμαι οὔτε πολύ, οὔτε λίγο, δὲν τρώω οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, κάνω λίγο μασσάζ καὶ ὅσο γιὰ τὴν κίνησι, γι' αὐτὴν φροντίζει ὁ κινηματογράφος. Κι' ἕνα ἄλλο πολὺ σπουδαῖο: Συντελεῖ πολὺ στὴν καλλονὴ ὅταν μιὰ γυναίκα ἀκούει ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ τῆς λένε ὅτι ἔγινε ἀκόμη ὡραιότερη».

Ἡ ***Καρόλα Νέερ***, μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες καλλιτέχνιδες τῆς γερμανικῆς κωμῳδίας ἀπάντησε:

«Τὸ μυστικό μου δὲν εἶνε μυστικό. Γιὰ τὰ μαλλιά μου μεταχειρίζομαι ὠμὰ αὐγά, γιὰ τὸ μέτωπο πάχος, γιὰ τὰ μάτια κρύο νερὸ καὶ γιὰ τὸ πρόσωπο πάγο. Τὸ σῶμα χρειάζεται γυμναστική. Τὰ πόδια χρειάζονται κίνησι. Τὸ στομάχι χρειάζεται ψωμί, φροῦτα, καὶ λίγο κρέας. Ἡ καρδιὰ χρειάζεται ἀγάπη. Δὲν πίνω καθόλου οἰνοπνεύματα μόνον ποῦ καὶ ποῦ ἕνα ποτῆρι σαμπάνια. Δὲν καπνίζω παρὰ ἕνα τσιγάρο τὴν ἑβδομάδα».

Διαφορετικὴ εἶνε ἡ ἀπάντησις τῆς ἠθοποιοῦ ***Μαρίας Βέστ***.

«Γιὰ τὸ δέρμα μου μεταχειρίζομαι χυμὸ ἀξάνης ἀπὸ ἐκτίμησι πρὸς τὸ Μεξικό. Τὰ κορίτσια τοῦ Μεξικοῦ θεωροῦν τὸ φάρμακο αὐτὸ ὡς μοναδικό. Τὰ μαλλιά μου, τὰ ὁποῖα σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε φυσικὰ ξανθά, τὰ λούζω συχνὰ μὲ σαποῦνι τῆς κουζίνας γιὰ νὰ τοὺς διατηρήσω τὸ χρυσωπό τους χρῶμα. Γιὰ τὰ νεῦρα μου, γιὰ τὴν δροσερότητά μου, γιὰ τὴν κομψότητάμου δὲν μεταχειρίζομαι κανένα ἄλλο μέσον παρὰ ὕπνο, ὕπνο καὶ πάλι ὕπνο κι' ὅταν μπορῶ κοιμᾶμαι ἀκόμη κι' ὅταν εἶμαι ξύπνια».

Ἡ Λὶλ Ντάγκοβερ ἐφαρμόζει τὴν μέθοδο τοῦ Κουέ.

Ἡ ***Γκρέτε Μούχαϊμ***, λέει:

«Τὸ σῶμα μου, τὸ πρόσωπό μου, τὴν νεότητά μου δὲν τὴν διατηρῶ παρὰ παίζοντας καθημερινῶς (ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων) ἀπὸ τὶς 8 τὸ πρωῒ ὥς τὶς ὀκτὼ τὸ βράδυ στὸν κινηματογράφο, κι' ἀπὸ τὶς ὀκτὼ ὥς τὶς ἕνδεκα στὸ θέατρο. Ὅταν ἔχω ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸ πλένω τὰ μαλλιά μου μὲ χαμομῆλι».

Νὰ τώρα τί ἀπάντησι ἔδωσε καὶ ἡ ***Ντάγκυτ Σέρβαες***. «Μόλις αἰσθανθῶ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ κούρασι ἀφίνω χωρὶς δισταγμὸ ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ εὐχάριστη συντροφιὰ καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Τίποτε δὲ βλάπτει περισσότερο τὸ δέρμα καὶ τὴνδροσερότητα τῆς ἐμφανίσεως ἀπὸ τὸ νὰ κάθεται κανεὶς ξύπνιος ἐνῶ ἔχει ἀρχίσει νὰ κουράζεται. Αὐτὴ βέβαια εἶνε μιὰ παληὰ κοινὴ συμβουλὴ ποὺ τὴν ἔχουμε ἀκούσει ἀπὸ τὶς γιαγιάδες μας, ἀλλὰ ποὺ πολὺ ἄδικα δὲν τὴνλαμβάνουμε ὑπ' ὄψιν μας. Τὸ καλύτερο ὅμως καὶ τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ μέσον γιὰ νὰ διατηρῶ τὴν καλλονή μου εἶνε καὶ μένει ἕνα: Τὸ πρωΐ, τὸ μεσημέρι, τὸ ἀπόγευμα, τὸ βράδυ καὶ τὴ νύχτα νὰ γελῶ πάντοτε καὶ νὰ εἶμαι εὔθυμη. Ἀκόμα καὶ μία φορὰ τὴν ἡμέρα (καὶ ἰδίως τὶς πρωϊνὲς ὧρες) ἂν χάσω τὴν εὐθυμία μου τότε εἶμαι ὅλη τὴν ἡμέρα ἄκεφη καὶ οἱ συνέπειες τῆς ἀκεφιᾶς εἶνε καταφανεῖς στὸ πρόσωπό μου. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο λοιπὸν δὲν μὲ βλέπει κανεὶς παρὰ πάντοτε γελαστὴ καὶ χαρούμενη».

Ἡ Μαρία Σόλβεγκ ἀλείφει τὸ πρόσωπό της μὲ ἀφρόκρεμα.

Ἡ ὡραιοτάτη πρωταγωνίστρια ***Μαρία Σόλβεγκ*** ἔχει μιὰ ἐντελῶς πρωτότυπη μέθοδο.

«Τὸ «πρωΐ», βάζω πρῶτα ἕνα λεπτὸ στρῶμα ἀπὸ ἀσπράδι αὐγοῦ στὸ πρόσωπο καὶ τὸ φυσάω ἕως ὅτου στεγνώσει. Ὕστερα πάνω ἀπ' αὐτὸ βάζω ἕνα ἄλλο στρῶμα. Σὲ ἀρκετὴ ὥρα ξεπλένω ὅλα αὐτὰ μὲ ἀφρόκρεμα. Ἔτσι ἀποκτᾷ τὸ πρόσωπο ἕνα καθαρό, ὑγιεινὸ καὶ φρέσκο χρῶμα. Κάθε μέρα πέρνω ἕνα σύντομο λουτρὸ μπαίνοντας δυὸ φορὲς μέσα σὲ πολὺ θερμὸ νερὸ καὶ δυὸ φορὲς πάλι μέσα σὲ πολὺ κρύο. Ἔτσι τὸ σῶμα μου ἀποκτᾷ ὑγιὲς καὶ στιλπνὸ δέρμα. Κάθε πρωῒ περπατῶ ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα μὲ τὰ χέρια καὶ ἔπειτα μὲ τὶς μύτες τῶν νυχιῶν. Γιὰ νὰ πηγαίνω μὲ ρυθμὸ χρησιμοποιῶ κάθε θόρυβο ποὺ γίνεται στὸ σπίτι καὶ ἰδίως τὸ τόσο ἐνοχλητικὸ ἀλλὰ θαυμάσιο γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ χτύπημα τῶν χαλιῶν. Κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ δὲν ἔχουν ἰδέαν χοροῦ ἅμα γυμνασθοῦν μισὸ χρόνο θὰ φανοῦν αὐτὲς οἱ τόσο πολύπλοκες ἀσκήσεις εὐκολώτατες. Περιποιοῦμαι ἐπίσης καὶ τὰ φρύδια μου, ἀλείφοντάς τα τακτικὰ πρῶτα μὲ συμπεπυκνωμένο γάλα κι' ὕστερα σφουγγίζοντάς τα μὲ ἁγνὸ λάδι τῆς σαλάτας».

Ἡ ξανθὴ ***Καίτη Χάακ*** ἐξέθεσε ὡς ἑξῆς τὸ μυστικὸ τῆς καλλονῆς της.

«Χειμῶνα, καλοκαῖρι, ἡμέρα καὶ νύχτα δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀφίνω τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ καὶ ν' ἀναπνέω καθαρὸν ἀέρα. Προτοῦ νὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ (ὅσο πιὸ νωρίς, τόσο πιὸ καλά), βάζω βαζελίνη σὲ κάθε πόρο τοῦ σώματός μου. Τὸ πρωῒ πάλι ποὺ θὰ ξυπνήσω κάνω ἐντελῶς ἁπλὲς καὶ κοινὲς γυμναστικὲς ἀσκήσεις,— πάνω τὰ χεράκια, κάτω τὰ χεράκια—κτλ. Ἔπειτα κάνω ψυχρὸ ντοὺς ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα. Μισῶ τὰ θερμὰ λουτρά, βρίσκω ὅτι βλάπτουν. Ὕστερα πηγαίνω στὸ τραπέζι ὅπου ὑπάρχει καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα ἐκτὸς ἀπὸ γλυκά, οἰνοπνευματώδη καὶ καφφέ. Καὶ μ' αὐτὸ τὸ πρωϊνὸ πρόγευμα βάζω τελεία καὶ παῦλα στὸ φαγητὸ ὥς τὸ ἄλλο πρωΐ. Τὸ μεσημέρι δὲν τρώω παρὰ μιὰ μπουκιὰ στὰ πεταχτὰ καὶ τὸ βράδυ λίγα φροῦτα. Τὰ μαλλιά μου τὰ περιποιοῦμαι μὲ ἰδιαίτερη φροντίδα. Τὸ πρωῒ τὰ τρίβω μὲ ἕνα ἰδιαίτερο φάρμακο ποὺ ἔχει μέσα καθαρὸ οἰνόπνευμα χωρὶς καμμιὰ λιπαρὰ οὐσία καὶ τὸ βράδυ χρησιμοποιῶ τὴν ἴδια μέθοδο, μόνον ποὺ ἡ συνταγὴ αὐτὴ τὴν φορὰ ἔχει καὶ λίπος. Ἀποφεύγω ὅσο τὸ δυνατὸν νὰ πλένω τὰ μαλλιά μου μὲ νερό. Αὐτὸ θὰ σᾶς φανῇ ἀδύνατο κι' ὅμως δὲν θὰ φανῇ δύσκολο παρὰ μόνον στὶς ἀρχές. Ὅταν ὅμως κανεὶς ἀρχίσῃ μιὰ φορὰ νὰ καθαρίζῃ τὰ μαλλιά του μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὕστερα δὲν θὰ χρησιμοποιῇ παρὰ τὴν μέθοδο αὐτὴ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ πρὸς μεγάλη του ὠφέλεια.

Νὰ καὶ ἡ καλλωπιστικὴ μέθοδος τῆς ***Ἄννι Ντέβις***. «Τὸ πρωῒ ἀνακατεύω τὸν κροκὸ ἑνὸς αὐγοῦ μὲ μιὰ κουταλιὰ λάδι καὶ μὲ τὸ μῖγμα αὐτὸ ἀλείφω τὸ πρόσωπό μου. Τ' ἀφίνω ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ κι' ἔπειτα καθαρίζω τὸ πρόσωπο μὲ χαμομῆλι. Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε ἄφθαστη.

Ἔπειτα χρησιμοποιῶ τὸν κροκὸ τεσσάρων αὐγῶν ἀνακατεμμένο μὲ λεμόνι. Αὐτὸ ἀντικαθιστᾷ κάθε σαποῦνι γιὰ νὰ καθαρίζω τὰ μαλλιά μου. Τὰ τρίβω δυνατὰ μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα κι' ὕστερα τὰ ξεπλένω μὲ ξῦδι. Κάθε ἑκατὸ ὧρες κάνω ἕνα καφτὸ μπάνιο, ἀλλὰ τόσο καφτὸ ὥστε μόλις νὰ μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Ἂν ἀρχίσῃ καὶ χλιαραίνει τὸ νερὸ ἀμέσως ρίχνω καφτὸ μέσα, ἀλλοιώτικα δὲν γίνεται τίποτε. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ βγαίνω ἀπὸ τὸ μπάνιο κι' ὅπως ἀχνίζω ἀκόμη, ρίχνω ἀπὸ ἐπάνω τὸ μπουρνοῦζι μου κι' ἔτσι, καταλαβαίνετε, τυλιγμένη στὸ μπουρνοῦζι, χώνομαι γρήγορα στὸ κρεββάτι μου καὶ μένω ἐκεῖ ἕως ὅτου νὰ στεγνώσω ἐντελῶς. Ἐπίσης κάθε ἑκατὸ ὧρες παίζω μπὸξ μὲ μιὰ μπάλλα βάρους τριῶν ὀκάδων ἐπὶ μιὰ ὥρα τουλάχιστον κι' ὕστερα πηδῶ μὲ τὸ σχοινάκι. Κάνετέ το καὶ σεῖς καὶ θὰ καταλάβετε τί κερδίζω ἀπ' αὐτό.

Ὅτι μοῦ φαίνεται χαλασμένο, τὸ καταπολεμῶ μὲ λάδι. Σκασμένα χέρια: λάδι! Σκληρὸ δέρμα: λάδι! Προτοῦ νὰ πάω ἐκδρομὴ μὲ τ' αὐτοκίνητο: λάδι! Κάθε βράδυ κάνω μασσὰζ στὸ μέτωπο μιὰ φορὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μιὰ πρὸς τὰ κάτω ***καὶ μὲ τί;*** Μὲ λάδι!»

Καὶ τελευταῖα ἔρχεται ἡ γνωστοτάτη μας ***Λὶλ Ντάγκοβερ***, τῆς ὁποίας ἡ θεραπευτικὴ μέθοδος εἶνε ἡ ἁπλουστέρα ἀπ' ὅλες.

«Ζήτω ὁ Κουέ! λέει ἡ ὡραία πρωταγωνίστρια. Μόνον αὐτὸς κρατεῖ κανέναν νέον, ὡραῖο, δροσερὸ καὶ χαριτωμένο. Μ' αὐτόν, δι' αὐτοῦ καὶ σύμφωνα μ' αὐτὸν κατορθώνει κανεὶς ὅ,τι θέλει. Ἀρκεῖ νὰ λέῃ κανεὶς τριάντα φορὲς τὸ πρωῒ καὶ ἄλλες τριάντα τὸ βράδυ μὲ πεποίθησι: «Κάθε μέρα γίνομαι καὶ πιὸ ὡραία», καὶ σὲ τρεῖς μῆνες θὰ τὸ πιστέψῃ πρῶτα ὁ ἴδιος κι' ὕστερα θὰ γίνῃ στ' ἀλήθεια ὡραιότερος. Τώρα πρόκειται νὰ παίξω σὲ μιὰ ταινία τὸν ρόλο τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπὸ βδομάδες λοιπὸν λέω διαρκῶς: «Ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα ἡ μύτη μου γίνεται πιὸ κλασσική». Σὲ τρεῖς βδομάδες τὸ ἀργότερο θὰ εἶνε πραγματικῶς».

***

Αὐτὰ λοιπὸν ἀπήντησαν οἱ καλλονὲς τῆς Γερμανίας.

Τί συμπέρασμα βγαίνει ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τους;

Ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὰ καλλυντικὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ περισσότερες θὰ ἰδοῦμε ὅτι τὰ πιὸ ἐν χρήσει εἶνε ὁ πάγος, τὸ λάδι καὶ τὰ αὐγά, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ξενοιασιά. Καμμιὰ κρέμμα, κανένα φτιασίδι, τίποτε ἀπ' τὰ πολύπλοκα φάρμακα ποὺ βάζουν ἡ περισσότερες στὸ πρόσωπό τους καὶ τὸ καταστρέφουν. Ὅλο ἁπλᾶ καὶ ἁγνὰ πράγματα. Τὸ ζήτημα μόνον εἶνε κατὰ πόσον ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ ἐφαρμοσθοῦν. Γιατὶ ἂν κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες ἀναγνώστριές μας ἀποφασίσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὴν τὴν μέθοδο, ὁ μὲν πάγος, τὸ λάδι, καὶ τ' αὐγὰ θὰ φθάσουν σὲ δυσθεώρητα ὕψη γιατὶ μιὰ καὶ θὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς καλλυντικὰ φάρμακα θ' ἀρχίσουν νὰ θεωροῦνται εἴδη πολυτελείας, οἱ δὲ ἀτυχεῖς σύζυγοι θ' ἀναγκασθοῦν ν' αὐτοκτονήσουν. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καθημερινὲς μαγιονέζες ποὺ θὰ κατασκευάζουν τὰ τρυφερά των ἥμισυ καθημερινῶς γιὰ τὸ πρόσωπό τους, θὰ παραμελοῦν ἐντελῶς καὶ τὸ σπίτι τους καὶ τὰ παιδιά τους καὶ ὅλα, γιατὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους παράγοντας τῆς καλλονῆς εἶνε ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κάθε φροντίδα.

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ... ΦΕΙΔΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΚΙΓΚ

Ὁ «βασιλεὺς τῶν φειδιῶν». 50.000 φείδια μέσα σὲ μιὰ ἀγροικία. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ μίστερ Κίγκ. Τὸ κυνῆγι τῶν φειδιῶν. Μιὰ εἰδικότης τῶν Μεξικανῶν. Πῶς τρέφονται ἀναγκαστικῶς τὰ φείδια. Πῶς προλαμβάνονται οἱ δηλητηριάσεις, κλπ.

Στὴν μικρὴ ἀμερικανικὴ πόλι Μπρόουνσβιλλ, κοντὰ στὴν μεθόριο τοῦ Μεξικοῦ, ὑπάρχει τὸ πιὸ παράξενο θηριοτροφεῖοτοῦ κόσμου ἡ «φειδούπολις», ὅπως τὸ λένε οἱ Ἀμερικανοί. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἀπεράντου ἀγροκατοικίας εἰδικῶς διασκευασμένης, στὴν ὁποία διατηροῦνται, οὔτε πολλά, οὔτε λίγα, 50.000 φείδια ὅλων τῶν κατηγοριῶν, ἀπὸ τοὺς κροταλίες, τοὺς κόμπρα, τοὺς πύθωνες, καὶ τοὺς βόας ἕως τοὺς δράκους τῆς Κίνας καὶ τὰ τερατώδη φείδια τῶν Ἰνδιῶν.

Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ στὸ εἶδος του θηριοτροφεῖο εἶνε ἰδιοκτησία ἑνὸς Ἀμερικανοῦ τοῦ μίστερ W. A. King ποὺ εἶνε γνωστὸς περισσότερο μὲ τὸν τίτλο (ὁ Βασιλεὺς τῶν Φειδιῶν).

Ὅλοι οἱ ζωολογικοὶ κῆποι στὸν μίστερ Κίγκ ἀπευθύνονται ὅταν θέλουν νὰ προμηθευθοῦν φείδια.

Ὁ μίστερ Κίγκ θὰ ἦταν μόλις δεκαπέντε χρόνων, ὅταν τὸ 1893 ἔφυγε ἀπ' τὸ πατρικό του σπίτι καὶ πῆγε στὸ Σικάγο ὅπου προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος σ' ἕνα μεγάλο ἱπποδρόμιο.

Ἐκεῖ, σιγὰ-σιγὰ ἐξασκήθηκε μὲ τὰ διάφορα θηρία. Στὸ τέλος ὅμως ἄρχισε νὰ ἀσχολῆται μόνο μὲ τὰ φείδια, γιὰ τὰ ὁποῖα αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴ συμπάθεια, ἰδιαιτέρως δὲ μὲ τοὺς κροταλίες. Ἔτσι ἔγινε δαμαστὴς φειδιῶν καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ κατὰ τὸ 1902 ἵδρυσε στὰ περίχωρα τοῦ Μπρόουνσβιλλ τὸ παράξενο φειδοτροφεῖο του, στὸ ὁποῖο ἄρχισε νὰ μαζεύῃ κάθε εἴδους φείδια καὶ ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἐξελίχθηκε σὲ μιὰ πραγματικὴ φειδούπολι.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας πέρασαν ἀπὸ τὴν φειδούπολι τοῦ μίστερ Κίγκ περίπου 800.000 φείδια. Σ' ἕνα ἔτος μόνον, τὸ 1921 τὸ οἰκοτροφεῖο του ἐστέγασε καὶ ἀνάθρεψε 61.000 φείδια.

Ὁ μεγαλείτερος ἀριθμὸς τῶν τρομερῶν οἰκοτρόφων τοῦ μίστερ Κίγκ προέρχονται ἀπὸ τὰ παρθένα δάση καὶ ἀπὸ τὶς πυκνὲς καὶ ἀπέραντες ζοῦγκλες ποὺ ἐκτείνονται κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων τοῦ μεγάλου ἀμερικανικοῦ ποταμοῦ Ρίο Γκράντε. Τὰ κυνηγοῦν οἱ Μεξικανοὶ στρατιῶται τῶν παραμεθορίων φυλακίων καὶ πληρώνονται ἀρκετὰ καλὰ γι' αὐτό, γιατὶ ἕνα κιλὸ ζωντανῶν φειδιῶν ἀξίζει 50-80 δραχμές. Καὶ ὡς γνωστὸν ὑπάρχουν φείδια ποὺ ζυγίζουν 5 καὶ δέκα κιλὰ τὸ καθένα.

Οἱ Μεξικανοὶ εἶνε ἐπιδεξιότατοι στὸ κυνῆγι τῶν φειδιῶν. Ὁ συνηθέστερος τρόπος ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ τὰ πιάνουν εἶνε ἁπλός, πρωτόγονος, καὶ ὑπερβολικὰ ἐπικίνδυνος. Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦν ἕνα μπαστουνάκι ἢ ἕνα κομμάτι ὕφασμα μὲ τὸ ὁποῖο ἀπασχολοῦν τὴν προσοχὴ τοῦ φειδιοῦ ἐνῶ συγχρόνως σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προσοχὴ πλησιάζουν τὸ ἄλλο, τὸ ἐλεύθερο χέρι τους, πρὸς τὸν λαιμὸ τοῦ φειδιοῦ. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν τὸ χέρι τους πλησιάσῃ ἀρκετά, μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι τὸ ἁρπάζουν ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ τὸ σφίγγουν δυνατά.

Ἄλλοι πάλι κυνηγοὶ φειδιῶν χρησιμοποιοῦν ἕνα μακρὺ μπαστοῦνι, τοῦ ὁποίου ἡ μιὰ ἄκρη εἶνε διχαλωτή. Πλησιάζουν σιγὰ-σιγὰ τὸ φεῖδι καὶ τὸ χτυποῦν μὲ τὴν διχαλωτὴ ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ ἡ ὁποία τὸ τρυπάει, καταδικάζοντας ἔτσι σὲ ἀκινησία τὸν λαιμὸ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ, τὸ ὁποῖο κινεῖται ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερωθῇ ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους τυλίγει τὸ σῶμα του στὸ μπαστοῦνι. Ὁ κυνηγὸς τότε ἀνοίγει ἕνα εἰδικὸ σακοῦλι μὲ τὸ ὁποῖο εἶνε ἐφωδιασμένος, ρίχνει τὸ φεῖδι μέσα, φορτώνεται τὸ σακοῦλι στὸν ὦμο του καὶ ἔπειτα δρόμο γιὰ τὴν φειδούπολι, ὅπου ὁ μίστερ Κίγκ εἶνε πάντοτε πρόθυμος ν' ἀγοράσῃ ὁποιοδήποτε φεῖδι σύμφωνα μὲ τὴν διατίμησι ποὺ ἔχει ὁρίσει ὁ ἴδιος.

Τὸ ὡραιότερο καὶ σπανιώτερο φεῖδι ἀπὸ τοὺς οἰκοτρόφους τοῦ Βασιλέως τῶν Φειδιῶν εἶνε ἕνα εἶδος κροταλίου ποὺ ἔχει μῆκος περίπου 4 μέτρων καὶ περιφέρεια κορμοῦ 40 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἐννοεῖται ὅτι τὰ φείδια δὲν μένουν καὶ πολὺν καιρὸ στὸ οἰκοτροφεῖο τοῦ μίστερ Κίγκ. Διαρκῶς γίνονται ἀποστολὲς σ' ὅλους τοὺς ζωολογικοὺς κήπους καὶ τὰ ζωολογικὰ ἐργαστήρια τοῦ κόσμου.

Ἕνα θέαμα ἀξιοπερίεργο στὸ οἰκοτροφεῖο τοῦ Κίγκ εἶνε τὰ γεύματα τῶν φειδιῶν ποὺ προορίζονται γιὰ ταξεῖδι καὶ μάλιστα μακρυνό. Τὰ τροφοδοτοῦν ἀναγκαστικῶς γιὰ νὰ μὴ πεινάσουν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ταξειδιοῦ. Στὸ ἕνα μέρος τοῦ τραπεζιοῦ τοποθετοῦν ἕναν τρίφτη κρέατος στὸ στόμιο τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μιὰ κάνουλα μήκους ἀρκετῶν ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, χώνουν τὴν κάνουλα ἐκείνη στὸ στόμα τοῦ φειδιοῦ ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδεύσῃ, ἔπειτα βάζουν μέσ' στὸν τρίφτη κρέας τὸ ὁποῖο μεταβαλλόμενο σὲ κιμὰ μπαίνει μέσ' στὸ σῶμα τοῦ φειδιοῦ, ποὺ εἰδικοὶ ὑπάλληλοι τὸ κρατοῦν σφιχτὰ σὲ ἀκινησία. Ἔτσι, ἀναλόγως τῆς διαρκείας τοῦ ταξειδιοῦ, μπαίνει ἀνάλογη ποσότης κρέατος μέσα στὸ σῶμα τοῦ... ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος ὅταν τελειώσῃ τὸ γεῦμα κάθεται ἀναγκαστικῶς ἥσυχος ἀπὸ τὸ φούσκωμα. Τότε τοποθετεῖται σ' ἕνα πανέρι κλειστὸ τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ πλευρὰ εἶνε σκεπασμένα προσεκτικὰ μὲ μάλλινο ὕφασμα.

Καὶ τώρα θὰ ρωτήσῃ κανεὶς: Οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τῶν φειδιῶν δὲν δαγκάνουν τὸν ἀφέντη τους; Γιατὶ ὄχι;

Ὁ μίστερ Κίγκ ἔχει δαγκωθῇ πάρα πολλὲς φορὲς ἀπὸ τοὺς οἰκοτρόφους του καὶ πάντοτε κάνει μόνος του τὴν θεραπεία τῶν τραυμάτων του. Μόλις τὸν δαγκώσῃ ἕνα φεῖδι, ὁ μίστερ Κίγκ μ' ἕνα κοφτερὸ καὶ ἀπολυμασμένο μαχαῖρι, κόβει βαθειὰ τὸ κρέας του στὸ μέρος τῆς πληγῆς κι' ἔπειτα τὴν πιέζει ὥστε νὰ βγῇ ἔξω τὸ δηλητήριο ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Ἔπειτα τὴν πλένει μὲ περμαγκανάτ ποτάσσας διαλυμένο μέσα σὲ ζεστὸ νερό, κι' ἔτσι προλαμβάνει τὶς δηλητηριάσεις τῶν οἰκοτρόφων του.

ΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΡΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶχαν περάσει τρεῖς μῆνες μ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ζωή, ὅταν μιὰ ἡμέρα ἦρθαν νὰ τὸν συλλάβουν μὲ διαταγὴ τοῦ μεγάλου Βεζύρη. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ γλέντια του ὡμίλησε μὲ ἀσέβεια γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν πιστῶν. Μάταια διαμαρτυρήθηκε ὅτι δὲν τοῦ ξέφυγε ποτὲ ὁ παραμικρὸς λόγος ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ θίξῃ τὸν καλίφη. Τὸν ἐπῆγαν στὴ φυλακή.

Δυὸ αὐλικοὶ ποὺ ἦσαν μυστικοὶ του ἐχθροὶ εἶχαν ἐπινοήσῃ αὐτὴ τὴ συκοφαντία γιὰ νὰ τὸν ἀφανίσουν, εὑρῆκαν ψευδομάρτυρες καὶ ὁ βεζύρης διέταξε τὴ σύλληψί του. Τὴν ἴδια ἡμέρα διέταξαν τὴ δήμευσι τῆς περιουσίας του καὶ ὅσο γι' αὐτὸν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες θὰ τοῦ ἔκοβαν τὸ κεφάλι μὲ μιὰ λαιμητόμο ποὺ θὰ τὴν ἔστηναν ἀπέναντι στὸ παλάτι τοῦ καλίφη.

Ὁ δεσμοφύλακας τῆς φυλακῆς, ποὺ τὸν εἶχαν, ἐπῆγε τὴ νύχτα στὸ κελί του καὶ ἀφοῦ τοῦ τὰ ἀνήγγειλε ὅλα αὐτὰ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη Ἀβδεραχμάν, εἶμαι κατασυγκινημένος γιὰ τὶς δυστυχίες σας. Καὶ ἔχω τόσες ὑποχρεώσεις ἀπέναντί σας, ὥστε δὲν θὰ ἤμουν καλὸς ἄνθρωπος ἂν δὲν σᾶς βοηθοῦσα. Μὲ ἔχετε εὐεργετήσῃ ἀρκετὲς φορὲς καὶ νὰ ποὺ μοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Ἀποφάσισα νὰ σᾶς διευκολύνω νὰ δραπετεύσετε. Θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγετε καὶ νὰ σωθῆτε ἀπὸ τὴ θανάτωσι ποὺ σᾶς περιμένει.

……

Ὁ Ἀβδεραχμὰν γεμάτος χαρὰ εὐχαρίστησε τὸν καλὸ ἐκεῖνο ἄνθρωπο γιὰ τὴ γενναιότητά του καὶ συλλογιζόμενος τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ δεσμοφύλακας ποὺ θὰ τὸν ἐλευθέρωνε τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἐσκεφθήκατε ὅτι σώζοντας τὴ δική μου ζωὴ ἐκθέτετε τὴ δική σας ; Δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ τῶν γενναίων σας αἰσθημάτων. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ χαθῆτε γιὰ μένα.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε γι' αὐτό, εἶπε ὁ δεσμοφύλακας. Πέστε μου μόνο ἂν εἶσαστε ἔνοχος ἢ ἀθῶος. Ἐμιλήσατε πράγματι μὲ ἀσέβεια γιὰ τὸν καλίφη ; Μὴ μοῦ κρύψετε τίποτα. Μ' ἐνδιαφέρει νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, εἶπε ὁ ἔμπορος, ὅτι ποτὲ δὲν εἶπα τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸν καλίφη. Πάντα μιλοῦσα μὲ σεβασμὸ γι' αὐτόν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἶπε ὁ δεσμοφύλακας, ξέρω τί θὰ κάμω. Ἂν εἴσαστε ἔνοχος θἄφευγα μαζί σας. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν εἶσθε, θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ μεταχειρισθῶ κάθε μέσον γιὰ ν' ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά σας.

Ὁ Ἀβδεραχμὰν τὸν εὐχαρίστησε πάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή. Κατέφυγε σ' ἕνα φίλο του κι' ἐκεῖνος τὸν ἔκρυψε σ' ἕνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου ἦταν σὲ κάθε ἀσφάλεια.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βεζύρης μόλις ἔμαθε τὴν δραπέτευσι τοῦ καταδίκου ἔστειλε νὰ τοῦ φέρουν τὸν δεσμοφύλακα καὶ μόλις ἐκεῖνος ἐπῆγε, τοῦ εἶπε.

— Ἄθλιε, ἔτσι κάνεις τὸ καθῆκον σου ; Ἄφησες νὰ φύγῃ ἕνας ἐγκληματίας ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν φυλᾷς, ἢ μᾶλλον ἐσὺ ὁ ἴδιος τὸν ἐλευθέρωσες. Ἂν δὲν τὸν ξαναβρῇς σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, θὰ ὑποστῇς τὴν τύχη ποὺ διέφυγε ἐκεῖνος.

— Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ δεσμοφύλακας, δὲν ἀρνοῦμαι νὰ σκοτωθῶ ἐγὼ γιὰ κεῖνον. Σᾶς τὸ ὁμολογῶ, ὅτι τὸν ἔσωσα. Δὲν μποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ νὰ θανατωθῇ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τοῦ ἄνοιξα τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς καὶ τὸν συνεβούλευσα νὰ φύγῃ. Σᾶς ἐξομολογοῦμαι τὸ παράπτωμά μου καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ πληρώσω μὲ τὸ θάνατο ποὺ εἴχατε προετοιμάσῃ γιὰ τὸν τιμιώτερο ἄνθρωπο τῆς Βαγδάτης καὶ τολμῶ νὰ εἰπῶ γιὰ τὸν ἀθωώτερο.

— Καὶ τί ἀπόδειξι ἔχεις τῆς ἀθωότητός του ; τὸν ἐρώτησε ὁ Βεζύρης.

— Τὴν ὁμολογία ποὺ μοῦ ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ δεσμοφύλακας. Ὁ Ἀβδεραχμὰν δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ πῇ ψέμματα. Ἀλλὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἐξοχώτατε, νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἐσεῖς ἐπιστέψατε πολὺ εὔκολα ὅσα σᾶς εἶπαν ἐναντίον του. Γνωρίζετε τοὺς κατηγόρους τοῦ νέου ἐμπόρου ; Ἔχετε τόση ἐμπιστοσύνη σ' αὐτοὺς ὥστε νὰ τοὺς πιστέψετε μόνο γιατὶ σᾶς τὸ εἶπαν ; Μήπως αὐτοὶ εἶνε κρυφοὶ ἐχθροὶ τοῦ κατηγορουμένου ; Εἶσθε βέβαιος ἂν ὁ φθόνος καὶ τὸ μῖσος δὲν τοὺς ὥπλισαν ἐναντίον του ; Προσέξετε μήπως ἐδώσατε πίστη σὲ συκοφάντες καὶ μήπως κάμετε νὰ χυθῇ τὸ αἷμα ἀθώου γιὰ τὸ ὁποῖο θ' ἀναγκασθῆτε μιὰ μέρα νὰ λογοδοτήσετε.

Αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ὁ δεσμοφύλακας τὰ εἶπε σὲ σταθερὸ τόνο, ἐξέπληξαν τὸ Βεζύρη καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ σκεφθῇ. Εἶπε νὰ φυλακίσουν τὸν δεσμοφύλακα μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, καὶ ἀποφάσισε νὰ μὴν παραλείψῃ τίποτα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ἂν οἱ κατήγοροι τοῦ ἐμπόρου ἦσαν ἄνθρωποι καλῆς πίστεως ἢ ὄχι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶχε διατάξῃ νὰ δημεύσουν τὴν περιουσία του καὶ νὰ κατεδαφίσουν τὸ σπίτι του δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἀμέσως πὼς ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀπόφασί του. Διέταξε μόνον τὸν κατῆ ν' ἀναζητήσῃ τὸν Ἀβδεραχμὰν στὰ περίχωρα τῆς Βαγδάτης.

Ἐνῶ τὸ καταδιωκτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ κατῆ ἐγύριζε στὴν ἐξοχὴ ψάχνοντας γιὰ τὸ δραπέτη, ἐκεῖνος μὲ τὸ φόβο ὅτι μπορεῖ νὰ τὸν ἀνακάλυπαν ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Μουσούλη.

— Ἐκεῖ, ἐσκέφθηκε, θὰ ἔχω ἄσυλο σίγουρο. Ὁ Ναζιραντολέ, ὅταν μὲ ἰδῇ στὴν αὐλή του θὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὴν ἀτυχία μου.

Κι' ἐνῶ οἱ στρατιῶτες κουρασμένοι ἀπὸ τὶς μάταιες ἀναζητήσεις ξαναγύριζαν στὴ Βαγδάτη, ὁ Ἀβδεραχμὰν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ φίλου του καὶ μ' ἕνα ὡραῖο ἄλογο ποὺ τοῦ ἔδωσε ἐκεῖνος ἐτράβηξε γιὰ τὴ Μουσούλη.

Ὁ Ἀβδεραχμὰν ἐπήγαινε τόσο γρήγορα, ὥστε ἔφθασε στὴ Μουσούλη σὲ λίγες ἡμέρες. Κατέβηκε στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο, ὅπου ἄφησε τὸ ἄλογό του καὶ ὕστερα ἐπῆγε στὸ παλάτι.

Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ βασιληᾶ τὸν ἀναγνώρισαν.

— Νὰ ὁ ξένος, εἶπαν, ποὺ ὁ μονάρχης μας τὸν ἀγαπάει τόσο πολύ. Καλῶς ἦρθε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἡ φήμη πὼς ἦρθε κυκλοφόρησε σ' ὅλο τὸ παλάτι, κι' ἔφθασε καὶ στὴν ἀκοὴ τοῦ Ναζιραντολέ. Ἀμέσως ὁ βασιληᾶς ἐκάλεσε τὸ θησαυροφύλακά του καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

— Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὸν Ἀβδεραχμὰν καὶ δόστε του ἐκ μέρους μου διακόσια φλωριά. Πέστε του νὰ ἐμπορευθῇ μ' αὐτὰ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ ἕξη μῆνες.

Ὁ θησαυροφύλακας ἐξετέλεσε ἀμέσως τὴ διαταγὴ καὶ ὁ Βαγδατινὸς ἔμεινε κατάπληκτος. Δὲν ἐπερίμενε τέτοιου εἴδους ὑποδοχή.

— Ἔτσι ὑποδέχεται, εἶπε ὁ βασιληᾶς τῆς Μουσούλης, ἕνα φίλο του ποὺ δὲν παρέλειψε τίποτα γιὰ νὰ τοῦ φερθῇ σὰν πραγματικὸς φίλος ; Μήπως ἔκαμα κάτι ποὺ τὸν δυσαρέστησε ; Ἐκολακευόμουν νὰ πιστεύω πὼς εἶχε γιὰ μένα τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔτρεφα ἐγὼ γι' αὐτὸν καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα μὲ παρηγοροῦσε γιὰ ὅλες μου τὶς δυστυχίες.

— Μὴν ἀπογοητεύεσθε, τοῦ ἀπάντησεν ὁ θησαυροφύλακας. Ὁ βασιληᾶς σᾶς ἀγαπᾷ πάντοτε, καὶ ἂν δὲν σᾶς δέχεται καλύτερα, θὰ ἔχῃ τοὺς λόγους του.

Ὁ Βαγδατινὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο του, μὴ γνωρίζοντας τί νὰ σκεφθῇ γιὰ τὸ Ναζιραντολέ.

— Τί νὰ τὰ κάμω, ἔλεγε, τὰ διακόσια φλωριά ; Μὲ τόσο μικρὸ ποσὸν δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἐπιχειρήσω ἕνα ἐμπόριο τῆς προκοπῆς. Ἀλλὰ καὶ χίλια φλωριὰ ἂν μοῦ δίνε πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ βρῶ κανένα μεγαλέμπορο καὶ νὰ συνεταιρισθῶ μαζύ του.

Ἐν τούτοις μεταχειρίσθηκε ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κερδίσῃ κάτι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τοὔδωσαν στὸ παλάτι. Ἐμπορεύθηκε μαζὺ μὲ ἄλλους, ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά του γιὰ νὰ κάμῃ μιὰ καλὴ δουλειά, ἀλλὰ ὅταν ἐπέρασαν οἱ ἕξη μῆνες ποὺ τοῦ εἶχαν εἰπῆ στὸ παλάτι, βρέθηκε μὲ ἑκατὸ πενῆντα φλωριὰ μονάχα. Παρουσιάσθηκε τότε στὴν αὐλὴ καὶ ὁ θησαυροφύλαξ ἐπῆγε καὶ τὸν εὑρῆκε ἐκ μέρους τοῦ βασιληᾶ καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ τὰ διακόσια φλωριά.

— Ὄχι, εἶπε. Μοῦ λείπουν πενῆντα.

Τότε ὁ θησαυροφύλακας τοῦ ἔδωσε ἄλλα πενῆντα καὶ τοῦ συμπλήρωσε πάλι τὰ διακόσια καὶ τοῦ εἶπε:

— Πηγαίνετε νὰ ἐμπορευθῆτε πάλι μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ σὲ ἕξη μῆνες ξαναγυρίστε πάλι ἐδῶ.

Ὁ Ἀβδεραχμὰν στενοχωρήθηκε πάλι.

— Τί σκοπὸ ἔχει, σκέφθηκε, ὁ Ναζιραντολὲ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μοῦ παίζῃ αὐτὸ τὸ παιχνίδι ; Θέλει νὰ μὲ ξεφορτωθῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ; Μήπως φαντάζεται ὅτι ἔτσι μοῦ πληρώνει τὴ θυσία ποὺ ἔκαμα γι' αὐτόν ; Ἢ αὐτὸ τὸ ποσὸν εἶνε δῶρο ἄξιο ἑνὸς βασιληᾶ; Θὰ κάμω ὅμως γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι μοῦ παραγγέλλει καὶ θὰ ξαναγυρίσω στὸ παλάτι σ' ἕξη μῆνες.

Ἀγόρασε ἐμπορεύματα καὶ ἔκαμε πάλι δουλειές. Αὐτὴ τὴ φορὰ στάθηκε τυχερώτερος. Ἀπάνω στοὺς ἕξη μῆνες μέτρησε τὰ χρήματά του. Εἶχε τριακόσια φλωριά. Ἐπῆγε τότε στὸ παλάτι καὶ εἶπε στὸ θησαυροφύλακα πὼς κέρδισε ἑκατὸ φλωριά.

— Τότε, τοῦ εἶπε, ὁ θησαυροφύλακας, θὰ σᾶς παρουσιάσω στὸ βασιληᾶ.

Καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ἐπῆγε ἐκεῖ ποὺ δεχόταν ὁ Ναζιραντολέ. Ὅταν ὁ βασιληᾶς εἶδε τὸν Ἀβδεραχμὰν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ καὶ ἀφοῦ τὸν ἀγκάλιασε τοῦ εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι σᾶς ἐξέπληξε ἡ ὑποδοχὴ ποὺ σᾶς ἔκαμα. Ὁμολογῶ ὅτι εἴχατε κάθε λόγο νὰ περιμένετε ἐντελῶς ἄλλα πράματα. Ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω μὴ φαντάζεσθε ὅτι αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ κακὴ διάθεσι. Ξέρετε πὼς ἡ δυστυχίες εἶνε κολλητικές. Ἔμαθα τὶς κακοτυχίες ποὺ εἴχατε ἀπὸ ἕναν ἔμπορο ἀπὸ τὴ Βαγδάτη, ποὺ τὸν ἐρώτησα γιὰ σᾶς, καὶ ὅταν ἤρθατε δὲν ἐτόλμησα νὰ σᾶς προσφέρω ἄσυλο στὸ παλάτι ἀπὸ φόβο μήπως ἡ ἀτυχία σας μεταδοθῇ καὶ σὲ μένα καὶ δὲν μπορέσω νὰ σᾶς κάμω τὸ καλὸ ποὺ ἤθελα, ὅταν θὰ παύατε νὰ εἴσαστε δυστυχισμένος. Γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα οὔτε νὰ σᾶς κρατήσω οὔτε νὰ σᾶς ἰδῶ, ὡς ποὺ νὰ ξαναγυρίσῃ ἡ καλή σας τύχη. Τώρα ὅμως ποὺ βλέπω ὅτι ἡ δυστυχία σᾶς ἄφησε, τίποτα δὲν μ' ἐμποδίζει ν' ἀκολουθήσω τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς μου. Θὰ ἐγκατασταθῆτε λοιπὸν στὸ παλάτι καὶ θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ λησμονήσετε τὰ βάσανά σας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

— Ἡ μοιρολατρεία τῶν Ἰνδῶν

Οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μοιρολάτρες λαοὺς τῆς γῆς. Πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι ἡ ρυτίδες καὶ ἡ παράλληλες γραμμὲς ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος στὸ μέτωπό του δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μυστηριώδη καὶ ἀνεξιχνίαστα γράμματα τοῦ Θεοῦ Βράχμα, ὁ ὁποῖος γράφει στὸ μέτωπο κάθε ἀνθρώπου τὸ πεπρωμένο του. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶνε γραμμένο στὸ μέτωπό μας, λένε οἱ Ἰνδοί, θὰ πραγματοποιηθῇ μοιραίως καὶ ἀπαραιτήτως ὅσες δήποτε προσπάθειες κι' ἂν καταβάλῃ ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγῃ.

Σὲ μιὰ παμπάλαια Ἰνδικὴ θρησκευτικὴ πλάκα εἶνε γραμμένη ἡ ἀκόλουθη φρᾶσις :

«Τὸν πλοῦτο ποὺ ὁ Θεὸς Βράχμα ἔχει γράφει στὸ τραπεζάκι τοῦ μετώπου μας εἴτε λίγος εἶνε, εἴτε πολύς, θὰ τὸν ἀποκτήσουμε μοιραίως, ἀκόμη καὶ ἂν βρισκόμαστε στὴν ἀμμώδη καὶ ἄγονη ἔρημο καὶ δὲν θὰ αὐξηθῇ οὔτε κατὰ ἕνα ὀβολόν, ἔστω καὶ ἂν ἀνεβοῦμε ἐπάνω στὸ βουνὸ Μεροῦ μὲ τὰ ἀπέραντα χρυσωρυχεῖα του. Γι' αὐτὸ διατήρει πάντοτε τὴν ἀξιοπρέπειά σου καὶ μὴν ταπεινώνεσαι ὅταν βρίσκεσαι ἀνάμεσα στοὺς πλουσίους. Κύτταξε τὸν κουβᾶ, ποὺ εἴτε στὸ πηγάδι τὸν βουτήξεις, εἴτε στὴ θάλασσα θὰ χωρέσῃ μέσα πάντα τὴν ἴδια ποσότητα νεροῦ».

— Ὅπου ἡ νεότης καὶ ἡ ὡμορφιὰ εἶνε δυστύχημα

Στὶς ἐπαρχίες τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς κάθε ἄνδρας ποὺ ἔχει πολλὲς γυναῖκες διαλέγει μιὰ ἀπ' αὐτὲς—συνήθως τὴν ἀρχαιότερη—καὶ τῆς ἀναθέτει νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ διευθύνῃ ὅλες τὶς ἄλλες. Σὲ κάθε χωριὸ ἡ πιὸ ἡλικιωμένη σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς ἔχει ἀπεριόριστη ἐξουσία ἐπάνω σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ χωριοῦ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἡλικιωμένες σύζυγοι ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὲς δὲν μποροῦν πειὰ νὰ ἑλκύσουν τοὺς συζύγους των αἰσθάνονται μιὰ ζωηρὴ ἀντιπάθεια γιὰ τὶς ἄλλες, τὶς νεώτερες ποὺ συνήθως εἶνε καὶ ὡραιότερες. Γι' αὐτὸ κάνουν κατάχρησι τῆς ἐξουσίας τους καὶ ὄχι μόνον ἐπιβάλλουν στὶς νέες τὶς βαρύτερες καὶ σκληρότερες ἐργασίες καὶ τὴν αὐστηρότερη πειθαρχία, ἀλλὰ τὶς ὑποβάλλουν καὶ στὰ πιὸ ἀπάνθρωπα μαρτύρια.

Καὶ ἔτσι στὴν Κεντρικὴ Ἀφρικὴ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὰ σκυλλιά, ἡ νέες καὶ ὡραῖες γυναῖκες εἶνε τὰ πιὸ δυστυχισμένα καὶ τὰ πιὸ βασανισμένα πλάσματα ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

— Τὰ «τρομερὰ παιδιὰ»

Μεταξὺ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ εἶχαν πρόωρη ἀνάπτυξι καὶ ἔδειξαν τὴν ἰδιοφυΐα τους ἀπ' τὴν παιδική τους ἡλικία ἦταν καὶ οἱ ἑξῆς :

Ὁ Βιργίλιος, ὁ ὁποῖος συνέθετε στίχους προτοῦ φορέσῃ τὴν τήβενο τοῦ πατρικίου, δηλαδή, σὲ ἡλικία 14 ἐτῶν.

Ὁ Ὀβίδιος, ὁ ὁποῖος σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἄρχισε νὰ συνθέτῃ ἕνα μεγάλο ποίημα γιὰ τὴν κτίση τῆς Ρώμης.

Ὁ Δάντης, ὁ ὁποῖος 11 ἐτῶν συνέθετε τὰ πρῶτα του σοννέτα.

Ὁ Ἀριόστος 16 ἐτῶν εἶχε τελειώσει ἕνα ἔμμετρο ἡρωϊκοκωμικὸ ρωμάντζο, ἀπ' τὸ ὁποῖο πολλὲς περικοπὲς μεταχειρίστηκε ἀργότερα αὐτούσιες γιὰ τὸ γνωστὸ ἀριστούργημά του «Ρολλάνδος μαινόμενος».

Ὁ Τουρκουᾶτος Τάσσος συνέθετε θαυμασίους στίχους σὲ ἡλικία 9 ἐτῶν. Ὁ πατέρας του Μπερνάρδος Τάσσος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπίσης ποιητής ὅταν εἶδε τὴν πρόωρη ἐκείνη ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ του ἐπρομάντευσε ὅτι θὰ τρελλαθῇ, ὅπως συνέβη πράγματι ἀργότερα.

Ὁ Ντεκὰρτ ἦταν ἀκόμη μαθητὴς ὅταν ἄρχισε νὰ γράφῃ τὸ «Ἐγχειρίδιο περὶ τοῦ ἀνθρώπου».

Ὁ Πασκὰλ ἔλυε ἀλγεβρικὰ προβλήματα σὲ ἡλικία 9 ἐτῶν.

Ἐπίσης ὁ Βιετέ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς τῆς Ἀλγέβρας, ἦταν 13 ἐτῶν ὅταν χωρὶς βιβλία, οὔτε ἄλλα βοηθήματα, ἔλυσε μιὰ ἐξίσωσι τρίτου βαθμοῦ.

Ὁ Νεύτων 10 ἐτῶν ἀλληλογραφοῦσε μὲ τοὺς σοφοὺς τῆς Ὁλλανδίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας γιὰ τὰ σοβαρώτερα φυσικὰ καὶ μαθηματικὰ ζητήματα.

Ὁ Ἰταλὸς ζωγράφος Γκουΐντο Ρένι ἦταν δεκαπέντε ἐτῶν ὅταν ἔκανε τὶς ἁγιογραφίες μιᾶς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς Ἀγκῶνος.

Ὁ δὲ Ὁράτιος Βερνὲ σὲ ἡλικία 10 ἐτῶν ἐζωγράφισε ἕναν ὡραῖον πίνακα στὸν ὁποῖο παρίστανε μιὰ ἐπέλασι ἱππικοῦ, καὶ τὸν ὁποῖον μόλις τὸν εἶδε ὁ Μέγας Ναπολέων τόσο πολὺ τοῦ ἄρεσε ὥστε τὸν ἀγόρασε ἀμέσως.

— Οἱ Ἀτσίγγανοι

Οἱ περιπλανώμενοι Ἀτσίγγανοι, οἱ ὁποῖοι λέγεται ὅτι προέρχονται ἀπ' τὸ Ἰνδοστάν, ἔκαναν τὴν πρώτη ἐμφάνισί τους στὴν Οὐγγαρία καὶ τὴν Βοημία στὰ 1417, στὴν Ἰταλία στὰ 1422, καὶ στὴ Γαλλία στὰ 1327 :

Οἱ Ἀτσίγγανοι ἐβεβαίωναν ὅτι προήρχοντο ἀπ' τὴν κάτω Αἴγυπτο, ὅπου καὶ εἶχαν ἀσπασθῇ τὸν Χριστιανισμό. Οἱ Σαρακηνοὶ ὅμως ὅταν τοὺς ἐνίκησαν, τοὺς ὑποχρέωσαν νὰ ἀσπασθοῦν τὸν μωαμεθανισμὸ γι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐκπατρισθοῦν.

Οἱ Ἀτσίγγανοι δὲν ἐκαλοπέρασαν διόλου στὴ Γαλλία.

Στὰ 1430 ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Παρισιοῦ ἀναθεμάτισε ὅλους ἐκείνους ποὺ γύρευαν νὰ μάθουν τὴν τύχην τους ἀπὸ Ἀτσιγγάνες.

Οἱ Ἀτσίγγανοι ἀναγκάσθηκαν τότε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ Γαλλία.

Ἀργότερα ξαναπῆγαν πάλι. Στὰ 1339 ὅμως ὁ βασιλεὺς Φραγκῖσκος ὁ 1ος ἔβγαλε διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου διετάσσοντο νὰ φύγουν γιατὶ διαφορετικὰ θὰ ὑφίσταντο σωματικὲς ποινές.

Στὰ 1560 ὁ **Κάρολος** ὁ 9ος διέταξε ὅλους τοὺς Κυβερνήτας τῶν ἐπαρχιῶν νὰ ἐξοντώσουν τοὺς Ἀτσιγγάνους διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Στὰ 1612 νέο διάταγμα τοὺς ἐπέβαλλε νὰ φύγουν ἀπ' τὴ Γαλλία σὲ δυὸ μῆνες, διαφορετικὰ θὰ κατεδικάζοντο οἱ μὲν ἄνδρες νὰ ξυρίζουν σύρριζα τὸ κεφάλι των καὶ νὰ ὑπηρετήσουν σκλάβοι τρία χρόνια στὶς γαλέρες, ἡ δὲ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ νὰ ξυρίσουν ἐπίσης σύρριζα τὸ κεφάλι τους.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ ἀλλεπάλληλες καταδιώξεις δὲν ἐμπόδισαν τοὺς Ἀτσιγγάνους νὰ ξαναγυρίσουν στὴν Γαλλία.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ κ. Ἰωάννης Παΐζης καὶ ἡ δις Πηνελόπη Χουρμούζη ἔδωσαν ἐν Πειραιεῖ ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Θερμὰ συγχαρητήρια. Π.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

Ἱστορικὴ σελίς, σὲ τρεῖς συνέχειες, μὲ τὰ παρασκήνια τοῦ δράματος αὐτοῦ, μὲ ἀγνώστους λεπτομερείας, κτλ. κτλ.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ καθημερινὰ ἁπλᾶ φορεματάκια γίνονται ἀπὸ μαλακὸ λαινὰζ καὶ ἀπὸ τζέρσεϋ. Τὰ φορέματα αὐτὰ ἔχουν πάντοτε τὴν ράχι ἴσια, εἶνε στενὰ καί φαρδαίνουν μ' ἕνα μόνο γκοντὲ ἢ μὲ σοῦρες στὴ φοῦστα ἐμπρός, πολὺ κοντὰ στὴν τάγια.

Ἕνα ζαμπὼ ἢ μιὰ ζώνη ἀρκοῦν γιὰ νὰ διακόψουν τήν μονοτονία τῆς ἴσιας γραμμῆς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάλλινο κρέπ, καὶ τὸ τζέρσεϋ εἶνε πολὺ κατάλληλο γι' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ φορεματάκια. Εἶνε ἴσως καὶ προτιμώτερο, γιατὶ εἶνε στερεὸ καὶ πρακτικό, καὶ πολὺ φαρδύ, ὥστε νὰ μή χρειάζονται πολλὲς πήχεις ἀπ' αὐτό. Τὸ μόνο του κακό εἶνε ὅτι προσκολλᾶται ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστο γιὰ τὶς παχειές κυρίες, καὶ ὅτι μακραίνει ὑπὲρ τὸ δέον ὅταν εἶνε κομμένο διαγωνίως.

Ἀπὸ τὸ τζέρσεϋ γίνονται ἴσια φορέματα ντὲ πιές, καὶ ἁπλᾶ κοστούμια ταγιέρ, μπὲζ ἢ γκρίζα γιὰ ταξεῖδι. Ἡ φοῦστα σ' αὐτὰ τὰ φορέματα γίνεται μὲ λίγες πιέτες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἡ ζακέτα ἴσια γαρνιρισμένη μὲ τέσσερες μικρὲς τσέπες μὲ μικρὰ ρεβέρ ταγιὲρ καὶ πουανιὲ κουμβωτὰ κάτω στὰ μανίκια. Κάποτε ἡ ζακέτα συμπληρώνεται καὶ μὲ μιὰ ζώνη.

Γιὰ μέσα στὴν πόλι τὸ ταγιὲρ ἀπὸ τζέρσεϋ εἶνε συνήθως χρώματος μπλὲ μαρέν, καὶ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰ μπλοῦζα σεμιζὲτ ἀπὸ ἄσπρο ἢ μπλὲ ἀνοικτό, πουνζέ, μὲ γραβάτα μπλὲ-μαρέν.

Ἀπὸ τζέρσεϋ-βελούρ, γίνονται ὡραῖα σουέτερ τὰ ὁποῖα συνοδευόμενα ἀπὸ μιὰ μικρὴ φοῦστα ἀπὸ κρέπ-ντὲ σίν πλισσέ, ἀποτελοῦν νεανικὲς καὶ ἀρκετὰ κομψὲς τουαλέττες.

Τὸ τζέρσεϋ-βελούρ, κερδίζει πολὺ περισσότερο ὅταν συνδυασθῇ μὲ τζέρσεϋ μάλλινο καὶ πηγαίνει πολὺ ὡς ἐνκρυστασιόν.

Τὰ ἐλαφρὰ φορέματα ἀπὸ λεπτὰ ἐμπριμὲ ὑφάσματα γίνονται, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε, μὲ μακρυὰ καὶ ἴσια κορσάζ καί μὲ κοντὲς φοῦστες φαρδεές, μὲ βολὰν καὶ μὲ γκοντέ, μὲ μπορντοῦρες κάποτε ἀπὸ μονόχρωμη κορδέλλα ἀσορτὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ ἐμπριμέ, καὶ μὲ μικρὲς σφηκοφωλιές. Τά μανίκια κοντά φθάνουν συχνὰ μέχρι τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἔχουν ἐπίσης βολάν. Τὸ ντεκολτὲ γαρνίρεται μὲ γιακαδάκια φανταιζὶ ἀπὸ ὀργκαντὶν ἢ λινὸ ἀπὸ δαντέλλα, τοῦλι, ἢ γκιπούρ καὶ μὲ ἕνα φιογκάκι ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

Αὐτὸ ὅμως τὸ σχέδιο, πηγαίνει σὲ πολὺ νέες κυρίες καὶ δεσποινίδες. Γιὰ τὶς πλέον ὥριμες εἶνε πιὸ κατάλληλα τὰ ντραπὲ φορέματα, ἀπὸ ὕφασμα ἐμπριμὲ ἀλλὰ μὲ σχέδια λιγώτερο χτυπητά. Μὲ τὸν συνδυασμὸ ἁπλοῦ καὶ ἐμπριμὲ ὑφάσματος γίνονται ἐπίσης πολὺ ὡραῖα καλοκαιρινὰ φορέματα.

Ἡ γαρνιτοῦρα τῆς τελευταίας μόδας γιὰ ἐλαφρὰ φορέματα ἐμπριμὲ καὶ μὴ εἶνε τὸ τύλ-γκρέκ. Μαῦρο ἢ χρωματιστό, μπλὲ-μαρέν, μπέζ, καφέ, ἀκόμη καὶ κόκκινο, τὸ τύλ-γκρέκ, σουρωτὸ ἢ μὲ βολὰν προσαρμόζεται ὡς τουνὶκ ἐπάνω σ' ἕνα φόντο ἁπλὸ ἢ ἐμπριμέ.

Μερικὰ τὺλ-γκρὲκ εἶνε ὑφασμένα ἀνάμεσα καὶ μὲ κλωστὲς μεταλλικές. Ἀπὸ αὐτὰ γίνονται καζάκες τὶς ὁποῖες φοροῦν μὲ φοῦστες ἀπὸ κασά. Οἱ καζάκες γαρνίρονται μὲ μπάντες ἀπὸ κασά.

Σὲ λίγο καιρὸ θὰ ἰδοῦμε νὰ ἐπικρατήσουν φορέματα ἀποτελούμενα ἀπὸ τὸν συνδυασμὸ τύλ-γκρέκ, καὶ κρὲπ-ντὲ-σίν ἢ μὲ κρὲπ-ζωρζέτ, μεταξωτὰ καὶ μή.

Ἀπὸ λινομέταξα γίνονται ἐλαφρὰ φορέματα ἀποτελούμενα ἀπὸ φοῦστα πλισσὲ καὶ καζάκα-σεμιζιέ.

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης καὶ φορέματα ἀπὸ λινομέταξα καὶ κρετόν, π. χ. εἶνε ἕνα χαριτωμένο ἀνσάμπλ, φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο λινομέταξο ἢ καὶ ἁπλὸ λινό, μὲ μπορντοῦρες ἀπὸ ἀνθοστόλιστο κρετὸν καὶ μ' ἕνα μικρὸ μπολερὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο κρετόν.

Μικρὰ ἐπανωφοράκια ἴσια χωρὶς μανίκια, καὶ βέστες χωρὶς μανίκια συνοδεύουν τὰ ἐλαφρὰ φορέματα. Τὰ ἐπανωφόρια καὶ ἡ βέστες αὐτὲς γίνονται ἔτσι ὥστε νὰ φοριοῦνται καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ὄψεις, ἡ μία εἶνε ἐμπριμέ καὶ ἡ ἄλλη ἁπλῆ.

Φορέματα ἀπὸ κρὲπ-ζωρζὲτ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλισσέ, γιατὶ τὸ κρὲπ-ζωρζέτ εἶνε ἕνα ὕφασμα ποὺ γίνεται πιὸ εὔκολα πλισσὲ παρὰ μὲ βολὰν καὶ μὲ γκοντέ. Συχνὰ ἕνα φόρεμα εἶνε ὁλόκληρο πλισσὲ καὶ τὰ μανίκια καὶ ἡ πλατειὰ ζώνη καθὼς καὶ τὸ ἀμπιεσμάν εἶνε ἴσια.

Φορέματα πιὸ λουσάτα γαρνίρονται καὶ μὲ δαντέλλες πλισσέ.

Στὰ φορέματα λούσου συνηθίζεται πολὺ νὰ προσαρμόζωνται τὰ πλισσέ, μὲ βελονιὲς χρυσὲς ἢ ἀσημένιες.

Τὰ ἄνθη τελευταῖα, στολίζουν καὶ πολὺ τὰ φορέματα, ἐπάνω στὸν ὦμο. Πρὸ πάντὸς συνειθίζονται τώρα πολλὰ λουλούδια μαζὺ τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἀλλὰ μὲ διαφόρους ἀποχρώσεις τὸ καθένα. Τριαντάφυλλα κοκκινα, ρόζ, καὶ ὠχροῤῥόδινα, πηγαίνουν θαυμάσια σὲ φόρεμα ἀπὸ μαύρη ζωρζὲτ ἐπάνω σ' ἕνα φουρὼ ρόζ.

Σὲ βραδυνὲς τουαλέττες συνειθίζουν νὰ καρφώνουν ἄνθη καὶ στοὺς δύο ὤμους. Εἶνε τῆς μόδας καὶ διάφορα ἐξωτικὰ λουλούδια καμωμένα κἄποτε καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φορέματος.

Ἀπὸ ὀργκαντὶν γίνονται ὡραῖα μεγάλα λουλούδια διαφόρων σχεδίων καὶ χρωμάτων. Τὸ ὀργκαντὶν εἶνε πολὺ πιὸ κατάλληλο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ὑφάσματα γιὰ τὴν κατασκευὴν ἀνθέων ἐπειδὴ στέκει καλύτερα. Σὲ φόρεμα χοροῦ ἢ δείπνου πηγαίνει πολὺ μία δέσμη ἀπὸ γαρύφαλλα ὅλων τῶν ἀποχρώσεων.

Μόνον ὅταν εἶσθε προσκεκλημένες σὲ δεῖπνο θὰ φορέσετε τουαλέττα πολυτελῆ. Ὅταν πρόκειται γιὰ πρόγευμα, δηλαδὴ γιὰ τὸ μεσημέρι, θὰ πᾶτε ὅσον τὸ δυνατὸν ἁπλούστερα ντυμένες, μὲ πρωϊνὸ φόρεμα μὲ ταγιέρ, ἢ ἐπανωφόρι σπορτὶφ καὶ μ' ἕνα ἁπλὸ καὶ ἴσιο φορεματάκι.

Θὰ δείξετε πῶς ἔχετε πολὺ ἄσχημο γοῦστο, ἐὰν πᾶτε σὲ πρόγευμα, ντεκολτὲ καὶ μὲ γυμνὰ μπράτσα.

Ἡ Φίλη σας

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

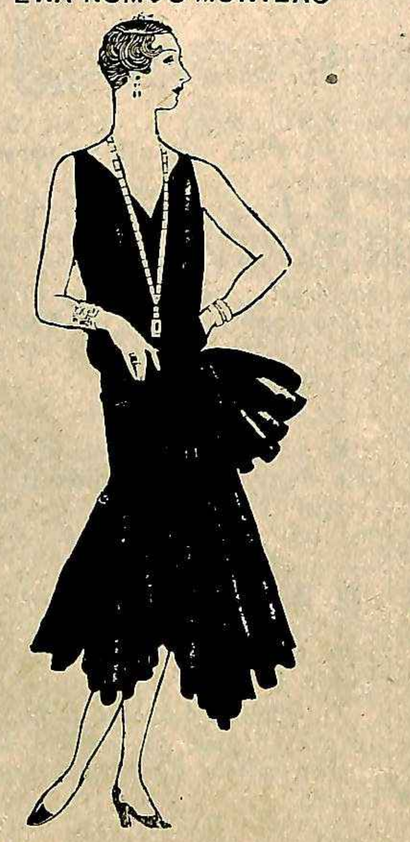

Πολὺ ὡραῖο φόρεμα ἀπὸ μαῦρο φάϊγ, μοντέλο τοῦ γνωστοῦ Παρισινοῦ Οἴκου Ζὰν Πατοῦ. Τὰ γκοντὲ εἶνε ἄνισα κομμένα κάτω.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

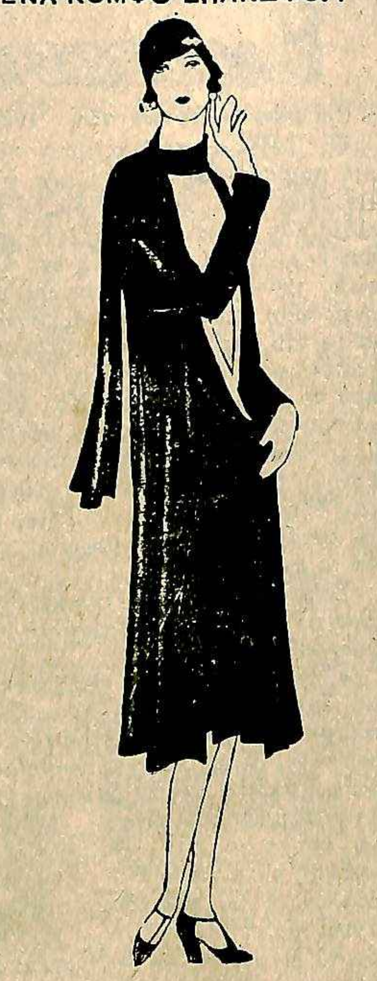

Ἐπανωφόρι ἀπὸ μαῦρο κρέπ, ντουμπλαρισμένο μὲ κρὲπ μπλέ. Τὰ παννὼ καὶ ἡ ἐσάρπα εἶνε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

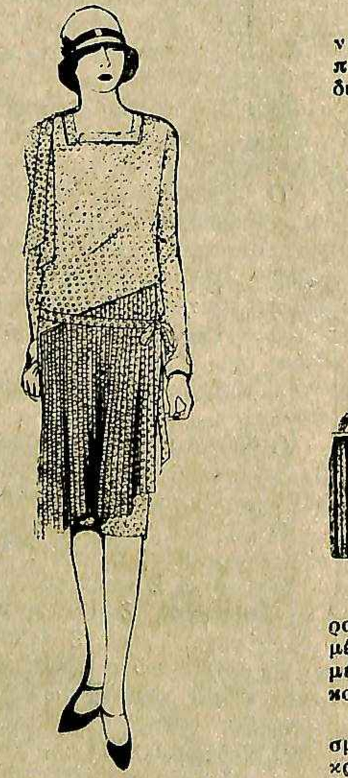

Φόρεμα ἀπὸ κρέπ ἐμπριμέ, μὲ καφὲ βοῦλες ἐπάνω σὲ φόντο μπέζ. Ἡ τουνὶκ εἶνε ὅλη πλισσέ.

Η ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

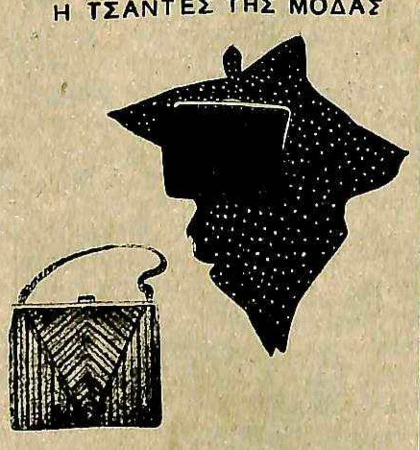

Ἡ πρώτη τσάντα ἀπὸ δέρμα μαροκαίν, ντουμπλαρισμένη μὲ φουλάρ, μὲ βοῦλες μπλὲ καὶ ἄσπρες συνοδευομένη μ' ἕνα μαντῆλι ἀσορτί, εἶνε ἕνα κομψὸ συμπλήρωμα τοῦ ταγιέρ.

Ἡ δεύτερη τσάντα εἶνε ἀπὸ ὕφασμα ριγέ, μπλὲ-μαρὲν καὶ μαῦρο, ἐνκρυστὲ μ' ἕνα τρίγωνο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα κομμένο διαγωνίως. Τὸ φερμουὰρ εἶνε ἀπὸ μέταλλο.

Καὶ οἱ δύο αὐτὲς τσάντες εἶνε κρεασιὸν τοῦ Παρισινοῦ Οἴκου Πατοῦ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ἐὰν πέφτουνε τὰ μαλλιά σας καὶ θέλετε νὰ σταματήσετε τὴν πτῶσι των καὶ νὰ τὰ δυναμώσετε, ἐὰν μὲν εἶνε μαῦρα ἀλοίφετε τὶς ρίζες των μὲ δαφνόλαδο, ἐὰν δὲ εἶνε ξανθὰ ἢ καστανά, βράζετε φλοιὸν κίνας καί κατόπιν βρέχετε μὲ τὸ ἐκχείλισμά του, τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς μικροῦ σφουγγαριοῦ, τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν σας καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θὰ σταματήσῃ ἡ πτῶσις των. Τὸ δαφνόλαδο τρέφει καὶ δυναμώνει τὰ μαλλιά, ἀλλὰ καὶ τὰ μαυρίζει.

Ἐὰν θέλετε νὰ δυναμώσουν καὶ νὰ πυκνώσουν αἱ βλεφαρίδες σας, ἀλοίφετε κάθε βράδυ τὶς ρίζες των μὲ πολὺ λίγο ρετσινόλαδο καὶ τὸ πρωΐ τὶς ξεπλένετε μὲ χλιαρὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖον ἔχετε ρίψει λίγο ροδόσταμο.

"ΠΥΡΣΟΣ,, ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ: ΤΗΣ Α. Ε. Β. Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & $Σ^{ΙΑ}$
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 18. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ: ΙΕΡΑ ΟΔΟΣ 69

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ (ΙΣΧΥΟΝΤΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928)

ΜΕ ΔΡ. 3.000
ΕΙΣ 30 ΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΠΡΩΤΟΙ ΤΟΜΟΙ
Α΄-ΙΒ΄ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ
(ΗΤΟΙ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ)

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ Οἱ ὁπωσδήποτε κατέχοντες τόμους Α΄, Β΄, Γ΄ καὶ Δ΄ εἴτε ὡς συνδρομηταὶ ἀπέκτησαν αὐτοὺς εἴτε ὡς ἀγορασταί, δύνανται νὰ ἐγγραφοῦν διὰ τοὺς λοιποὺς μέχρι τοῦ Τομου ΙΒ΄ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δρ. 250 κατὰ τόμον, μὲ μηνιαίαν καταβολὴν δρ. ἑκατὸν (100) μεχρις ἐξοφλήσεως. Ἐγκύκλιος καὶ ὁδηγίαι παρέχονται προθύμως εἰς τοὺς αἰτοῦντας.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ Α΄, Β΄, Γ΄, & Δ΄, ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ. Ο Ε΄ ΘΑ ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΟΣ ΤΗΝ 15ην ΙΟΥΛΙΟΥ

Ἀπὸ τοῦ ΣΤ΄ τόμου ἡ ἔκδοσις θὰ ἐπιταχυνθῇ ἀκόμη περισσότερον.

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Πρώτην φορὰν εἰσάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν τὰ παγκοσμίου φήμης Ἀγγλικὰ Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΞ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται ἐτησίως ἐν Ἀγγλίᾳ

25.000.000 ΓΥΑΡΔΕΣ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς ἀφήν, ποιότητα, εἰς χρωματισμὸν καὶ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

Ἀποκλειστικὸς εἰσαγωγεὺς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
Ὁδὸς Βύσσης (ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτέσσης)

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαῖρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στὴν ἐξοχή, σὲ ταξείδια, στὶς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἡ «**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ**» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλός, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιο διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ**» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ **ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ** *(Σελίδες μεγ. σχημ. 540. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80).* Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριῶδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλῆρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἱσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πῦργον ἑνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ **ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ** *(Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40).* Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	Α ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ **ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ** *(Δύο τόμοι. Ἕκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20)* Ἕνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἕνα τραγικο ταξεῖδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίουν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ **ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ** *(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30).* Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδιᾶς» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἁγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ** *(Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30).* Ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξειδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριῶδες, τρομακτικόν, πολύπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς **ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ** *(Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ.δρ. 15. ἐξωτ. 20* Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ **ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ** *(Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).* Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς **ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΙ ΚΕΡΛΕΦ** *(Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20).* Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει τιμηθεῖ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ **ΜΥΡΖΕ** *(Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ.δρ. 15 ἐξωτ. 20* Ἡ «Μονμάρτρη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατο συγγραφεα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτρης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «Μπουκέτου» οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἕκαστος τόμος τοῦ «**ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ**» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετική. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποικίλων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλιαι εἰκόνες χρωματισταὶ καὶ μή.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ [illegible] ΤΗΣ ΕΛΑΣ», «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ το δρᾶμα τοῦ Μαιτερλεγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ».

Εἰς δὲ τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΑ», τὰ «ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ», τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ», κ.τ.λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «Ο ΜΠΑΛΑΟΟ», «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα «Ἡμερολόγια τοῦ Μπουκέτου» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.